

TÌNH BẰNG HỮU CỦA
NHỮNG CHIẾC NHẪN (TIẾP)

MỤC LỤC

CHƯƠNG 12 BAY QUA KHÚC CẠN.....	3
CHƯƠNG 13 NHIỀU CUỘC GẶP GỠ	31
CHƯƠNG 14 HỘI ĐỒNG ELROND.....	60
CHƯƠNG 15 NHẢN XUÔI PHƯƠNG NAM	111

CHƯƠNG 12

BAY QUA KHÚC CẠN

Khi Frodo tỉnh dậy, ông thấy mình vẫn còn nắm chặt chiếc Nhân một cách tuyệt vọng. Ông đang nằm bên ngọn lửa, lúc này đã được vun cao và cháy sáng rực rỡ. Ba người bạn đồng hành của ông đang cúi xuống bên ông. "Chuyện gì đã xảy ra? Ông vua nhột nhật ấy là ai?" ông hỏi như điên dại. Họ quá vui mừng khi nghe tiếng của ông đến nỗi không trả lời trong một lúc; hoặc có thể là họ chẳng hiểu ông hỏi gì. Cuối cùng, qua Sam ông biết được là họ chẳng thấy gì ngoài những bóng đen mờ ảo đang tiến về phía họ. Bất thành linh Sam hoảng hốt khi thấy rằng chủ mình đã biến mất; và ngay lúc đó một bóng đen ào về phía anh, và anh ngã ra. Anh nghe thấy giọng của Frodo, nhưng có vẻ như nó vang đến từ một khoảng cách xa, hoặc từ dưới lòng đất, đang vọng lên những từ kỳ lạ. Họ không thấy gì hơn, cho đến khi họ vấp qua cơ thể của Frodo, đang nằm như đã chết rồi, mặt úp xuống bãi cỏ, thanh gươm nằm ở dưới ông. Người Sải Bước ra lệnh cho họ đỡ ông lên và đặt ông nằm bên cạnh đồng lửa, rồi ông ta biến đi đâu mất. Và một khoảng thời gian dài đã trôi qua.

Sam rõ ràng là đã bắt đầu nghi ngờ về Người Sải Bước; nhưng trong khi họ đang nói chuyện thì ông đã trở về, thành linh hiện ra từ bóng tối. Họ giật mình, Sam rút gươm và đứng trước Frodo; nhưng Người Sải Bước nhanh chóng quỳ một chân xuống.

"Tôi không phải là một Kỵ Sĩ Đen, Sam ạ," ông dịu dàng nói, "hay là một bọn với chúng. Tôi đã thử cố khám phá sự di chuyển của chúng; nhưng tôi không tìm thấy gì hết. Tôi không thể nghĩ được vì sao chúng lại bỏ đi và không tấn công trở lại. Nhưng không hề có cảm giác gì về sự hiện hữu của chúng ở bất kỳ đâu gần đây."

Khi ông nghe thấy những gì Frodo kể lại, ông trở nên vô cùng tập trung, rồi ông lắc đầu và thở dài. Rồi ông ra lệnh cho Pippin và Merry đun càng nhiều nước nóng càng tốt trong những cái ấm nhỏ, và dùng nó để rửa vết thương.

"Giữ cho lửa cháy đều, và giữ cho Frodo ấm!" ông nói. Rồi ông đứng dậy và bước đi, và nói với Sam. "Tôi nghĩ là lúc này tôi đã hiểu rõ hơn," ông khẽ giọng nói, "Có vẻ như chỉ có năm kẻ thù. Vì sao tất cả bọn chúng chưa đến đây, tôi không biết; nhưng tôi không nghĩ là chúng chờ đợi sự kháng cự. Chúng đã rút lui vì vấn đề thời gian. Nhưng không xa đây, tôi sợ là thế. Chúng sẽ trở lại vào một đêm khác, nếu chúng ta không thể trốn thoát. Chúng có thể chỉ đợi, bởi vì chúng nghĩ rằng mục tiêu của chúng đã gần như hoàn thành, và chiếc Nhẫn không thể bay đi đâu xa. Sam ạ, tôi sợ rằng chúng tin rằng chủ của anh đã bị một vết thương chết người sẽ khuất phục ông ấy theo ý muốn của chúng. Chúng ta sẽ thấy!" Sam nắc lên đầy lệ. "Đừng tuyệt vọng!" Người Sải Bước nói. "Bây giờ thì anh phải tin tôi. Frodo của anh được làm bằng những chất liệu cứng rắn hơn là tôi đoán, cho dù Gandalf đã nói thế. Ông ta đã không bị giết, và tôi nghĩ rằng ông ta kháng cự lại sức mạnh ma quỷ của vết thương lâu hơn các kẻ thù của ông mong đợi. Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể để giúp đỡ và chữa cho ông ta. Hãy bảo vệ ông ấy cho tốt, trong khi tôi đang đi!" Ông vội vã lao đi và biến mất vào bóng tối.

Frodo ngủ gà ngủ gật, cho dù vết thương của ông đang phục hồi chậm chạp, và một cơn lạnh chết người đang lan toả từ vai ông xuống tay và sườn. Các bạn của ông quan sát ông, làm ấm cho ông, và rửa vết thương cho ông. Đêm chậm chạp trôi đi trong mỗi một. Bình minh đã hiện ra trên bầu trời, và thung lũng đang phủ đầy ánh sáng xám, khi mà Người Sải Bước cuối cùng đã trở lại.

"Nhìn này!" ông kêu lên; và ông khom người nhấc lên từ mặt đất một cái áo khoác đen nằm ẩn trong bóng tối. Phía trên nó một foot có một đường viền bị chém rách. "Đó là nhát gươm của Frodo," ông nói. "Tôi sợ là nó chỉ làm cho kẻ thù của ông bị thương;; bởi vì nó không gây ra tác hại gì, những tất cả những đường gươm gây ra

vết đâm này là vị Vua khủng khiếp của chúng. Cái tên của hắn càng khủng khiếp hơn nữa, Elbereth."

"Và khủng khiếp hơn nữa với Frodo là cái này!" ông lại cúi xuống và nhắc lên một con dao dài mỏng. Ánh sáng lạnh toả ra bên trong nó. Khi Người Sải Bước nâng nó lên họ thấy gần cuối lưỡi của nó có một vết khía và một điểm bị bẻ gãy. Nhưng thậm chí khi ông đưa nó lên trong ánh sáng, họ vẫn nhìn nó đầy kinh hãi, bởi vì lưỡi gươm dường như đang tan chảy, và biến mất như một làn khói trong không khí, chỉ còn để lại cái chuôi trên tay Người Sải Bước. "Trời ơi!" ông kêu lên. "Đó chính là lưỡi dao bị nguyên đã gây ra vết thương. Bây giờ còn rất hiếm kỹ năng có thể dùng để chữa lành lại được những vết thương từ những thứ vũ khí ma quỷ này. Nhưng tôi sẽ làm tất cả những gì tôi có thể."

Ông ngồi xuống trên nền đất, và đặt cái chuôi dao găm trên đầu gối mình, rồi ông hát vang chậm rãi một bài hát bằng một thứ ngôn ngữ cổ. Rồi ông đặt nó sang một bên, ông quay sang Frodo và nói bằng những lời nhẹ nhàng mà những người khác không thể nghe được. Từ một cái túi nhỏ ở thắt lưng, ông rút ra những cái lá dài.

"Những cái lá này," ông nói, "tôi đã đi khá xa để tìm; vì cái cây này không mọc trên những ngọn đồi trọc; mà từ những bụi cây ở xa phía nam của Con Đường. Tôi tìm thấy nó trong bóng tối bởi mùi của những chiếc lá của nó." Ông chà nát một chiếc lá trong những ngón tay của mình, và nó toả ra một mùi thơm ngọt và hăng. "May mắn là tôi có thể tìm được nó, bởi vì nó là một dược thảo mà Con Người ở phía Tây đã mang đến cho Thế Giới Giữa. Họ đặt tên cho nó là Athelas, bây giờ thì nó mọc rải rác và chỉ có ở những nơi gần chỗ của họ ở hoặc cắm trại vào ngày xưa; và ở phương Bắc thì không ai biết nó, ngoại trừ những ai đã đi vào Hoang Dã. Nó có những tính năng vĩ đại, nhưng với một vết thương như thế này thì khả năng cứu chữa của nó là rất nhỏ."

Ông ném nắm lá vào nước sôi và rửa vết thương trên vai Frodo. Mùi của hơi nước thật dễ chịu, và những ai không bị thương đều cảm thấy tâm hồn mình trở nên tĩnh lặng và thoải

mái. Loài dược thảo nào cũng có chút tác dụng với vết thương, vì Frodo cảm thấy vết thương và cả cảm giác giá buốt đang dịu đi ở bên sườn mình; nhưng tay ông vẫn chưa trở lại với sự sống, và ông không thể nâng lên hay dùng lại bàn tay mình. Ông vô cùng hối hận về sự ngu dốt của mình, và trách mắng mình thậm tệ về sự thiếu ý chí; bởi vì bây giờ ông đã nhận thức rằng khi đeo chiếc Nhẫn vào ông đã không tuân theo ước muốn của chính mình mà theo lệnh của kẻ thù. Ông tự hỏi là mình có phải chịu tàn tật vĩnh viễn không, và bây giờ làm sao họ có thể tiếp tục cuộc hành trình. Ông cảm thấy quá yếu không thể đứng dậy nổi.

Những người khác thảo luận về chính vấn đề này. Họ nhanh chóng quyết định rằng phải rời khỏi Weathertop càng sớm càng tốt. "Bây giờ tôi nghĩ rằng," Người Sải Bước nói, "kẻ thù sẽ quan sát nơi suốt mấy ngày qua. Nếu Gandalf đã từng đến đây, thì ông hẳn phải rời đi, và ông sẽ không trở lại. Dù thế nào thì khi đêm xuống chúng ta sẽ ở trong một tình thế vô cùng nguy hiểm từ cuộc tấn công đêm qua, và chúng ta khó mà gặp mỗi nguy hiểm nào hơn dù đi bất kỳ đâu."

Ngay khi trời đã sáng rõ, họ vội vã ăn và đóng gói hành lý. Frodo không thể đi, nên họ chia số hành lý thành bốn phần lớn hơn, và đặt Frodo lên con ngựa lùn. Trong vài ngày gần đây thì tình trạng của con vật tội nghiệp này đã cải thiện tuyệt vời; và có vẻ như nó đã béo hơn và khỏe hơn, và bắt đầu tỏ ra quậy luyên những người chủ mới, đặc biệt là Sam. Sự đối xử của Bill Dãy Dương Xỉ hẳn là rất tệ và cuộc hành trình vào nơi hoang dã thế này hẳn là tốt hơn nhiều so với cuộc sống trước đây của nó.

Họ bắt đầu khởi hành về phía nam. Điều này có thể nghĩa là băng qua Con Đường, nhưng nó là con đường nhanh nhất để đến những nơi nhiều rừng hơn. Và họ cần chất đốt; vì Người Sải Bước nói rằng Frodo cần phải được giữ ấm, đặc biệt là về đêm, trong khi lửa sẽ bảo vệ tất cả họ. Đó cũng là kế hoạch của ông để làm ngắn cuộc hành bằng cách cắt ngang cái vòng lặp lớn của Con Đường: từ phía đông đằng sau Weathertop nó đổi hướng và rẽ một hướng rất rộng về phía bắc.

Họ chậm chạp và cẩn thận vòng về những vách đá ở tây nam ngọn đồi, và tiến đi một lúc bên lề Con Đường. Không có dấu hiệu của các Kỵ Sĩ. Nhưng thậm chí khi họ đang vội vã băng qua họ vẫn nghe từ phía xa có hai tiếng la: một giọng lạnh giá cất tiếng gọi và một giọng lạnh giá trả lời. Họ rùng mình và tiến tới trước, và tiến vào những bụi rậm ở phía trước. Vùng đất phía trước họ dốc về hướng nam, nhưng nó rất hoang dã và không có đường xá gì cả; những bụi rậm và những thân cây cằn cỗi trong những lối đi dày với những khoảng trống cằn cỗi nằm giữa. Cỏ thì ít, khô cằn và xám xịt; những chiếc lá trên các bụi cây thì phai màu và rơi rụng.

Đó là một vùng đất không niềm vui, và cuộc hành trình của họ thì chậm chạp và u ám. Họ nói chuyện rất ít khi họ lê bước đi. Tim Frodo đầy đau buồn khi ông quan sát họ đi cạnh ông, đầu cúi xuống và lưng họ oằn lên vì hành lý. Thậm chí Người Sải Bước cũng dường như mệt mỏi và nặng nề.

Trước khi ngày đi bộ đầu tiên chấm dứt thì vết thương của Frodo lại bắt đầu đau trở lại, nhưng ông không nói gì về chuyện này suốt một lúc lâu. Bốn ngày trôi qua mà không có sự thay đổi gì nhiều về nền đất hay phong cảnh, ngoại trừ việc phía sau họ Weathertop đang chậm chạp chìm dần, và phía trước họ thì những ngọn núi phía xa có vẻ gần hơn một chút. Nhưng từ đó đến nay họ vẫn không thấy hay không nghe những tiếng kêu chứng tỏ kẻ thù đang đánh dấu đường hay đang đuổi theo họ. Họ rất sợ những giờ buổi tối, và cắt cử từng đôi canh gác trong đêm, chờ đợi để thấy những bóng đen lén lút xuất hiện bất kỳ lúc nào trong màn đêm xám, được chiếu sáng lơ mơ bởi ánh trăng sau màn mây; nhưng họ không thấy gì, và không nghe thấy gì ngoài tiếng những chiếc lá và cỏ quắt queo. Họ chưa hề có cảm giác về sự hiện hữu ma quỷ đã ập đến họ trước cuộc tấn công trong thung lũng. Có vẻ như đang tràn trề hy vọng rằng các Kỵ Sĩ đã lại lạc lối họ. Có thể chúng đang chờ đợi để thực hiện một cuộc phục kích ở vùng đất hẹp chẳng?

Đến cuối ngày thứ năm thì vùng đất bằng đầu được nâng dần lên ra khỏi vùng thung lũng cạn rộng rãi mà họ đã đi xuống.

Lúc này thì Người Sải Bước đã chuyển lối đi của họ về hướng Bắc, và đến ngày thứ sáu thì họ đã đến được đỉnh của một đường dốc dài thoải thoải, rồi họ thấy phía trước là cả mớ đồi gồ lộn xộn. Từ xa phía dưới họ có thể thấy Con Đường đã uốn vòng qua chân những ngọn đồi; và ở phía phải của họ một con sông xám đang sáng mờ lên trong ánh mặt trời nhàn nhạt. Ở khoảng cách xa họ có thể thoáng thấy một con sông khác trong thung lũng quá nửa bị sương mù che phủ.

"Tôi sợ là chúng ta phải trở lại Con Đường một lúc," Người Sải Bước nói. "Bây giờ chúng ta phải đến Con Sông Hoarwell, mà người Elves gọi là Mithêithl. Nó chảy dọc ra khỏi Ettenmoors, đổ lượn xuống phía bắc của Rivendell, và nhập vào dòng Nước To ở phía Nam. Sau đoạn đó thì một số người gọi là Lũ Xám. Đó là một con nước lớn trước khi nó đến được với Biển. Không có cách nào vượt qua nó từ dưới nguồn của nó ở Ettermoors, ngoài trừ Cây Cầu Cuối Cùng mà Con Đường băng qua."

"Thế con sông kia mà chúng ta có thể thấy từ xa ở đây là gì?" Merry hỏi.

"Đó là Nước To, Bruinen của Rivendell," Người Sải Bước trả lời. "Con Đường chạy băng qua lề của những ngọn đồi suốt nhiều dặm từ Cây Cầu dẫn đến Khúc Cạn của Bruinen. nhưng tôi vẫn chưa nghĩ xem chúng ta sẽ băng qua dòng nước bằng cách nào. Từng con sông nối tiếp nhau! Chúng ta sẽ thật sự may mắn nếu Cây Cầu Cuối Cùng không chống lại chúng ta."

Ngày hôm sau, vào lúc sáng sớm, họ lại đi xuống vùng biên giới của Con Đường. Sam và Người Sải Bước đi trước, nhưng họ không thấy dấu hiệu gì của bất kỳ người lữ khách hay kỵ sĩ nào. Dưới bóng tối của những ngọn đồi ở đây có chút nước mưa. Người Sải Bước cho rằng nó đã rơi xuống hai ngày trước đây, và đã làm trôi đi tất cả các dấu chân. Không có người cưỡi ngựa nào băng qua đây từ lúc đó, như những gì mà ông có thể thấy. Họ vội vã lao dọc đi hết tốc lực, và sau một vài dặm thì họ thấy Cây Cầu Cuối Cùng phía trước, ở dưới đỉnh của một đường dốc phẳng ngắn. Họ sợ phải thấy những bóng đen đợi sẵn ở đây, nhưng họ không thấy gì.

Người Sải Bước dẫn họ đến ẩn dưới một bụi cây ở bên Con Đường, trong khi ông đi về phía trước để thám hiểm.

Một lúc sau ông vội vã quay về. "Tôi không thấy dấu hiệu nào của kẻ thù," ông nói, "và tôi không biết là điều này có ý nghĩa như thế nào. Nhưng tôi tìm thấy một thứ rất lạ."

Ông chìa tay ra, và đưa ra một mẫu châu báu màu xanh nhạt. "Tôi thấy nó ở trong đám bùn giữa Cây Cầu," ông nói. "Đó là beryl, một hòn đá của người elf. Nó được đặt đó, hay chỉ vô tình rơi xuống, tôi không thể nói được; nhưng nó mang cho tôi hy vọng. Tôi sẽ dùng nó như một dấu hiệu rằng chúng ta có thể băng qua Cây Cầu; nhưng sau đó thì tôi không dám đến với Con Đường mà không có một dấu hiệu rõ hơn."

Và họ lại tiếp tục đi ngay. Họ băng qua Cây Cầu một cách an toàn, chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng nước xoáy qua ba cổng vòm lớn. Đi một dặm nữa họ đi vào một khe núi dẫn về phía bắc xuyên qua những dãy đất dốc nằm ở phía trái Con Đường. Ở đây Người Sải Bước rẽ sang một bên, và họ sớm thấy mình lạc trong một vùng mờ thẫm những thân cây tối tăm mọc đầy giữa chân của những ngọn đồi ủ rũ.

Các hobbit vui mừng khi được rời khỏi những vùng đất u ám và Con Đường nguy hiểm; nhưng vùng đất này có vẻ đe dọa và không thân thiện. Khi họ đi tiếp thì những ngọn đồi có vẻ được nâng dần lên. Đây đó trên những rẻo cao và chóp núi họ thoáng thấy những bức tường đá cổ đại, và những ngọn tháp bị huỷ hoại: chúng có một vẻ rất đáng ngại. Frodo, người không phải đi bộ, có thời gian để nhìn về phía trước và nghi nghĩ. Ông nhớ lại câu chuyện của Bilbo về cuộc hành trình của ông và những ngọn tháp đầy đe dọa ở những ngọn đồi phía bắc Con Đường, trong làng quê gần với khu rừng Quỷ Khổng Lồ nơi mà cuộc phiêu lưu nghiêm trọng đầu tiên của ông đã xảy ra. Frodo đoán là rằng lúc này họ đang ở cùng một vùng đất, và tự hỏi không biết họ có vô tình băng qua gần nơi đó không.

"Ai sống trong vùng đất này?" ông hỏi. "Và ai đã dựng lên những ngọn tháp này?" Đây là vùng đất quỷ khổng lồ à?"

"Không!" Người Sải Bước nói. "Quý Khổng Lồ không biết xây dựng. Không ai sống ở vùng đất này cả. Con Người đã từng sống ở đây, trước đây rất lâu; nhưng hiện nay không còn nữa. Họ trở thành thành những con người độc ác, như truyền thuyết đã kể, vì họ đã ở dưới bóng tối của Angmar. Nhưng tất cả đã bị phá huỷ trong cuộc chiến tranh đã dẫn Vương quốc Phía Bắc đến sự kết liễu của nó. Nhưng lúc này thì những ngọn đồi đã quên lãng nó từ rất lâu, cho dù bóng tối vẫn còn nằm trên vùng đất."

"Ông đã biết về câu chuyện này ở đâu, nếu như tất cả các vùng đất đều vắng lặng và quên lãng?" Peregrin hỏi. "Chim chóc và muông thú không kể lại những câu chuyện này cho con cháu của chúng."

"Người thừa kế của Elendil không quên lãng tất cả mọi chuyện trong quá khứ," Người Sải Bước nói; "và còn nhiều thứ khác tôi không thể kể vẫn còn được nhớ ở Rivendell." "Ông có thường đến Rivendell chứ?" Frodo nói. "Thường," Người Sải Bước nói. "Tôi sống ở đây một thời gian, và tôi vẫn thường về đó khi có thể. Trái tim của tôi ở đất, nhưng số phận của tôi không phải là ngồi nghỉ ngơi an bình, thậm chí trong những ngôi nhà yên ả ở Elrond."

Lúc này những ngọn đồi bắt đầu vây lấy họ. Con Đường đằng sau họ dẫn đến Sông Bruinen, nhưng cả hai đều đã khuất khỏi tầm nhìn. Các lối khách đi vào một thung lũng dài; hẹp, chẻ sâu, tối tăm và lạnh lẽ. Cây cối với những gốc rễ già và chằng chịt treo rủ xuống các vách đá, và dồn lại đằng sau những vách dốc cao của rừng thông.

Các hobbit trở nên rất mệt mỏi. Họ đi rất chậm, bởi vì họ băng qua một vùng đất không đường sá, ngổn ngang cây ngã và đá vỡ. Khi có thể thì họ tránh phải leo để đỡ cho Frodo, và bởi vì thật sự rất khó để tìm một con đường dẫn lên khỏi những thung lũng hẹp. Họ đã trải qua hai ngày tại đây khi thời tiết bắt đầu ẩm ướt. Gió bắt đầu thổi mạnh ra khỏi phía Tây và rải nước xuống những vùng biển phía xa trên những cái đầu đen của những ngọn đồi trong những cơn mưa như trút nước. Đến hoàng hôn thì họ đã ướt

đầm, và buổi cắm trại của họ cực kỳ ảm đạm, vì họ không có thứ gì để đốt lửa cả. Ngày tiếp theo thì những ngọn đồi vẫn tiếp tục nhô lên cao hơn và dốc hơn phía trước họ, và họ bắt buộc phải quay sang phía bắc, ra khỏi lối đi của mình. Người Sải Bước có vẻ như bắt đầu lo lắng: họ đã ra khỏi Weathertop gần mười ngày, và số lương thực dự trữ của họ đã bắt đầu giảm đi nhiều. Trời vẫn tiếp tục mưa.

Đêm đó họ cắm trại trên một dải đá với một bức tường đá phía sau, ở đây có một cái hang cạn, một cái hốc nông ăn vào vách đá. Frodo không ngủ được. Cái lạnh và ẩm ướt khiến cho vết thương của ông càng đau hơn bao giờ hết. và sự đau nhức cùng với cảm giác lạnh khiếp khiến ông không thể ngủ. Ông nằm sấp, quay đi quay lại và lắng nghe một cách khiếp sợ những tiếng động trộm thềm của ban đêm: gió thổi trên các kẽ đá, nước nhỏ giọt, một vết nứt, tiếng rơi túc tắc thỉnh thoảng của những hòn đá. Ông cảm thấy như các bóng đen đang tiến tới vây phủ lấy ông; nhưng khi ông ngồi dậy thì ông không thấy gì ngoài cái lưng của Người Sải Bước đang ngồi gù lên, nhả khói từ cái tẩu, và quan sát. Ông nằm xuống trở lại và chìm vào những giấc mơ khó chịu, trong đó ông đang đi trên cỏ trong ngôi vườn ở Quận của ông, nhưng có vẻ như nhạt nhoà và mơ hồ, không rõ ràng như những cái bóng đen cao lớn đang đứng nhìn xuống từ trên hàng rào.

Vào buổi sáng, ông thức dậy và thấy là mưa đã ngừng rơi. Những đám mây vẫn dày, nhưng chúng đang tan dần, và những khoảng trời xanh nhạt đã xuất hiện giữa chúng. Gió đang thổi trở lại. Họ không khởi hành sớm. Ngay sau bữa ăn sáng lạnh lẽo và đơn sơ, Người Sải Bước lại một mình bỏ đi, nói những người khác ở lại dưới bờ vách đá, cho đến khi ông quay lại. Ông leo lên, nếu ông có thể, và nhìn lại dải đất.

Khi ông trở xuống thì ông không nói gì chắc chắn. "Chúng ta đã đi quá xa về phía bắc," ông nói, "và chúng ta phải tìm một con đường nào đó để trở lại phía nam. Nếu chúng ta cứ tiếp tục thì chúng ta sẽ đi vào Ettendales nằm xa ở phía bắc của Rivendell. Đó là vùng đất của quỷ khổng lồ, và tôi không biết nhiều về nơi đó. Có thể là chúng ta sẽ tìm thấy đường qua và vòng đến Rivendell ở

phía bắc; nhưng nó sẽ rất dài, vì tôi không biết đường, và bước chân của chúng ta sẽ không đến nơi được. Vì vậy bằng cách nào đó chúng ta phải tìm cho được Khúc Cạn Bruinen."

Trong phần còn lại của ngày họ bò lên những bờ đường đầy đá. Họ tìm thấy một lối đi nằm giữa hai ngọn đồi dẫn họ vào một thung lũng chạy về phía đông nam, hướng mà họ đang muốn đi; nhưng đến cuối ngày thì họ lại thấy con đường của mình lại bị chặn ngang bởi một mỏm đất cao; những cạnh tối của nó tương phản với bầu trời mờ lờm chớm sáng của một lưỡi cưa cùn. Họ phải lựa chọn giữa việc quay lại hoặc leo qua nó. Họ quyết định là thử leo lên trước, nhưng việc này cho thấy là rất khó khăn. Liền đó Frodo bắt buộc phải xuống ngựa và cố leo lên bằng chân. Thậm chí như thế họ cũng thường thấy khá tuyệt vọng để dẫn bọn ngựa lùn lên, hoặc thật sự tìm một con đường cho chúng, khi chúng đang chở nặng như thế. Ánh sáng đã gần như tắt, và tất cả họ đã kiệt sức, thì cuối cùng họ cũng đến được đỉnh. Họ leo vào một đoạn đèo yên ngựa nằm giữa hai điểm cao nhất, và vùng đất lại đổ xuống cheo leo trở lại, chỉ với một khoảng cách ngắn phía trước. Frodo đổ mình xuống, và nằm vật ra đất run rẩy. Tay ông chẳng còn sức sống, sườn và vai ông thì như có một cái móng vuốt lạnh giá đang bầu vào. Cây cối và vách đá chung quanh ông vẻ như đầy tối tăm và ảm đạm.

"Chúng ta không thể đi xa hơn nữa." Merry nói với Người Sải Bước. "Tôi sợ là như thế là quá nhiều cho Frodo. Tôi lo lắng cho cậu ta đến phát khiếp. Chúng ta làm gì đây? Ông nghĩ là ở Rivendel họ sẽ cứu chữa được cho cậu ta không, nếu chúng ta đến được đây?"

"Chúng ta sẽ xem," Người Sải Bước trả lời. "Tôi không thể làm gì hơn ở nơi hoang dã này; và chính vì vết thương của ông ta mà tôi rất lo lắng vội vã. Nhưng tôi đồng ý là tối nay chúng ta không thể đi xa hơn nữa."

"Có chuyện gì với chủ tôi thế?" Sam hỏi bằng một giọng thấp, nhìn đầy van lơn về phía Người Sải Bước. "Vết thương của ông ấy

nhỏ thôi mà, và nó đã gần như liền da. Chẳng có gì ngoài một vết lạnh trắng trên vai ông ấy."

"Frodo đã bị vũ khí của Kẻ Thù chạm vào," Người Sải Bước nói, "và có một loại chất độc hay phép quỷ nào đó mà vượt tổng nó ra vượt ra ngoài khả năng của tôi. Nhưng hãy giữ hy vọng, Sam ạ."

Đêm rất lạnh trên mỏm đất cao này. Họ nhóm một ngọn lửa nhỏ dưới cái gốc cây máu của một ngọn thông già, nó rủ xuống một hồ cạn: nhìn giống như thể có một hòn đá đã được lấy ra khỏi đáy. Họ ngồi tụm lại bên nhau. Gió thổi giá lạnh theo con đường, và họ nghe thấy những đỉnh cây rủ xuống bên dưới đang rên rỉ và thở dài. Frodo nằm nửa mơ nửa tỉnh, tưởng tượng đến những cái cánh tối tăm không có tận cùng đang vẫy mạnh phía trên ông, và rồi trên những cái cánh đó những kẻ truy đuổi đang tìm kiếm ông ở tất cả mọi hang hốc trên những ngọn đồi.

Bình minh của buổi sáng đang đến rạng rỡ và vui tươi; không khí trong lành, ánh sáng hiện ra mờ ảo và rõ ràng trên bầu trời đã tạnh mưa. Tâm hồn họ lại được khuyến khích, nhưng họ chờ mặt trời để sưởi ấm tay chân đã giá lạnh cứng cả lại của mình. ngay khi nó vừa toả sáng, Người Sải Bước đã dẫn Merry đi cùng với ông để khảo sát vùng đất ở trên cao phía đông của con đường. Mặt trời đã lên và đang toả sáng rực rỡ khi họ trở lại với nhiều tin tức tốt lành hơn. Lúc này thì có vẻ như họ đã đi đúng đường. Nếu tiếp tục đi xuống sườn xa hơn của mỏm đất, họ sẽ đến được Rặng Núi phía bên trái. Ở một số nẻo đường phía trước Người Sải Bước đã lại thấy lại được Nước To, và ông biết rằng, cho dù đang ẩn sau tầm nhìn, Con Đường đến Khúc Cạn đang nằm không xa Dòng Sông và đang nằm ở một bên sườn gần với họ nhất.

"Chúng ta phải trở lại Con Đường," ông nói. "Chúng ta không thể hy vọng tìm thấy một con đường băng qua những ngọn đồi này. Dù cho mỗi nguy hiểm nào có thể đang bao vây nó, thì Con Đường vẫn là lối duy nhất của chúng ta để đến được Khúc Cạn."

Ngay khi đã ăn xong thì họ bắt đầu khởi hành trở lại. Họ chậm chạp leo xuống sườn phía nam của mỏm đất; nhưng con

đường này hoá ra lại dễ hơn họ tưởng nhiều, vì bờ vách ở phía này đỡ dốc hơn nhiều, và nhanh chóng sau đó Frodo đã có thể cưỡi ngựa trở lại. Con ngựa già tội nghiệp của Bill Dầy Dương Xỉ đã bộc lộ một tài năng bất ngờ trong việc tìm đường, và đã tránh được cho chủ nó tất cả những cái xóc nảy có thể. Tinh thần của cả đội lại lên trở lại. Thậm chí cả Frodo cũng cảm thấy khá hơn trong ánh sáng ban ngày, nhưng chốc chốc thì lại có như có một màn sương phủ trước tầm nhìn của ông, và ông vẫy tay trước mắt mình.

Pippin vượt lên trước những người khác một khoảng. Thành linh ông quay lại và gọi với họ. "Có một con đường ở đây!" ông la lên.

Khi họ đến tới chỗ ông, họ thấy rằng ông đã không sai: ở đây rõ ràng là mở đầu của một con đường, đang leo lên với nhiều khúc lượn dẫn ra khỏi những cánh rừng nằm phía dưới và biến ra khỏi đỉnh đồi phía sau. Trong những vùng đất này nó mờ nhạt và mọc cao lên, hoặc bị chen với những hòn đá rơi và cây cối, nhưng có vẻ như đã có một lúc nó được dùng rất nhiều. Đó là một con đường được tạo ra từ những cánh tay mạnh mẽ và đôi chân rắn chắc. Đó đây là những cái cây già đã bị chặt hoặc đốn ngã, và những hòn đá to đã được chẻ ra hoặc nghiêng về một bên để mở đường. Họ đi theo lối mòn này một lúc, vì nó cho họ lối đi dễ dàng nhất để đi xuống, nhưng họ đi rất cẩn thận, và sự lo lắng của họ càng gia tăng khi họ vào những cánh rừng tối, và con đường trở nên rõ và rộng hơn. Thành linh một dãy cây linh sam hiện ra chạy dốc xuống theo đường vách, rồi đột ngột rẽ về hướng trái của những vách đá của ngọn đồi. Khi họ đến được ngã rẽ, họ nhìn quanh và thấy một con đường dẫn lên một dãy đất phía dưới bề mặt của một vách thấp đầy cây cối. Trên bức tường đá ở đây là một cái cửa quanh co khép hờ trên một cái bản lề lớn.

Tất cả họ dừng lại bên ngoài cánh cửa. Hẳn là một cái hang hoặc một căn phòng đá đang say, nhưng trong vùng tối mờ bên trong thì không thể thấy được gì cả. Người Sải Bước, Sam và Merry dùng tất cả sức mạnh của mình để cố đẩy cánh cửa mở rộng hơn, và rồi Người Sải Bước và Merry đi vào. Họ không đi xa, vì trên nền đất đầy những cái xương cũ, và không thể thấy gì khác

gần lối vào ngoại trừ một số những cái lọ và bình vỡ to tướng trông rỗng.

"Chắc chắn rằng đây là một cái hang của quỷ khổng lồ, nếu như đã từng có một tên ở đây!" Pippin nói.

"Ra thôi nào, cả hai ông, và chúng ta hãy đi thôi. Bây giờ thì chúng ta đã biết ai là người đã tạo ra con đường này và chúng ta nên đi nhanh thôi."

"Không cần đâu, tôi nghĩ vậy," Người Sải Bước nói, gọi vọng ra. "Chắc hẳn rằng đây là một cái hang của quỷ khổng lồ, nhưng có vẻ như nó đã được bỏ hoang từ lâu lắm rồi. Tôi không nghĩ là chúng ta cần phải sợ. Nhưng cứ để chúng ta cẩn thận tiếp tục đi xuống đã, và chúng ta sẽ xem."

Con đường lại tiếp tục dẫn lên từ nền đất, và lại rẽ phải bằng qua một khoảng đất bằng phẳng đâm vào vách rừng dày bên dưới. Pippin, không thích tỏ ra cho Người Sải Bước thấy là ông đang sợ, tiếp tục đi đầu với Merry. Sam và Người Sải Bước đi sau, mỗi người một bên con ngựa lùn của Frodo, vì con đường bây giờ đã đủ rộng cho bốn hoặc năm hobbit cùng sống bước. Nhưng họ đi chưa được bao xa thì Pippin quay lại, theo sau là Merry. Cả hai đều có vẻ khiếp đảm."

"Có những tên quỷ khổng lồ!" Pippin hỗn hển. "Chúng ở ngay phía dưới trong những cánh rừng cách đây không xa. Chúng tôi đã thoáng thấy chúng qua những thân cây. Chúng rất lớn!"

"Chúng ta sẽ đến và quan sát chúng," Người Sải Bước nói, nhặt một cái gậy lên. Frodo không nói gì, nhưng Sam có vẻ rất sợ.

Mặt trời lúc này đã lên cao, và nó chiếu sáng xuống qua những cành cây đã bị dạt bớt của những ngọn cây, và chiếu sáng rõ con đường bằng những vệt sáng. Họ thỉnh linh ngừng lại bên một lè đường, và nhìn xuyên qua các thân cây, nín thở. Có những tên quỷ khổng lồ đang đứng đó: ba tên lớn. Một tên đang khom mình xuống, và hai tên kia đang đứng nhìn hẩn.

Người Sải Bước bước thẳng đến một cách hồ hững. "Đứng thẳng dậy, cục đá già này!" ông nói, và đập cái gậy của mình lên tên khổng lồ đang khom xuống.

Không có gì xảy ra. Các hobbit há hốc mồm kinh hãi, và rồi Frodo bật cười. "À!" ông nói. "Chúng ta đã quên lịch sử gia đình mình rồi! Đây hẳn chính là ba tên đã bị ông Gandalf bắt, đang tranh cãi xem cách nào thích hợp để nấu chín mười ba người lùn và một hobbit."

"Tôi không biết là chúng ta đang ở gần nơi ấy!" Pippin nói. Ông biết rõ chuyện này. Bilbo và Frodo thường hay kể lại nó; nhưng thật sự ra ông chưa bao giờ tin nó. Thậm chí ngay cả lúc này ông cũng đang nhìn những tên quỷ khổng lồ đá với vẻ nghi ngờ, tự hỏi không biết có phép thuật nào có thể thành linh làm chúng sống lại không,

"Ông đã quên không chỉ lịch sử gia đình, và tất cả các ông đã từng biết về bọn quỷ khổng lồ." Người Sải Bước nói. "Lúc này ánh sáng ban ngày đang tràn ngập bởi mặt trời rạng rỡ, thế mà các vị lại tìm cách làm tôi sợ về câu chuyện của những tên quỷ khổng lồ sống đang đợi chúng ta trên trắng đất này! Và dù sao thì các ông cũng có thể thấy là một tên trong số chúng có một cái tổ chim cũ ngay sau tai hắn. Đó hẳn phải là một món trang sức kỳ quái nhất cho một tên quỷ khổng lồ sống!"

Tất cả bọn họ cười phá lên. Frodo cảm thấy tinh thần mình sống trở lại: sự nhắc nhở lại về cuộc phiêu lưu thành công đầu tiên của Bilbo thật có tác dụng cổ vũ. Mặt trời cũng trở nên ấm áp và dễ chịu, và màn sương trước mắt ông có vẻ như đã mất đi khá nhiều. Họ nghỉ ngơi một lúc trong trắng đất, và ăn bữa giữa ngày ngay dưới bóng đen của những cái chân lớn của những tên quỷ khổng lồ.

"Sau không ai đó hát cho chúng ta nghe một chút nhỉ, khi mà mặt trời vẫn còn cao?" Merry nói, khi họ đã ăn xong. "Chúng ta đã không hề hát hay kể chuyện gì suốt mấy ngày rồi."

"Chẳng hề có từ khi rời Weathertop." Frodo nói. Những người khác nhìn ông. "Đừng lo về tôi!" ông thêm vào. "Tôi cảm

thấy khá hơn nhiều rồi, nhưng tôi không nghĩ là tôi có thể hát. Có thể là Sam sẽ đào được cái gì đó từ trí nhớ của anh ta."

"Nào, Sam!" Merry nói. "Hắn là còn nhiều thứ được chứa trong đầu anh hơn là anh tưởng."

"Tôi không biết," Sam nói. "Nhưng nó phù hợp với cái gì? Nó không phải là cái mà tôi có thể gọi một cách chính thống là thơ, nếu các ngài hiểu tôi: chỉ là một mớ vô nghĩa. Nhưng những hình ảnh xưa này mang nó trở lại vào tâm hồn tôi." Anh đứng dậy, tay chắp sau lưng, nhưng thể anh đang ở trường học, anh bắt đầu hát bằng một âm điệu cũ.

*Tên quý không lồ ngồi đơn độc trên tảng đá
Nhai tẹt tạo tốp tếp mẫu xương khô
Đã nhiều năm hắn chỉ tuyên nhai nó
Vì thật thì ngày càng khó thấy
Làm đi! Nhai đi!
Lần này thì hắn sống đơn độc trên những ngọn đồi
Và thật thì ngày càng khó thấy
Ở trên đây Tom mang những cái ủng to
Ông nói với tên quý không lồ: "Anh đang gặp cái gì vậy,
Chúa ơi?
Nó giống như khúc cẳng chân ông Tim của tôi
Đáng lý nó đang yên nghỉ dưới nấm mồ
Nấm mồ! Sàn mồ!
Tim đã đi xa nhiều năm nay
Và tôi nghĩ rằng ông đã nằm dưới mộ sâu
"Cậu nhỏ," Quý không lồ nói, "tôi đã trộm khúc xương này.
Nhưng những khúc xương nằm dưới cái hố có ý nghĩa gì?
Ông dường đã chết như một khúc chì,
Và tôi đã tìm thấy khúc xương ống của ông ta ở phía trước,*

Xương thiếc! Xương ống!

*Ông ta có thể chia xẻ nó với một tên quỷ khổng lồ khôn khéo
già nua*

Vì ông không cần khúc xương ống ngày xưa."

Tom nói: "Tôi chẳng thấy vì sao loại người như anh

Lại chẳng để cho lá rụng yên nghỉ dưới mồ xanh

Với khúc xương tay hay chân của của người cha tôi gọi là anh

Hãy đưa lại đây khúc xương cũ ấy!

Đưa ngay! Trả ngay!

Cho dù ông đã chết, thì nó vẫn thuộc về ông

Hãy đưa lại khúc xương cũ ấy ngay!"

"Chỉ để mà chơi thôi," Quỷ khổng lồ nói, cười khan,"

"Ta cũng sẽ ăn cả mì, và sẽ nhai xương mì,

Thịt tươi ngọt lịm sẽ thẳng đường mà đi!

Ta sẽ thử thịt mì trên răng ta,

Xem nào! Coi nào!

Ta đã chán nhai xương và da cũ,

Ta muốn chén mì cho bữa chiều nay."

Nhưng ngay khi hắn nghĩ là bữa khuya đã ở trong tay,

Thì hắn thấy tay hắn đã bị nắm chặt.

Trước khi hắn nghĩ gì, Tom đã luôn ra sau

Và cho hắn ném đôi ủng của mình

Cảnh cáo hắn! Nguyên rửa hắn!

Với một cú ủng vào hông, Tom nghĩ thế,

Sẽ là cách cho hắn biết điều

Nhưng da thịt của tên quỷ khổng lồ còn cứng hơn đá tảng

Khi hắn đã ngồi lì trên những ngọn đồi suốt bao nhiêu năm tháng

Đá hắn cũng như đá vào chân núi

Vì mông của tên quý khổng lồ chẳng cảm thấy gì

Bóc đi! Chữa đi!

Tên Quý khổng lồ già cười phá, khi hắn nghe tiếng Tom rên,

Và hắn biết ngón chân ông đang đau

Chân Tom đã bị liệt, kể từ khi ông về nhà

Và cái chân không ủng là cái còn khập khiễng sau cùng;

Nhưng tên Quý khổng lồ không quan tâm, và hắn vẫn ngồi đấy

Với khúc xương mà hắn đã lấy đi từ chủ nó.

Tên giết người! Tên trộm xương!

Chỗ của tên Quý khổng lồ già vẫn thế

Với khúc xương hắn đã lấy đi từ chủ nó!

"Hay, điều này sẽ cảnh cáo tất cả chúng ta!" Merry phá lên cười. "Cũng vì thế mà ông dùng gậy chứ không dùng tay, Người Sải Bước!"

"Anh nghe những điều này ở đâu thế, Sam?" Pippin hỏi. "Tôi chưa bao giờ nghe đến những câu này trước đây."

Sam lầm bầm điều gì đó không thể nghe thấy. "Nó xuất phát từ chính cái đầu của anh ta, tất nhiên," Frodo nói. "Tôi đã biết được nhiều thứ về Sam Gamgee trong cuộc hành trình này. Đầu tiên anh ta là một kẻ âm mưu, bây giờ thì là một người pha trò. Cuối cùng thì anh ta sẽ trở thành một phù thủy - hoặc một chiến sĩ!"

"Tôi hy vọng là sẽ không như vậy," Sam nói. "Và tôi cũng không muốn trở thành như vậy!"

Đến chiều thì họ đi xuống những cánh rừng. Họ có thể đã theo đúng con đường mà Gandalf, Bilbo và những người lùn đã

dùng nhiều năm trước. Sau vài dặm thì họ ra khỏi đỉnh của một bờ cao phía trên Con Đường. Từ điểm này Con Đường đã rời khỏi Hoarwell nằm xa phía sau trong cái thung lũng hẹp của nó, và bây giờ thì nó nhập vào gần với chân những ngọn đồi, cuộn lại và lượn ra phía đông dọc theo những cánh rừng và những bờ vách phủ đầy thạch nam hướng về phía Khúc Cạn và Rặng Núi. Không xa khỏi đường đi Người Sải Bước tìm thấy một hòn đá trên cỏ. Trên những đường khắc nguệch ngoạc và bây giờ đã phủ đầy thạch nam của nó vẫn có thể thấy được những dấu triện của người lùn và những dấu hiệu bí mật.

"Đây!" Merry nói. "Đây hẳn phải chính là hòn đá đã đánh dấu nơi mà vàng của những tên quý khổng lồ đã được dấu. Phần của ông Bilbo được chia còn bao nhiêu nhĩ hử Frodo?"

Frodo nhìn hòn đá, và ước gì Bilbo đã mang về nhà không nhiều châu báu hơn nguy hiểm, hoặc là những nguy hiểm ấy dễ xử lý hơn. "Hoàn toàn không," ông nói, "ông Bilbo đã cho nó đi. Ông nói với tôi rằng ông không cảm thấy là nó thực sự thuộc về ông, khi mà nó đến từ những tên cướp."

Con Đường nằm khá lặng lẽ dưới cái bóng đen dài của buổi chiều sớm. Chẳng có dấu hiệu của những người lữ hành nào khác. Và vì chẳng còn lối đi nào khác khả dĩ cho họ, nên họ leo xuống bờ đồi, và rẽ trái đi càng nhanh càng tốt. Ánh sáng của mặt trời phía tây đã nhanh chóng toả xuống một bên bờ những ngọn đồi. Một cơn gió lạnh đang thổi xuống để đón họ từ rặng núi phía trước.

Họ bắt đầu nhìn quanh để tìm một chỗ nghỉ trên Con Đường, nơi họ có thể cắm trại qua đêm, thì họ nghe thấy một âm thanh chột vang lên, mang nỗi sợ hãi ập vào tim họ: tiếng vó ngựa đang vang lên ngay phía sau họ. Họ nhìn lại, nhưng họ không thể thấy được gì xa do có nhiều khúc quanh đã lượn ngang Con Đường. Họ cố gắng đi nhanh hết sức để vượt qua con đường mấp mô để leo vào trong cái vách sâu đầy những bụi việt quất và thạch nam ở phía trên, cho đến khi họ đi vào một lối nhỏ đầy những cây gỗ phi mọc dày. Khi họ nhìn ra từ đám bụi cây, họ có thể nhìn thấy Con Đường, mờ nhạt và xám xịt trong ánh nắng tắt dần, thì họ cảm

thấy một cảm giác khang khác. Tiếng vó ngựa vang lên gần hơn. Họ đang phóng rất nhanh, với những tiếng clippety-clippely-clip nhè nhẹ. Rồi họ nghe thấy một tiếng động có vẻ như tiếng những cái chuông nhỏ rung lên, rất yếu ớt, như thể nó đang được thổi về phía họ bởi một làn gió nhẹ.

"Nghe không giống như tiếng ngựa của các Kỵ Sĩ Đen!" Frodo nói, lắng nghe chăm chú. Các hobbit khác đồng ý một cách đầy hy vọng rằng nó không giống vậy, nhưng tất cả họ vẫn tràn đầy nghi ngờ. Họ đã sống trong nỗi sợ hãi bị săn đuổi lâu đến nỗi bất kỳ tiếng động nào vẳng phía sau họ cũng có vẻ báo điềm gở và không hề thân thiện. Nhưng Người Sải Bước đã lách lên trước, cuối xuống nền đất, một tay đặt lên tai, và một vẻ vui mừng hiện ra trên mặt ông.

Ánh sáng đang mờ tắt, những chiếc lá trên các bụi cây run nhè nhẹ. Tiếng chuông kêu càng lúc càng rõ và gần hơn, và những tiếng clippety - clip vang đến từ những tiếng chân vội vã. Thành linh một con ngựa trắng hiện ra từ khung cảnh bên dưới, sáng rực lên trên trong khung cảnh tối tăm, đang phóng đi rất nhanh. Trong bóng chạng vạng, dây cương của nó loé sáng lấp lánh, như thể nó đang được đính bởi những hòn ngọc như những ngôi sao sống. Cái áo khoác đen của người cưỡi ngựa trải ra sau lưng ông, và cái mũ trùm của ông lật ra sau; mái tóc vàng của ông tung bay theo từng bước ngựa. Frodo cảm thấy như có một luồng sáng trắng đang toả ra từ thân hình và y phục của người kỵ sĩ, như thể đang toả ra qua một tấm màn mỏng.

Người Sải Bước bước ra khỏi chỗ nấp và hướng xuống về phía Con Đường, nhảy lên với một tiếng kêu xuyên qua rừng thạch nam; nhưng thậm chí ngay trước khi ông di chuyển hoặc lên tiếng, thì người kỵ sĩ đã kéo cương ngựa và ngừng lại, nhìn về phía bụi cây mà họ đứng. Khi nhìn thấy Người Sải Bước, người kỵ sĩ xuống ngựa và chạy đến gặp ông, gọi lớn: Ai na vedui Dercnadan! Mae govannen! Giọng nói nhanh và vang lên rõ ràng của ông khiến tim họ không còn nghi ngờ gì nữa: người kỵ sĩ là một người Elves. Không có ai sống trong cái thế giới rộng lớn này có được một giọng nói tuyệt vời như thế. Nhưng có vẻ như có một âm điệu vội vã hoặc

sợ hãi trong tiếng gọi của ông, và họ thấy rằng lúc này ông đang nói chuyện nhanh chóng và vội vã với Người Sải Bước.

Người Sải Bước nhanh chóng vẫy tay ra hiệu cho họ, và các hobbit rời khỏi bụi cây và vội vã lao xuống Con Đường. "Đây là Glorfindel, người đang sống trong ngôi nhà của Elrond," Người Sải Bước nói.

"Chào, và cuối cùng chúng ta cũng đã gặp nhau!" vị lãnh chúa Elf nói với Frodo. "Tôi được gửi đi từ Rivendell để gặp các ông. Chúng tôi sợ rằng các ông đang gặp nguy hiểm trên đường."

"Thế ông Gandalf đã đến Rivendell rồi ả?" Frodo kêu lên vui mừng.

"Không. Ông ấy không ở đây khi tôi khởi hành; nhưng đã cách đây chín ngày rồi," Glorfindel trả lời. "Elrond đã nhận được những tin tức làm ông lo lắng. Một số người bà con của tôi đã du hành trong vùng đất của ông ở đằng say Baranduin, đã biết được những chuyện xấu đang xảy ra, và đã gửi về những thông điệp ngay khi họ có thể. Họ nói rằng số Chín đã ra ngoài, và rằng ông đang lạc đường với một gánh nặng khủng khiếp mà không có ai hướng dẫn, vì Gandalf đã không trở lại. Thậm chí ở Rivendell cũng có thể có vài người đang công khai phóng ngựa đi tìm số Chín! nhưng khi họ ở đây thì Elrond đã chỉ họ về phía bắc, tây và nam. Mọi người nghĩ rằng các ông có thể đã rẽ đi khá xa để tránh bị theo đuổi, và đã lạc lối ở Hoang Dã.

"Phần việc của tôi là đến Con Đường, và tôi đã đến Cầu Mitheithel, để lại một dấu ám hiệu ở đây, khoảng gần bảy ngày trước. Có ba trong số những người phục vụ của Sauron đang ở trên Cầu, nhưng chúng rút lui và tôi theo chúng về phía tây. Tôi cũng gặp hai tên khác, nhưng chúng rẽ xuống hướng nam. Từ đó tôi bắt đầu dõi theo dấu vết của các ông. Cách đây hai ngày thì tôi thấy được nó, và đi theo nó qua Cầu; đến hôm nay thì tôi nhận ra nơi mà các ông xuống từ những ngọn đồi trở lại. Nhưng đi nào! Không có thời gian cho những tin tức khác. Do các ông ở đây chúng ta phải mạo hiểm dùng Con Đường và đi thôi. Có năm tên đang đuổi theo chúng ta, và khi chúng thấy dấu vết của các ông trên Con

Đường thì chúng sẽ đuổi theo chúng ta như gió thổi. Và chúng chưa phải là tất cả. Tôi không biết bốn tên kia có thể đang ở đâu. Tôi sợ là khi chúng ta tìm thấy Khúc Cạn thì nó đã bị chiếm giữ để chống lại chúng ta."

Trong khi Glorfindel đang nói thì bóng chiều đã dày hơn. Frodo cảm thấy một sự mệt mỏi khủng khiếp đang tràn ngập ông. Kể từ khi mặt trời bắt đầu chìm vào màn sương thì màn sương trước mắt ông càng tối lại, và ông cảm thấy rằng một bóng tối đang phủ giữa ông và khuôn mặt các bạn. Bây giờ thì vết thương đang hành hạ ông, và ông cảm thấy lạnh. Ông lắc lư, nắm lấy tay Sam.

"Chủ tôi đang ốm và bị thương," Sam giận dữ nói. "Ông ấy không thể tiếp tục phi ngựa sau khi đêm xuống. Ông ấy cần nghỉ ngơi."

Glorfindel đỡ lấy Frodo khi ông ngã ra nền đất; rồi ông nâng ông hobbit lên nhẹ nhàng trên tay mình và nhìn vào mặt ông với một vẻ lo lắng nghiêm nghị.

Người Sải Bước kể lại ngắn gọn về cuộc tấn công vào trại của họ dưới Weathertop, và về con dao kinh khiếp. Ông rút ra cái chuôi dao mà ông còn giữ và đưa nó cho người Elf. Glorfindel rung mình khi ông cầm lấy nó, nhưng ông nhìn nó rất chăm chú.

"Có những điều ma quái được viết trên chiếc chuôi này," ông nói; "cho dù có mắt các ông không thấy được nó. Giữ lấy nó, Aragorn ạ, cho đến khi chúng ta đến được ngôi nhà của Elrond! Nhưng hãy cẩn thận, và cầm nó càng ít càng tốt! Chúa ơi! Vết thương của thứ vũ khí này vượt ra khỏi khả năng chữa thương của tôi. Tôi sẽ làm những gì tôi có thể - nhưng tất cả những điều này càng khiến tôi thúc giục các ông tiếp tục đi ngay bây giờ mà không nghỉ ngơi gì nữa."

Ông kiểm tra vết thương trên vai Frodo bằng những ngón tay của mình, và khuôn mặt của ông càng trở nên nghiêm trọng, như thể ông đang thấy được điều gì đó làm ông không an lòng. nhưng Frodo cảm thấy cái lạnh đang giảm dần trên sườn và tay mình; một cảm giác ấm áp đang toả từ vai xuống tay ông, và vết

thương trở nên bớt đau. Ánh chàng vạng của buổi chiều tối có vẻ như đang sáng lên với ông, như thể một đám mây vừa rút đi. Ông lại thấy rõ khuôn mặt của các bạn mình trở lại, rồi hy vọng và sức lực lại trở về với ông.

"Ông sẽ cưỡi con ngựa của tôi," Glorfindel nói. "Tôi sẽ thu ngắn bàn đạp lại gần yên, và ông phải ngồi càng chặt càng tốt. Nhưng ông không cần phải sợ: con ngựa tôi sẽ không để rơi người kỵ sĩ nào mà tôi ra lệnh cho nó chở. Bước kiệu của nó nhẹ nhàng và êm ái; và nếu có mối nguy hiểm nào đến quá gần, nó sẽ chở ông lướt đi với một tốc độ và thậm chí cả những con chiến mã đen của kẻ thù cũng không thể so được."

"Không, không đâu!" Frodo nói. "Tôi sẽ không cưỡi nó, nếu như tôi sẽ được chở tới Rivendell hoặc bất kỳ nơi đâu mà bỏ lại các bạn tôi với nguy hiểm."

Glorfindel mỉm cười. "Tôi rất nghi ngờ điều này," ông nói, "rằng các bạn ông sẽ gặp nguy hiểm mà không có ông! Những kẻ săn đuổi sẽ theo ông và để chúng tôi lại trong yên bình, tôi nghĩ thế. Chính là ông, Frodo ạ, và vật mà ông đang mang bên mình đã mang tất cả chúng tôi vào cuộc mạo hiểm."

Frodo không trả lời điều này, và ông bị thuyết phục để leo lên con ngựa trắng của Glorfindel. Thay cho ông, con ngựa lùn lại chở nặng phần lớn những hành lý của những người khác, nên bây giờ họ có thể đi nhẹ nhàng hơn, và họ đi khá nhanh trong một lúc; nhưng các hobbit bắt đầu thấy rằng khó mà theo kịp sự nhanh nhẹn chẳng hề biết đến mỏi mệt của người Elf. Ông dẫn họ vào vùng bóng tối mở rộng, và vẫn tiếp tục đi dưới những màn đêm dày đặc. Chẳng có trăng hay sao. Cho đến khi bình minh xám xịt hiện ra ông mới cho phép họ ngừng lại. Pippin, Merry và Sam đến lúc này đã gần như ngủ mơ trên những bước thấp bước cao của mình; và thậm chí cả vai Người Sải Bước cũng có vẻ như đã lún xuống trong mệt mỏi. Frodo ngồi trên ngựa trong một giấc mơ tăm tối.

Họ đi xuống vùng thạch nam cách bờ đường vài dặm, và ngủ ngay tức khắc. Họ cảm thấy khó mà mở được mắt khi Glorfindel,

người tự mình canh gác khi họ ngủ, đánh thức họ trở lại. Mặt trời buổi sáng lúc này đang lên cao, và những đám mây và sương mù của đêm đen đã tan mất.

"Uống cái này!" Glorfindel nói với họ, lần lượt rót cho từng người một cốc nhỏ từ cái túi da điểm bạc của ông. Nó trong vắt như nước suối và chẳng có vị gì, và nó chẳng để lại cảm giác lạnh hay nóng gì trong miệng; nhưng sức mạnh và sinh lực như đang tuôn vào tay chân họ khi họ uống nó. Sau chầu rượu này thì bánh mì cũ và trái cây khô (là tất cả những thứ mà họ còn lại vào lúc này) mà họ ăn có vẻ còn thoả mãn cơn đói của họ hơn nhiều bữa sáng ngon lành ở Quận trước đây.

Họ đã nghỉ ngơi không đến năm giờ khi họ đến Con Đường trở lại. Glorfindel vẫn tiếp tục thúc họ tiến lên, và chỉ cho phép dừng lại hai lần trong một khoảng thời gian ngắn trong khi ngày đang trình. Theo đó họ đã đi được gần hai mươi dặm trước khi đêm xuống, và đến được điểm mà Con Đường bắt đầu rẽ phải và chạy về phía đáy của thung lũng, bây giờ nó đang dẫn thẳng đến Bruinen. Cho đến lúc này thì các hobbit vẫn không thể thấy hay nghe được dấu hiệu nào của những kẻ truy đuổi; nhưng Glorfindel thường xuyên ngừng lại và lắng nghe xem họ có bị đuổi từ sau không, và một vẻ lo lắng phủ lên mặt ông. Một hoặc hai lần ông nói chuyện với Người Sải Bước bằng ngôn ngữ của người elf.

Tuy nhiên cho dù những người dẫn đường của họ có tỏ ra lo lắng thế nào chẳng nữa, thì các hobbit cũng khó mà đi xa hơn nữa trong đêm nay. Họ bước thấp bước cao trong tiếng ong ong của sự mệt mỏi, và không thể nghĩ đến điều gì ngoài bàn chân và đôi chân của mình. Vết thương của Frodo lại đau gấp đôi, và trong suốt cả ngày mọi thứ đối với ông như tan vào những bóng đen của bóng ma xám xịt. Ông gần như vui mừng khi đêm đến, vì lúc đó thế giới có vẻ như ít mờ nhạt và trống rỗng hơn.

Các hobbit vẫn đang rất mệt mỏi, khi họ lại khởi hành vào sáng sớm hôm sau. Còn nhiều dặm cần phải đi để đến Khúc Cạn, và họ vội vã phóng đi với tốc độ nhanh nhất mà họ có thể.

"Mối nguy hiểm của chúng ta có thể lên đến mức cao nhất ngay tại đêm trước khi chúng ta đến được bờ sông," Glorfindel nói; "bởi vì tim của tôi cảnh cáo tôi rằng kẻ truy đuổi hiện nay đang nhanh chóng theo sau chúng ta, và những người khác có thể đang chờ đợi ở nơi Khúc Cạn"

Con Đường vẫn đang rẽ hẳn xuống dưới đồi, và lúc này ở nhiều nơi đã có nhiều cỏ ở cả hai bên, các hobbit bước lên đo khi họ có thể, để làm dịu đôi chân mỗi một của họ. Đến xế trưa thì họ đến một nơi mà Con Đường thành lình hiện ra dưới bóng tối của những cây thông cao, và rồi nó ăn vào một đường hầm nhỏ với những vách tường ẩm ướt dốc cao làm bằng đá đỏ. Tiếng vọng của những bước chân vang lên xa khi họ vội vã tiến tới trước; và có vẻ như có nhiều tiếng chân vang lên theo sau tiếng chân của chính họ. Ngay lúc đó, như thể xuyên qua một cái cổng ánh sáng, Con Đường dẫn ra khỏi đoạn cuối của đường ống vào một vùng không gian trải rộng. Ở phía cuối của của đường dốc họ thấy trước mặt mình một dặm dài bằng phẳng, và nằm sau nó là Khúc Cạn Rivendell. Ở phía xa hơn là một dãy đất nâu, nổi mạch bởi những con đường uốn lượn; và phía sau nó là một rặng núi cao nhô lên, bờ vách này nối với bờ vách kia, và đỉnh này sau đỉnh nọ, biến vào bầu trời mờ ảo. Vẫn còn một tiếng vọng của những tiếng chân vắng theo đường hầm đằng sau họ; một âm thanh vội vã như thể một cơn gió đang thổi lên tràn qua những cành thông. Ngay lúc đó Glorfindel quay lại và lắng nghe, và rồi ông lao đến với một tiếng la lớn.

"Bay!" ông gọi to. "Bay nào! Kẻ thù đang đuổi đến chúng ta!"

Con ngựa trắng phóng vọt lên. Các hobbit chạy ào xuống bờ dốc.

Glorfindel và Người Sải Bước chạy sau như một đội quân hậu tập. Họ chỉ mới chạy được nửa đường bằng qua dãy đất thì thành lình tiếng ngựa phóng nước đại vang lên. Một Kỵ Sĩ Đen vừa hiện ra khỏi cái cổng cây cối mà họ vừa vượt qua. Hắn kìm cương ngựa, dừng lại, lắc lư trên yên ngựa. Một tên khác phóng theo hắn, và rồi tên khác nữa, và lại thêm hai tên khác.

"Phóng ngựa đi! Phóng đi nào!" Glorfindel gào lên với Frodo.

Ông không tuân lệnh ngay, vì một sự kháng cự kỳ lạ đã chiếm lấy ông. Ông giữ ngựa tiến một bước, rồi ông quay lại và nhìn lại sau. Các Kỵ Sĩ Đen ngồi trên những con chiến mã ghê gớm của chúng có vẻ như những bức tượng đầy đe dọa trên một ngọn đồi, tối tăm và cứng rắn, trong khi tất cả cánh rừng và vùng đất chung quanh chúng lùi xa dần như thể đang biến vào sương khói. Thành linh ông biết từ tim mình rằng chúng đang đứng im để ra lệnh cho ông đứng đợi. Ngay tức khắc nỗi sợ hãi và căm ghét thúc vào ông. Cánh tay trái của ông rời dây cương và nắm vào chuôi gươm, với một ánh đỏ ông rút nó ra.

"Phóng ngựa đi! Phóng ngựa đi!" Glorfindel gào lên, và rồi với một giọng lớn và rõ ông gọi với con ngựa bằng ngôn ngữ của người elf: *noro lim, noro lim, Asfaloth!*

Ngay tức khắc con ngựa trắng phóng vọt đi như một làn gió vượt qua khoảng trống cuối cùng của Con Đường, Ngay lúc đó những con ngựa đen phóng vọt xuống đồi để truy đuổi, và từ phía các Kỵ Sĩ Đen vang lên một tiếng kêu kinh hãi, như thể Frodo đã từng nghe đầy sợ hãi trong những khu rừng cách xa ở phía Đông. Nó được trả lời và trước sự khiếp vía của Frodo cùng bạn bè, từ cánh rừng và những vách đá phía xa bốn Kỵ Sĩ Đen khác đang phóng ra như bay. Hai tên phóng ngựa về phía Frodo; hai tên kia phóng như điên về phía Khúc Cạn để chặn ngang đường thoát của ông. Ông có cảm tưởng chúng phóng nhanh như gió và đang nhanh chóng lớn hơn và tối tăm hơn, khi đường đi của chúng hội tụ về phía ông.

Frodo nhìn ngược lại một thoáng. Ông không thể thất các bạn mình nữa. Các Kỵ Sĩ Đen từ phía sau đang bị bỏ rơi: thậm chí những con chiến mã ghê gớm của chúng cũng không thể theo kịp tốc độ của con ngựa elf trắng của Glorfindel. Ông lại nhìn ra phía trước, và hy vọng tan biến. Có vẻ như không còn cơ hội để đến được Khúc Cạn trước khi ông bị hai tên khác đang nằm mai phục chặn ngang. Lúc này ông có thể thấy chúng một cách rõ ràng: chúng dường như đã cắt mũ trùm và áo khoác đen đi, và bây giờ chúng đang mặc áo choàng màu xám trắng. Những thanh gươm tuốt trần nằm trong những cánh tay nhợt nhạt của chúng; những cái mũ trụ

nằm trên đầu chúng. Đôi mắt lạnh của chúng loé lên, và chúng gọi tên ông với một giọng trầm thấp.

Nỗi sợ hãi lúc này đã tràn ngập tâm hồn Frodo. Ông không nghĩ về thanh gươm của mình nữa. Ông không kêu tiếng nào. Ông nhắm mắt và bám chặt vào bờm ngựa. Gió rít lên bên tai ông, và những cái chuông trên bộ yên cương rít lên hoang dại và chói chang. Một hơi thở lạnh lẽo chết chóc đang thấu vào ông như một lưỡi kích, như cơn tuôn trào cuối cùng, nhưng một ánh lửa trắng chớp loá, con ngựa trắng phóng đi như đang mọc cách, băng qua ngay trước tên Kỵ Sĩ Đen đầu tiên.

Frodo nghe thấy tiếng nước vỗ. Nó sủi bọt dưới chân ông. Ông cảm thấy tiếng trào dâng mãnh liệt khi con ngựa rời khỏi dòng sông và phóng lên con đường đá. Ông đang leo lên bờ đường dốc. Ông đã băng qua Khúc Cạn.

Nhưng những kẻ truy đuổi đã gần đến đằng sau. Con ngựa dừng lại trên đỉnh của bờ đường, nhìn quanh và hí lên man dại. Có chín Kỵ Sĩ Đen ở bờ nước phía dưới, và tinh thần của Frodo nhụt hẳn trước sự đe dọa của những khuôn mặt đang nhìn lên. Ông không biết điều gì sẽ ngăn được chúng băng qua nơi ấy dễ dàng như ông đã làm; và ông cảm thấy rằng việc cố tìm cách trốn thoát qua con đường dài mờ mịt từ Khúc Cạn đến Rivendell là vô dụng, khi mà các Kỵ Sĩ Đen đã băng qua. Dù như thế nào thì ông cũng cảm thấy là mình đang được ra lệnh khẩn cấp phải dừng lại. Nỗi căm ghét một lần nữa lại dâng trào trong ông, nhưng ông không còn sức lực để chống lại. Thành linh tên Kỵ Sĩ Đen đầu tiên thúc ngựa vọt tới. Hắn kiểm tra con nước và quay lại. Với một nỗ lực ghê gớm Frodo ngồi hẳn lên và vung gươm.

"Hãy trở lại!" ông gào lên. "Trở lại với vùng đất Mordor, và đừng đi theo ta nữa!" Giọng của ông vang lên yếu ớt và run rẩy bên tai ông. Các Kỵ Sĩ Đen dừng lại, nhưng Frodo không có quyền năng của Bombadil. Những kẻ thù của ông cười phá lên về phía ông đầy ngiệt ngã và lạnh lẽo. "Sẽ trở lại! Sẽ trở lại!" chúng gọi đến. "Chúng ta sẽ trở về Mordor với mi!"

"Trở lại!" ông kêu lên.

"Chiếc Nhãn! Chiếc Nhãn!" chúng kêu lên bằng giọng chết chóc; và ngay tức khắc tên thủ lĩnh của chúng giục ngựa tiếng vào vùng nước, theo sát bởi hai tên khác.

"Nhờ Elbereth và Lercethien Trong Sạch," Frodo la lên với nỗ lực sau cùng, nâng gươm lên, "các người sẽ không có được chiếc Nhãn hay ta!"

Rồi tên thủ lĩnh, kẻ bây giờ đã băng qua được nửa Khúc Cạn, vươn đứng lên đe dọa trên bàn đạp, và đưa tay lên. Frodo không nói được nữa. Ông cảm thấy lưỡi mình như dính liền vào miệng, và tim ông quặn quại. Thanh gươm của ông gãy tan và rơi khỏi cánh tay run rẩy của ông. Con ngựa elf lui lại và thở phì phì. Con ngựa đen đầu tiên đã gần như đặt chân lên bờ đường.

Ngay lúc đó một tiếng gầm và tiếng bước chân vội vã vang lên: một tiếng nước cuộn âm rầm rĩ trên nhiều tảng đá. Frodo lơ mơ cảm thấy con sông phía dưới ông dâng lên, và phía dưới dòng chảy của nó đang nhấp nhô lông ngù của các kỵ binh. Frodo cảm thấy như những ngọn lửa trắng đang lung linh trên chòm mũ sắt của họ và ông dừng lại mừng vui khi thấy làn sóng các kỵ sĩ trắng trên những con ngựa trắng với những cái bờm ướt đầm. Ba Kỵ Sĩ Đen vẫn còn đứng lại giữa Khúc Cạn bị tràn ngập: chúng biến mất, thỉnh thoảng bị chôn vùi dưới những lớp bọt nước giận dữ. Những tên khác sau chúng sợ hãi phóng lui.

Với những nhận thức vất vả sau cùng, Frodo nghe thấy những tiếng kêu thét, và có vẻ như ông thấy rằng đằng sau các Kỵ Sĩ Đen đang ngằn ngừ trên bờ sông là một hình bóng sáng rực với ánh sáng trắng; và đằng sau nó là một hình bóng đen nhỏ đang vùng lên những ngọn lửa, lửa đỏ trong làn sương xám đang phủ khắp thế giới.

Sự cuồng dại đang tràn ngập những con ngựa đen, và chúng phóng đi trong kinh hãi mang theo các kỵ sĩ của chúng trong một đợt rút chạy kinh hoàng. Tiếng gào hoang dại của chúng bị nhấn chìm trong tiếng gầm gừ của con sông đang cuốn chúng đi. Rồi Frodo cảm thấy mình ngã xuống, và tiếng gầm gừ hỗn độn có vẻ

như đang dâng lên rồi nuốt chửng ông cùng với các kẻ thù của ông. Ông không nghe và thấy gì nữa.

CHƯƠNG 13

NHIỀU CUỘC GẶP GỠ

Frodo thức dậy và thấy mình đang nằm trên giường. Đầu tiên ông nghĩ rằng ông đã ngủ muộn, sau một giấc mơ dài khó chịu vẫn còn đang lớn vồn trong tâm trí. Hoặc có thể là ông đang ốm? Nhưng trần nhà có vẻ khác lạ; nó bằng phẳng, và nó được chạm đầy những dăm xà tối chạm trổ. Ông nằm một lúc trong khi vẫn nhìn lên những vệt ánh sáng mặt trời trên tường, và lắng nghe tiếng thác đổ.

"Tôi đang ở đây, và lúc này là mấy giờ rồi?" ông nói lớn với trần nhà. "Trong Ngôi nhà của Elrond, và lúc này là mười giờ sáng." một giọng nói vang lên. "Lúc này đang là buổi sáng ngày hai mươi bốn tháng Mười, nếu như cậu muốn biết."

"Ông Gandalf!" Frodo kêu lên, ngồi phắt dậy. Vị phù thủy già ngồi đó, trong một cái ghế bên cánh cửa sổ mở rộng.

"Phải," ông nói, "ta đây. Và may mắn là cậu cũng ở đây, sau tất cả những chuyện ngớ ngẩn mà cậu đã làm sau khi cậu rời khỏi nhà." Frodo nằm xuống trở lại. Ông cảm thấy quá dễ chịu và yên bình đến nỗi không muốn tranh cãi gì cảm và dù sao thì ông cũng không nghĩ rằng mình sẽ là người thắng trong một cuộc tranh cãi. Lúc này thì ông đã hoàn toàn tỉnh táo, và ký ức về cuộc du hành của ông đã trở lại với ông: về "con đường tắt" bất hạnh xuyên qua Khu Rừng Già, về "tai nạn" ở quán Ngựa Lông,; và việc ông đã diên khùng đeo chiếc Nhẫn vào trong thung lũng dưới Weathertop. Trong khi ông vẫn còn đang nghĩ về tất cả những chuyện này và cố gắng một cách vô vọng để nhớ lại những gì đã xảy ra khi ông đến Rivendell, thì một khoảng im lặng kéo dài, bị ngắt quãng bởi tiếng thả khói nhẹ nhàng nơi chiếc tàu của Gandalf, khi ông thổi những vòng khói trắng ra khỏi cửa sổ.

"Sam đâu rồi nhỉ?" cuối cùng Frodo hỏi. "Và những người khác ỏn cả chứ ạ?"

"Ừ, họ đều an toàn và khoẻ mạnh," Gandalf trả lời. "Sam ở đây đến khi ta sai anh ta đi ngủ một chút, khoảng nửa giờ trước."

"Thế chuyện gì đã xảy ra ở Khúc Cạn?" Frodo nói. "Mọi sự diễn ra ở đó mờ ảo quá, và đến giờ hình như vẫn thế,"

"Phải. Cậu đã bắt đầu tan biến," Gandalf trả lời. "Cuối cùng thì vết thương cũng đã chiến thắng cậu. Chỉ cần thêm vài giờ nữa thì chúng ta sẽ không giúp gì được cho cậu nữa. Nhưng ngay chính bên trong cậu có một sức mạnh tiềm tàng, cậu hobbit thân yêu của ta! Như cậu đã thể hiện ở Khu Gò Đất. Lúc ấy là lúc rất mạo hiểm: đó là khoảnh khắc nguy hiểm nhất. Ta ước gì cậu có thể chịu đựng được ở Weathertop."

"Hình như ông đã biết rất nhiều chuyện rồi," Frodo nói. "Cháu chưa nói với ai khác về chuyện ở Khu Gò Đất. Lúc đầu nó rất kinh dị; và rồi sau đó thì lại có những chuyện khác. Làm sao mà ông biết?"

"Cậu đã nói khá nhiều trong khi ngủ, Frodo ạ," Gandalf dịu dàng nói, "và với ta thì không khó lắm để đọc được tâm trí và ký ức của cậu. Đừng lo! Cho dù ta vừa nó "ngớ ngẩn", ý ta vẫn không phải thế. Ta nghĩ tốt về cậu - và cả những người khác. Việc đi được xa đến thế, và xuyên qua những mối nguy hiểm khi vẫn đang đeo Chiếc Nhẫn là một chiến công không nhỏ đâu."

"Chúng cháu sẽ chẳng bao giờ làm được điều đó mà không có Người Sải Bước," Frodo nói. "Nhưng chúng cháu cần ông. Cháu không biết phải làm gì khi không có ông."

"Ta bị trễ," Gandalf nói, "và điều đó gần như đã khiến chúng ta đều tiêu tũn. Nhưng ta không chắc lắm; có thể như vậy mà lại hoá hay."

"Kể cháu nghe mọi chuyện đi ông!"

"Đợi đến lúc đã! Anh chưa sẵn sàng để nói chuyện hay lo nghĩ về bất kỳ chuyện gì vào ngày hôm nay, Elrond ra lệnh thế."

"Nhưng việc nói chuyện sẽ làm cho cháu không còn suy nghĩ vẩn vơ nữa, nó làm cháu mệt lắm," Frodo nói. "Lúc này cháu cần phải biết rõ, và cháu còn nhớ nhiều chuyện cần phải giải thích lắm. Vì sao mà ông trễ? Ít nhất thì ông cũng nên nói với cháu điều đó."

"Cậu sẽ sớm được nghe những gì cậu muốn biết," Gandalf nói. "Chúng ta sẽ có một Hội Đồng, ngay khi cậu đã đủ khỏe. Vào lúc này thì ta chỉ có thể nói rằng ta đã bị bắt giữ."

"Ông à?" Frodo la lên.

"Phải, ta, Gandalf Xám," thầy phù thủy trịnh trọng nói. "Có rất nhiều quyền lực trên thế giới, tốt lẫn xấu. Một số quyền lực còn mạnh hơn cả ta. Ta chưa đủ sức chống lại. Nhưng sẽ đến thời của ta. Lãnh chúa Morgul và các Kỵ Sĩ Đen của hắn đang lộ diện. Chiến tranh đang được chuẩn bị!"

"Thế ông đã biết về các Kỵ Sĩ Đen trước khi cháu gặp chúng à?"

"Phải, ta biết chúng. Đúng ra ta đã kể về chúng cho cậu nghe một lần rồi; về các Kỵ Sĩ Đen ở Vòng Tròn Hòn Ma, Chín Người Phục Vụ của Chúa tể của Những Chiếc Nhẫn. Nhưng ta không biết là chúng đã tái hiện lại, nếu không ta đã dẫn cậu đi trốn ngay rồi. Ta nghe được tin về chúng chỉ sau khi ta rời khỏi cậu vào tháng Sáu; nhưng chuyện này phải đợi đã. Lúc này thì chúng ta đã thoát được khỏi tai hoạ, nhờ Aragorn."

"Vâng ạ," Frodo nói, "chính Người Sải Bước đã cứu chúng cháu. Nhưng lúc đầu cháu sợ ông ta lắm. Sam chẳng bao giờ tin ông ấy cả. Cháu nghĩ là anh ta chẳng hề tin ông ấy chút nào cho đến khi gặp được Glorfindel."

Gandalf mỉm cười. "Ta đã nghe tất cả về Sam rồi," ông nói. "Bây giờ thì anh ta không còn nghi gì nữa."

"Thế thì hay lắm." Frodo nói. "Vì cháu đã bắt đầu rất cảm mến Frodo. À, cảm mến không phải là từ thích hợp. Cháu muốn nói là ông ấy trở nên rất thân thương với cháu; cho dù ông ta rất xa lạ, và đôi khi tỏ ra khá khắc nghiệt. Thật ra, ông ấy thường

khiến cháu nhớ về ông. Cháu không biết bất kỳ Con Người Lớn nào như thế cả. Cháu nghĩ là, ờ, là họ khá bụi, và hơi ngốc: ngu ngốc kiểu như Bơ Gai ấy; hoặc ngu ngốc và độc ác như Bill Đầy Dương Xi. Nhưng ở Quận chúng cháu không biết gì nhiều về Con Người, có thể ngoại trừ những người ở Bree."

"Về họ thậm chí cậu cũng chẳng biết gì nhiều, nếu cậu nghĩ ông Barliman già là ngu ngốc," Gandalf nói. "Ông ta đủ khôn ngoan ở nơi của mình. Ông nghĩ ít hơn ông nói, và chậm hơn nhưng ông có thể nhìn qua một bức tường gạch đúng lúc (như vẫn thường nói ở Bree). Nhưng vẫn còn vài người ở Trung Giới như Aragorn con trai của Arathorn. Giống nòi của những Vị Vua từ trên Biển gần như đã không còn. Có thể Cuộc Chiến của Chiếc Nhẫn lần này sẽ là cuộc phiêu lưu cuối cùng của họ."

"Ông thật sự muốn nói rằng Người Sải Bước chính là một trong những Vị Vua thời xưa sao?" Frodo ngạc nhiên hỏi. "Cháu nghĩ rằng tất cả họ đã biến mất lâu rồi. Cháu nghĩ rằng ông ta chỉ là một Ranger."

"Chỉ là một Ranger!" Gandalf la lên. "Frodo thân mến của ta, các Rangers chỉ là những thứ này này: là những gì còn lại của những con người vĩ đại ở phương Bắc, Con Người ở phía Tây. Trước đây họ đã giúp ta; và ta sẽ cần sự giúp đỡ của họ trong những ngày sắp đến; vì chúng ta đã đến Rivendell, nhưng chiếc Nhẫn vẫn chưa an nghỉ."

"Cháu không nghĩ thế," Frodo nói. "Nhưng cho đến lúc này ý nghĩ của cháu chỉ là đến được đây; và cháu hy vọng rằng cháu sẽ không phải đi đâu xa hơn nữa. Được nghỉ ngơi thì tuyệt quá. Cháu đã có một tháng tha hương và du hành, và cháu thấy rằng thế là quá nhiều rồi."

Ông im lặng và nhắm mắt lại. Sau một lúc thì ông nói trở lại. "Cháu đang đếm lại," ông nói, "và cháu không thể tính được đến ngày hai mươi bốn tháng Mười. Đúng ra phải là ngày hai mươi mốt. Chúng cháu đã đến Khúc Cạn vào ngày hai mươi."

"Cậu nên nói và tính hơn nữa," Gandalf nói. "Thế bên sườn và vai thế nào rồi?"

"Cháu không biết," Frodo nói. "Chúng không có cảm giác gì cả: đó là một sự cải thiện, nhưng," - ông cố gắng là một cử động. "cháu có thể cử động cánh tay của mình. Phải, nó đã sống lại rồi. Nó không lạnh nữa," ông thêm vào, dùng tay phải sờ soạng tay trái.

"Tốt!" Gandalf nói. "Nó lành lại khá nhanh. Cậu sẽ sớm khỏe lại. Elrond đã chữa trị cho cậu: ông ta đã chăm sóc cậu suốt mấy ngày, từ khi cậu được mang đến đây."

"Mấy ngày?" Frodo nói.

"Phải, bốn đêm và ba ngày, chính xác là thế. Những người Elves đã mang cậu về đây từ nơi mà cậu đã không tính đến. Chúng ta đã vô cùng lo lắng, và Sam chẳng chịu rời khỏi cây, ngày hay đêm cũng mặc, trừ khi để chạy đi báo tin. Elrond là bậc thầy trong việc chữa thương, nhưng vũ khí của Kẻ Thù của chúng ta khủng khiếp quá. Nói thật với cậu, ta chẳng hy vọng bao nhiêu; vì ta ngờ rằng một vài mảnh của lưỡi dao ấy vẫn còn nằm lại trong vết thương kín miệng của cậu. Nhưng mãi đến tối qua mới tìm được nó. Elrond đã lấy ra một mẫu vụn. Nó được chôn sâu trong da thịt và nó gây ra tác động từ bên trong."

Frodo rung mình, và nhớ là con dao kinh khiếp với cái lưỡi khắc chữ V đã tan biến trên tay Người Sải Bước. "Đừng lo!" Gandalf nói. "Mọi chuyện đã qua rồi. Vết thương đang lành. Và có vẻ như Hobbit khó mà tan biến được. Ta đã biết vài chiến binh mạnh mẽ của Con Người Lớn đã nhanh chóng bị khuất phục bởi mảnh gươm mà cậu đã mang trong người suốt mười bảy ngày."

"Bọn chúng muốn làm gì với cháu?" Frodo hỏi. "Bọn Kỵ Sĩ Đen ấy đang định làm gì?"

"Chúng định xuyên thấu tim cậu với một con dao Morgul vẫn còn trong vết thương. Nếu chúng thành công, thì cậu sẽ trở thành giống như chúng, chỉ yếu hơn và tuân theo lệnh chúng thôi. Cậu sẽ trở thành một hồn ma dưới sự thống trị của Chúa Tể Hắc Ám; và hắn sẽ hành hạ cậu để cố đoạt lấy chiếc Nhãn, nếu như có một sự hành hạ nào còn ghê gớm hơn là thấy nó bị cướp và nhìn thấy nó trong tay hắn."

"Tạ ơn chúa là cháu đã không nhận ra một mối nguy hiểm kinh khủng như thế!" Frodo yếu ớt nói. "Tất nhiên là cháu vẫn sợ đến chết được; nhưng nếu cháu biết nhiều hơn, thì hẳn là cháu thậm chí không dám chuyển động nữa. Chuyện cháu thoát được quả là một chuyện kỳ diệu!"

"Phải, vận may hoặc là số mệnh đã giúp cậu," Gandalf nói, "nếu như không muốn nói tới lòng can đảm. Vì tim cậu vẫn chưa bị chạm đến mà chỉ có vai cậu bị xuyên thấu thôi, và bởi vì cậu đã kháng cự đến cùng. Nhưng nó đã gần sát khủng khiếp lắm rồi, phải nói là thế. Cậu đã ở trong một mối nguy tột cùng khi cậu đeo chiếc Nhẫn, vì lúc đó bản thân cậu đã phân nửa ở trong thế giới của hồn ma rồi, và chúng có thể chiếm giữ cậu. Cậu có thể thấy chúng, và chúng có thể thấy cậu."

"Cháu biết," Frodo nói. "Nhìn chúng thật khiếp! Nhưng vì sao tất cả chúng cháu đều có thể nhìn thấy những con ngựa của bọn chúng?"

"Bởi vì đó là ngựa thật; cũng như những chiếc áo khoác đen là những chiếc áo khoác thật mà chúng mặc vào để tạo hình dạng cho sự hư không khi chúng cần phải giao tiếp với sự sống."

"Thế thì làm sao mà những con ngựa đen có thể chịu đựng được những kỵ sĩ như thế? Tất cả những con vật khác đều khiếp hãi khi chúng đến gần, thậm chí cả con ngựa elf của Glorfindel. Những con chó tru lên và những con ngỗng quàng quạc với chúng."

"Bởi vì những con ngựa đấy được sinh ra và nuôi dưỡng để phục vụ Chúa Tể Hắc Ám ở Mordor. Không phải tất cả những kẻ phục vụ và vật dụng của hắn đều là những hồn ma! Đó là bọn orc và bọn quỷ khổng lồ, đó là bọn warg và bọn ma sói; và vẫn còn có nhiều Con Người, các chiến binh và các vị vua, vẫn còn sống và đi lại dưới ánh Mặt Trời, và vẫn chịu sự thống trị của hắn. Số lượng của chúng đang lớn lên hàng ngày."

"Thế còn về Rivendell và người Elves? Rivendell có an toàn không?"

"Có, vào lúc này, cho đến khi tất cả những nơi khác bị chinh phục. Người Elves có thể sợ Chúa Tể Hắc Ám, và họ có thể bỏ trốn trước hắn, nhưng họ sẽ chẳng bao giờ nghe theo hắn hay phục vụ hắn cả. Và ở đây, tại Rivendell này vẫn còn một số trong những kẻ thù chính của hắn: người Elves thông thái, các lãnh chúa của Eldar ở sau những bờ biển xa nhất. Họ không sợ Vòng Tròn Hòn Ma, vì những ai đã cư trú ở Vương Quốc Phúc Lành đều đã sống ở cả hai thế giới, và họ có những năng lực ghê gớm để chống lại Thấy và Không Thấy."

"Cháu nghĩ là cháu đã thấy một bóng trắng toả sáng và không mờ đi như những người khác. Đó là Glorfindel à?"

"Phải, cậu đã gặp ông ta vào lúc ông ta đang ở sườn dốc bên kia: một trong số những người vĩ đại của Thế hệ Đầu tiên. Ông ta là một lãnh chúa Elf trong một ngôi nhà của các hoàng tử. Thật ra, ở Rivendell có một quyền lực để chống lại sức mạnh của Mordor trong một thời gian: và không còn quyền lực nào khác tồn tại ở bất kỳ nơi đâu. Cũng có một quyền lực theo loại khác ở Quận. Nhưng tất cả những nơi này sẽ nhanh chóng trở thành những hòn đảo bị bao vây, nếu mọi chuyện cứ tiếp diễn như đã dự tính. Chúa Tể Hắc Ám sẽ tung ra hết sức mạnh của hắn."

"Chúng ta vẫn phải," ông nói, thỉnh linh đứng phắt dậy và ngẩng cằm lên, trong khi b râu của ông cứng và thẳng như những sợi thép cứng, "giữ vững lòng can đảm của mình. Cậu sẽ sớm khoẻ lại thôi, nếu ta không nói với cậu cho đến chết. Cậu đang ở Rivendell, và cậu không cần phải lo về bất cứ điều gì vào lúc này."

"Cháu không có chút can đảm nào để giữ vững cả," Frodo nói, "nhưng lúc này cháu không lo lắng gì. Hãy cứ cho cháu biết tin về bạn bè của cháu, và hãy kể cho cháu nghe về cái kết cục của những chuyện ở Khúc Cạn, như cháu đã hỏi nhiều lần rồi ấy, và cháu sẽ hài lòng vào lúc này. Sau đó cháu sẽ ngủ một giấc nữa, cháu nghĩ vậy; nhưng cháu sẽ không thể nhắm mắt cho đến khi ông kể hết chuyện với cháu."

Gandalf di chuyển chiếc ghế đến bên giường, và nhìn Frodo chăm chú. Mặt ông đã có sắc trở lại, và mắt ông đã sáng lên, đầy

chăm chú. Ông mỉm cười, và có vẻ như điều đó có phần lạ với ông. Nhưng trong mắt thầy phù thủy chỉ một sự thay đổi nhỏ như thế cũng đã khiến ông cảm thấy thông suốt, và đặc biệt là về cánh tay trái đang nằm trên tấm đắp.

"Vẫn phải chờ đợi," Gandalf tự nói với mình. "Cậu ta vẫn chưa qua được nửa đường, và cuối cùng cậu ta sẽ trở thành cái gì thì thậm chí cả Elrond cũng không thể nói được. Ta nghĩ rằng sẽ không phải là trở thành ma quỷ. Cậu ta có thể trở thành một cốc đầy ánh sáng cho những đôi mắt nhìn thấy những gì có thể."

"Bác Bilbo yêu quý!" Frodo ngái ngủ nói. "Cháu tự hỏi không biết ông ấy đang ở đâu. Cháu ước gì bác ấy đang ở đây và có thể nghe tất cả chuyện này. Hẳn là nó sẽ làm bác ấy cười. Con bò nhảy căng đến Mặt trăng! Và tên quỷ khổng lồ tội nghiệp!" Và ông nhanh chóng ngủ thiếp đi với những lời đó.

Bây giờ thì Frodo đã an toàn ở Ngôi Nhà Giản Dị Cuối Cùng ở phía đông của Biển. Ngôi nhà này, như Bilbo đã thuật lại trước đây rất lâu, một ngôi nhà hoàn hảo, cho dù bạn thích ăn hay ngủ, thích kể chuyện hay hát hò, hay chỉ thích ngồi và nghĩ, hoặc pha trộn hài hoà giữa các thứ này." Tính thuần nhất ở đây sẽ là liều thuốc chữa trị cho sự mệt mỏi, sợ hãi hay buồn bã.

Khi chiều dần buông xuống, Frodo lại thức dậy, và ông thấy mình không còn cảm thấy cần nghỉ hay ngủ nữa, mà đang thèm ăn và uống, và sau đó có thể là hát và kể chuyện. Ông ra khỏi giường và thấy rằng cánh tay của mình đã gần như hữu dụng trở lại như trước đây. Ông thay một bộ áo quần sạch sẽ bằng vải xanh nằm sẵn đó vừa vặn với ông một cách tuyệt vời. Khi nhìn vào gương ông giật mình khi thấy một hình ảnh gầy đi rất nhiều của chính mình so với trí nhớ của ông: nó giống một cách đặc biệt với người cháu trẻ của Bilbo, người đã từng đi lang thang với ông chú của mình ở Quận; như đôi mắt đang nhìn ông thì đầy vẻ trầm ngâm.

"Phải, anh đã thấy được vài chuyện kể từ lần cuối cùng anh nhìn ra khỏi cặp kính," ông nói với hình ảnh của mình. "Nhưng

bây giờ là lúc dành cho một cuộc gặp gỡ vui vẻ!" Ông vươn tay ra ra huýt sáo một tiếng.

Đúng lúc đó có một tiếng gõ cửa, và Sam đi vào. Anh chạy ào đến chỗ Frodo và cầm lấy cánh tay trái của ông, bối rối và ngượng ngịu. Anh nhẹ nhàng đánh lên nó, rồi đỏ ửng mặt và vội vã quay đi.

"Hullo, Sam!" Frodo nói.

"Nó ấm rồi!" Sam nói. "Tôi muốn nói tay ngài ấy, thưa ngài Frodo. Suốt mấy đêm dài nó lạnh ngắt. Nhưng giờ vui đến rồi!" anh la lên, quay vòng vòng với ánh mắt sáng rực và nhảy múa trên sàn nhà. "Đã đến lúc thấy lại ngài đứng lên và trở lại là chính mình, thưa ngài! Ông Gandalf đã sai tôi đến xem ngài đã sẵn sàng để đi xuống chưa, và tôi nghĩ là ông ấy đang đùa."

"Tôi sẵn sàng rồi," Frodo nói. "Hãy xuống và gặp những người còn lại trong đoàn nào!"

"Để tôi dẫn ngài đi gặp họ, thưa ngài," Sam nói. "Đây là một ngôi nhà lớn, và rất đặc biệt. Luôn luôn có cái gì đó để khám phá, và không biết là mình sẽ tìm thấy gì quanh một góc nhà. Và những người Elves nữa, thưa ngài! Những người Elves ở đây, rồi những người Elves ở kia! Một số giống như những vị vua, oai nghi và rực rỡ; và một số khác thì vui tươi như những đứa trẻ. Và còn âm nhạc với những bài hát - tôi không có thời gian và tâm trí để lắng nghe nhiều kể từ khi chúng ta đến đây. Nhưng tôi biết một số chỗ ở nơi này."

"Ta biết anh đã làm gì, Sam ạ," Frodo nói, nắm lấy tay anh. "Nhưng tối nay thì anh sẽ vui tươi, và lắng nghe niềm vui từ tim mình. Đi nào, dẫn ta đi các góc nhà nào!"

Sam dẫn ông qua nhiều con đường và đi xuống nhiều bậc thang và đi ra một khu vườn cao nằm trên một bờ đường dốc bên bờ sông. Ông thấy các bạn của mình đang ngồi trong một cổng vòm bên bờ của ngôi nhà trông ra phía đông. Bóng tối đã phủ xuống thung lũng bên dưới, nhưng vẫn còn ánh sáng trên những bề mặt của những ngọn núi nằm xa phía trên. Tiết trời nóng ẩm. Âm

thanh của tiếng nước chảy và đổ xuống vang vọng, và buổi chiều phủ đầy một mùi hương thoang thoảng của cây cối và hoa, như thể mùa hè vẫn còn quán quýt trong khu vườn của Elrond.

"Hurray!" Pippin la lên, gọi lớn lên. "Ông anh họ quý phái của chúng ta đây rồi! Tránh đường cho Frodo, Chúa tể của Chiếc Nhẫn!"

"Suýt!" Gandalf nói từ trong bóng tối đằng sau cái cổng vòm. "Ma quỷ sẽ không vào trong thung lũng này; nhưng bất kỳ lúc nào chúng ta cũng không nên nói đến chúng. Chúa tể của Chiếc Nhẫn không phải là Frodo, mà là chủ nhân của Ngọn Tháp Hắc Ám của Mordor, kẻ mà quyền lực của hắn lại một lần nữa vượt ra khỏi thế giới! Chúng ta đang ngồi ở trong pháo đài. Bên ngoài đang trở nên tối tăm."

"Ông Gandalf đã nói khá nhiều chuyện vui vẻ như thế đấy," Pippin nói. "Ông ấy nghĩ rằng tôi cần phải được đưa vào khuôn phép. Nhưng có vẻ như chuyện này là bất khả, có vẻ vậy, để cảm thấy buồn bã hay tuyệt vọng ở nơi này. Tôi cảm thấy tôi có thể hát, nếu như tôi biết một bài hát thích hợp cho dịp này."

"Tôi cũng cảm thấy đang thèm hát," Frodo cười. "Cho dù vào lúc này tôi cảm thấy thích ăn và uống hơn!"

"Cơn thèm của anh sẽ nhanh chóng được trị thôi," Pippin nói. "Anh sẽ thấy sự xảo nguyệt quen thuộc của anh sẽ xuất hiện lại đúng lúc cho bữa ăn."

"Hơn cả một bữa ăn! Một bữa tiệc!" Merry nói. "Ngay khi ông Gandalf nói rằng cậu đã khoẻ lại, mọi sự chuẩn bị đã bắt đầu." Ông chỉ vừa nói xong thì tất cả bọn họ đều được triệu tập vào sảnh đường bởi nhiều tiếng chuông rung.

Sảnh đường trong ngôi nhà của Elrond đầy những người: những người Elves chiếm phần lớn, cho dù vẫn còn vài người khách thuộc những chủng loại khác. Elrond, theo thói quen của ông, ngồi ở chiếc ghế lớn nằm ở cuối cái bàn dài nằm trên đài cao; và ngồi cạnh ông một bên là Glorfindel, một bên là Gandalf. Frodo nhìn họ với vẻ kinh ngạc, bởi vì ông chưa bao giờ nhìn thấy Elrond,

người đã được kể đến trong nhiều câu chuyện kể; và khi họ ngồi bên phải và bên trái ông, Glorfindel và Gandalf, người mà ông nghĩ là ông đã biết khá rõ, bỗng hiện ra như những lãnh chúa sang trọng và quyền lực. Vóc người của Gandalf thấp hơn hai người kia; nhưng mái tóc trắng dài của ông, bộ râu bạc quét dài của ông, và đôi vai rộng của ông, khiến ông trông giống như một vị vua thông thái trong truyền thuyết cổ đại. Trên khuôn mặt quắc thước của ông, dưới đôi mày rậm trắng như tuyết, đôi mắt đen của ông đanh như than có thể phát lửa bất thành linh.

Glorfindel cao và thẳng; tóc của ông sáng ánh vàng, khuôn mặt của ông đẹp đẽ, trẻ trung, can đảm và đầy vui vẻ; mắt của ông sáng rực và sắc buốt, giọng của ông vang như tiếng nhạc; sự từng trải đọng lại trên đôi mày của ông, và tay ông thì tràn đầy sức mạnh.

Khuôn mặt của Elrond không có tuổi, chẳng già mà cũng chẳng trẻ, cho dù nó đã được ghi vào trong ký ức của biết bao chuyện vui buồn. Tóc của ông đen như bóng đêm của buổi hoàng hôn, và trên đó là một cái vòng bạc; đôi mắt ông xám như một buổi chiều quang đãng, và trong nó có một luồng ánh sáng như ánh sáng của các vì sao. Ông có vẻ tôn kính như một vị vua đã trị vì qua bao mùa đông, nhưng lại tráng kiện như một chiến binh từng trải tràn đầy sinh lực. Ông là Chúa Tế của Rivendell và là một người vĩ đại giữa cả Elves lẫn Con Người.

Ở giữa bàn, đối diện với những tấm vải dệt phủ lên tường, có một cái ghế nằm dưới một tấm màn trướng, và có một công nương xinh đẹp đang ngồi nhìn lên, và nàng mang nhiều vẻ nữ tính như tạo từ Elrond đến nỗi Frodo đoán rằng nàng là một trong những người bà con rất gần gũi của ông. Nàng trông thật trẻ trung, cho dù nàng có lẽ đã sống rất lâu rồi. Mái tóc bím đen của nàng chưa hề chạm vào giá đỡ, đôi tay trắng và khuôn mặt trong trẻo của nàng thật hoàn bích và mịn màng, ánh sáng của sao trời đang sáng lên trong mắt nàng, trong vắt như một đêm không mây; nhưng nàng có dáng vẻ của một nữ hoàng, với bao tư duy và kiến thức đọng lại trong ánh mắt nàng, như một người đã biết được biết bao điều do tháng năm đem lại. Phía trên đôi mày, đầu nàng được

phủ bởi một vành dây buộc được đính nhiều viên ngọc nhỏ, sáng trắng lấp lánh; nhưng bộ y phục mềm mại màu xám của nàng không có trang sức gì, ngoại trừ một thắt lưng làm bằng những chiếc lá bạc.

Thế là Frodo ngắm nhìn nàng, người mà rất ít người trần tục đã từng thấy được; Arwen, con gái của Elrond, người được xem như thể Lercethien đã trở lại trái đất một lần nữa; và nàng được gọi là Undumiel, vì nàng là một Ngôi Sao Even đối với người của nàng. Nàng đã từng sống ở vùng đất của gia tộc mẹ nàng một thời gian dài, ở Lurien ẩn sau những rặng núi, nhưng gần đây nàng đã trở lại Rivendell với căn nhà của cha nàng. Nhưng các anh nàng, Elladan và Elrohir, đã lên đường hành hiệp: họ thường đi xa với các Ranger ở phương Bắc, không bao giờ quên đi sự hành hạ của mẹ mình ở sào huyệt của bọn orc.

Đó là một sự cô đơn trong một sự sống mà Frodo chưa bao giờ thấy và tưởng tượng ra trong tâm trí mình trước đây; và ông vừa ngạc nhiên vừa bối rối khi thấy mình có một chỗ ngồi tại bàn của Elrond giữa những người cao quý và xinh đẹp đến thế. Cho dù ông có một cái ghế thích hợp, và được nâng lên bởi nhiều cái đệm, ông cũng cảm thấy mình thật bé nhỏ, và chỉ muốn ra khỏi chỗ này; nhưng cái cảm giác đó nhanh chóng trôi qua. Bữa tiệc thật vui tươi và có tất cả thức ăn mà cơn đói của ông có thể ao ước. Sau một lúc thì ông đã có thể nhìn lại mình và thậm chí có thể quay sang những người ngồi cạnh. Trước tiên ông tìm các bạn mình. Sam đã van nài được đứng đợi chủ, nhưng anh được nói là lần này anh là một vị khách danh dự. Lúc này Frodo đã có thể nhìn thấy anh, đang ngồi với Pippin và Merry ở góc trên ở một bên bàn gần với bệ đài. Ông không thấy tăm hơi nào của Người Sải Bước.

Cạnh bên Frodo, bên phải ông là một người lùn với một vẻ quan trọng, ăn mặc diêm dúa. Bộ râu của ông rất dài và phân nhánh, trắng gần như bộ quần áo làm bằng vải trắng như tuyết của ông. Ông đeo một thắt lưng bạc, và vòng quanh cổ ông là một sợi dây chuyền bằng bạc với kim cương. Frodo ngừng ăn và nhìn ông. "Chào, rất vui được gặp!" người lùn nói, quay sang ông. Rồi

ông ta thật sự đứng hẳn khỏi chỗ và cúi chào. "Gluin sẵn sàng phục vụ ngài," ông nói, và lại cúi thấp hơn nữa.

"Frodo Baggins sẵn sàng phục vụ ngài và gia đình," Frodo nói một cách nghiêm chỉnh, ngẩng người lên đầy ngạc nhiên làm những cái đệm của ông tung vãi lên. "Liệu tôi có đúng không nếu đoán rằng ngài chính là Gluin, một trong mười hai bạn đồng hành của Thorin Oakenshield vĩ đại?"

"Đúng vậy," người lùn trả lời, thu nhặt lại những tấm đệm và nhã nhặn giúp Frodo ngồi trở lại vào vị trí. "Và tôi sẽ không hỏi, vì tôi đã được kể rằng ngài chính là người bà con và người con nuôi của ông bạn Bilbo nổi tiếng của chúng tôi. Cho phép tôi chúc mừng ngài vì sự hồi phục của ngài."

"Cám ơn ngài rất nhiều," Frodo nói.

"Tôi nghe nói là ngài đã thực hiện một số cuộc phiêu lưu rất kỳ lạ," Gluin nói. "Tôi vô cùng ngạc nhiên không biết điều gì đã mang bốn hobbit vào một cuộc hành trình dài đến thế. Kể từ khi Bilbo đi với chúng tôi thì chưa hề có điều gì giống thế xảy ra. Nhưng có thể tôi không nên quá tọc mạch, vì cả Elrond và Gandalf đều có vẻ như không muốn nói về chuyện gì thì phải."

"Tôi nghĩ là chúng ta sẽ không nói về nó, ít nhất là chưa," Frodo trả lời lịch sự.

Ông đoán rằng thậm chí trong ngôi nhà của Elrond thì vấn đề về chiếc Nhãn cũng không phải là một câu chuyện tự nhiên, và dù sao thì ông cũng muốn đi những rắc rối của mình trong một thời gian. "Nhưng tôi cũng có một sự tò mò tương đương," ông thêm vào, "muốn biết điều gì đã khiến cho một người lùn quan trọng đến thế và ở xa đến thế đến Hòn Núi Cô Độc."

Gluin nhìn ông. "Nếu ông vẫn chưa nghe về chuyện này, thì tôi nghĩ là chúng ta cũng sẽ khoan nói về nó. Chủ Nhân Elrond sẽ triệu tập tất cả chúng ta ngay thôi, tôi tin thế, và chúng ta sẽ nghe nhiều thứ. Sẽ có nhiều chuyện khác có thể được kể ở đây."

Họ nói chuyện với nhau suốt phần còn lại của bữa ăn, nhưng Frodo nghe nhiều hơn nói; vì những tin tức ở Quận, ngoài chuyện

về chiếc Nhẫn, có vẻ như quá vụn vặt, xa xôi và chẳng có gì quan trọng, trong khi Gluin có nhiều thứ để nói về những biến cố ở những vùng đất phương Bắc ở nơi Hoang Dã. Frodo được biết rằng Grimbeorn Già, con trai của Beorn, bây giờ đã là lãnh chúa của nhiều người vũng chãi, và vùng đất của họ nằm giữa Rặng Núi và Mirkwood thì không có tên orc hay con sói nào dám đến.

"Thật sự ra," Gluin nói, "nếu như không nhờ Beorning, thì con đường từ Dale đến Rivendell đã trở nên không thể dùng được từ lâu rồi. Họ là những người dũng cảm đã luôn mở rộng Con Đường Cao và Khúc Cạn Carrock. Nhưng họ thu phí đường sá cao lắm," ông nói với một cái lắc đầu; "và giống như Beorn ngày xưa, họ không quá thiện cảm người lùn. Nhưng họ vẫn là những người đáng tin, và điều đó là rất có giá trị trong những ngày này. Không có nơi đâu mà con người lại thân thiện với chúng tôi như Con Người ở Dale. Họ là những gã tốt, những người Barding. Cháu ngoại của Bard Cung Thủ đã chỉ huy họ, Brand con trai của Bain con trai của Bard. Ông ta là một vị vua mạnh mẽ, và vương quốc của ông bây giờ đã vươn xa đến phương nam và phương đông của Esgaroth."

"Thế còn những người của ông thì sao?" Frodo hỏi.

"Có nhiều chuyện để kể lắm, cả tốt và xấu," Gluin nói; "cho dù nó gần như là chuyện tốt: đến nay chúng tôi đã rất may mắn, cho dù chúng tôi không trốn thoát khỏi bóng tối của những ngày này. Nếu ông thật sự muốn nghe, thì tôi sẽ vui lòng kể cho ông nghe mọi chuyện. Nhưng hãy ngăn tôi lại nếu ông cảm thấy mệt! Cái lưỡi của những người lùn hoạt động rất dữ khi nói về những chuyện của mình, như người ta thường nói."

Thế là Gluin bắt đầu một câu chuyện dài về những gì ở vương quốc Người Lùn. Ông khá vui khi kiếm được một người nghe đầy lịch sự; vì Frodo chẳng tỏ ra dấu hiệu gì mệt mỏi hay cố gắng đổi chủ đề cả, cho dù thật sự ra thì ông rối tinh rối mù với những cái tên và những địa điểm lạ hoắc mà trước đó ông chưa bao giờ nghe cả. Tuy nhiên ông lại rất thích thú khi nghĩ rằng Dbin vẫn là Vua Núi, và bây giờ đã già (đã hơn hai trăm năm

mười tuổi rồi), đầy tôn kính, và giàu có một cách khủng khiếp. Bảy trong số mười người bạn đồng hành còn sống sót trong Trận Chiến Của Năm Lực Lượng vẫn còn ở lại với ông: Dwalin, Gluin, Dori, Nori, Bifur, Bofur, and Bombur. Bombur bây giờ đã béo đến nỗi ông không thể di chuyển từ cái giường sang cái ghế bên bàn, và cần phải có sáu người lùn trẻ để khiêng ông.

"Thế còn chuyện gì đã xảy ra với Balin, Ori và Uin?" Frodo hỏi.

Một bóng tối thoáng qua mặt Gluin. "Chúng tôi không biết," ông trả lời. "Chính vì chuyện của Balin mà tôi đã đến để hỏi xin ý kiến của những người đang sống ở Rivendell. Nhưng tôi nay hãy nói về những chuyện vui hơn đi."

Gluin bắt đầu nói về công việc của những người của ông, ông kể cho Frodo về những công trình vĩ đại của họ ở Dale và dưới Ngọn Núi. "Chúng tôi đã làm việc rất tốt," ông nói. "Nhưng trong việc luyện kim thì chúng tôi không thể so sánh với ông cha mình, có nhiều bí mật đã thất truyền. Chúng tôi tạo ra những áo giáp và những thanh gươm tốt, nhưng chúng tôi không thể chế tạo lại những lưới giáp và những lưới gươm đã được chế tạo trước khi con rồng đến. Chỉ có công việc khai thác và xây dựng thì chúng tôi vượt hơn những ngày xưa. Ông nên tìm xem những con đường thủy ở Dale, Frodo ạ, và những suối nước, những ao hồ! Ông nên tìm xem những con đường lát đá đầy màu sắc! Những sảnh đường và những con đường hang động nằm dưới lòng đất với nhiều cổng vòm chạm khắc như những thân cây; và những nền đất cao với những ngọn tháp trên những sườn Núi! Rồi ông sẽ thấy là chúng tôi đã không ở không"

"Tôi sẽ đến và xem chúng, nếu như tôi có thể," Frodo nói. "Bác Bilbo đã ngạc nhiên như thế nào khi thấy tất cả những thay đổi ở Nơi Hoang Tàn của Smaug!"

Gluin nhìn Frodo và mỉm cười. "Ông rất thích Bilbo à?" Ông hỏi.

"Phải," Frodo trả lời. "Tôi mong được gặp bác ấy hơn là tất cả những ngọn tháp và lâu đài trên thế giới này."

Cuối cùng thì bữa tiệc cũng chấm dứt. Elrond và Arwen đứng dậy và đi xuống sảnh đường, và mọi người theo sau họ theo đúng thứ tự. Cánh cửa lại mở ra, và họ đi bằng qua một con đường rộng xuyên qua những cánh cửa khác, và đi vào một sảnh đường xa hơn. Ở đây không có bàn, nhưng ngọn lửa sáng đang cháy trong một lò sưởi lớn nằm giữa những cây cột buồm ở hai bên.

Frodo thấy mình đang nói chuyện với Gandalf. "Đây là Sảnh Đường Lửa" thầy phù thủy nói. "Ở đây cậu sẽ nghe nhiều bài hát và nhiều câu chuyện - nếu như cậu có thể thức được. Nhưng ngoại trừ vào những ngày đặc biệt thì nơi đây luôn trông trải và yên ả, và mọi người đến đây để tìm chút tĩnh lặng và suy nghĩ. Nơi đây luôn có một ngọn lửa, luôn cháy suốt cả năm, nhưng có rất ít ánh sáng khác."

Khi Elrond đi vào và bước đến chỗ ngồi dành cho mình, những người Elves hát rong bắt đầu tạo ra một thứ âm nhạc ngọt ngào. Ngọn lửa đầy dần, và Frodo vui vẻ nhìn những khuôn mặt xinh đẹp đang tụ tập lại; ánh lửa vàng đang bập bùng phía trên họ và chiếu sáng trên tóc họ. Thành linh ông chú ý đến, không xa khỏi góc xa của ngọn lửa, một bóng đen nhỏ ngồi trên một cái ghế đầu, lưng dựa vào một cây cột. Cạnh ông trên nền đất là một cốc nước và một ít bánh mì. Frodo tự hỏi không biết ông ta có bị ốm (nếu như người ta có thể ốm ở Rivendell), và do đó không thể đến dự tiệc không. Đầu ông ta có vẻ như đang gục xuống ngực trong giấc ngủ, và một tà áo khoác đen rủ xuống phủ qua mặt ông.

Elrond bước đến và đứng cạnh bóng người lặng lẽ. "Hãy thức dậy nào người chủ nhỏ," ông nói, với một nụ cười. Rồi, quay sang Frodo, ông vẫy tay cho ông hobbit. "Bây giờ thì cuối cùng điều mà ông ước cũng đã đến, Frodo ạ," ông nói. "Đây chính là người bạn mà ông luôn mong nhớ từ lâu."

Bóng đen ngẩng đầu dậy và để lộ mặt ra.

"Bác Bilbo!" Frodo la toáng lên và ông phóng tới.

"Hullo, cậu nhỏ Frodo của ta!" Bilbo nói. "Thế là cuối cùng cháu cũng đến đây. Bác hy vọng là cháy sẽ làm được điều này."

Nào, nào! Thế ra cả bữa tiệc này để vinh danh cháu, bác nghe vậy. Bác hy vọng là cháu đã tận hưởng nó chứ?"

"Sao bác lại ở đây thế?" Frodo kêu lên. "Và vì sao trước đây cháu không được phép gặp bác?"

"Bởi vì cháu đang ngủ. Bác đã ngắm cháu rất nhiều. Bác đã ngồi bên cạnh cháu mỗi ngày với Sam. Nhưng về bữa tiệc thì bác không đến vì lúc này đang có nhiều chuyện. Và bác còn những việc khác phải làm."

"Bác đang làm gì?"

"Sao nào, ngồi và suy nghĩ. Hiện nay bác làm khá nhiều, và đây chính là nơi tốt nhất để thực hiện nó, như một quy luật. Thức dậy, xem nào!" ông nói, héch một mắt về phía Elrond. Ánh sáng bập bùng trong đó và Frodo chẳng hề thấy một dấu hiệu ngái ngủ nào hết. "Thức dậy! Tôi không hề ngủ, thưa Chủ Nhân Elrond. Nếu như ngài muốn biết, thì tất cả các ngài đã rời khỏi bữa tiệc khá sớm, và ngài đã quấy rầy tôi giữa lúc đang hoàn thành một bài hát. Tôi đang soạn một vài dòng nhạc, và đang nghĩ về chúng; nhưng bây giờ thì tôi không nghĩ là tôi sẽ soạn được chúng nữa. Khó mà hát được khi mà mọi ý tưởng đã bị xoá sạch khỏi đầu tôi. Tôi sẽ nhờ anh bạn Dunadan để giúp tôi. Anh ta đâu rồi nhỉ?"

Elrond cười. "Rồi sẽ tìm thấy anh ta thôi," ông nói, "Rồi hai anh sẽ đi vào một góc vào hoàn thành công việc của mình, và chúng tôi sẽ nghe nó và sẽ đánh giá nó trước khi chúng ta tàn cuộc vui." Những người truyền tin liền được cử đi tìm bạn của Bilbo, cho dù không ai biết anh ta ở đâu, hoặc vì sao mà anh ta không có mặt ở bữa tiệc. Trong lúc đó thì Frodo và Bilbo ngồi cạnh bên nhau, và Sam thì nhanh chóng chọn một chỗ kế bên họ. Họ nhẹ giọng nói chuyện với nhau, sự vui vẻ và âm nhạc trong sảnh đường vang lên thật rõ với họ. Bilbo không nói nhiều về chính mình. Khi ông rời khỏi Hobbiton thì ông đi lang thang vô định, dọc theo Con Đường hoặc vào vùng quê ở một bên bất kỳ; nhưng có vẻ như lúc nào ông cũng vẫn hướng về phía Rivendell. "Bác đã đến đây mà không có phiêu lưu gì nhiều," ông nói, "và sau khi nghỉ một lúc thì bác tiếp tục đi với những người lùn đến Dale: đó là cuộc hành trình

cuối cùng của bác. Bác sẽ không rong ruổi nữa. Ông Balin già đã qua đời rồi. Thế rồi bác trở về đây, và bác đã ở đây. Bác đã làm được một số chuyện. Bác đã viết thêm vào cuốn sách của mình. Và, tất nhiên, bác đã nghĩ ra vài bài hát. Thỉnh thoảng họ lại hát chúng: chỉ để làm bác vui, bác nghĩ thế; vì, tất nhiên, chúng không thật sự đủ cho Rivendell. Và bác nghe rồi bác nghĩ. Thời gian có vẻ như không trôi qua ở đây: chỉ thế thôi. Một nơi thật đặc biệt."

"Bác đã nghe đủ loại tin tức, từ phía Rặng Núi, và vượt ra khỏi miền Nam, nhưng hầu như chẳng có tin gì từ phía Quận. Bác tìm nghe tin về chiếc Nhẫn, tất nhiên. Ông Gandalf thường đến đây. Nhưng ông ta chẳng nói gì nhiều với bác, những năm gần đây thì ông ấy lại càng gần gũi hơn. Dunadan nói với bác nhiều hơn. Bác không ngờ là chiếc nhẫn của mình lại gây ra rắc rối thế! Tiếc là ông Gandalf không phát hiện ra điều này sớm hơn. Bác có thể mang vật đó đến đây cùng với mình mà không gây ra rắc rối gì nhiều. Bác đã nghĩ nhiều lần về việc trở lại Hobiton vì chuyện này; nhưng bác đã già, và họ không cho bác đi: bác muốn nói đến ông Gandalf và Elrond. Có vẻ như họ nghĩ rằng Kẻ Thù đang ra sức lùng sục bác, và sẽ đem bác làm món nước thịt bằm, nếu hấn bắt được bác đang lang thang ở miền Hoang Dã.

Và rồi ông Gandalf nói: "Chiếc Nhẫn đã qua rồi, Bilbo ạ. Nó không còn tốt cho anh hay những người khác, nếu như anh lại định dính vào nó lần nữa." Đại khái là những lời cảnh báo kỳ quặc như thế, đúng kiểu Gandalf. Nhưng ông ấy nói rằng ông đang trông chừng cháu, cho nên bác cứ để mọi chuyện diễn ra. Bác vui mừng khùng khiếp khi lại thấy cháu an toàn và khoẻ mạnh." Ông ngừng lời và nhìn Frodo với vẻ nghi ngờ.

"Cháu có mang nó đến đây không?" ông thì thầm hỏi. "Bác không thể không tò mò, cháu biết đấy, sau tất cả những gì mà bác đã nghe. Bác rất muốn nhìn thấy lại nó."

"Có, cháu có nó," Frodo trả lời, cảm thấy miễn cưỡng một cách kỳ lạ. "Nó vẫn như mọi khi."

"Nào, bác chỉ muốn thấy nó một chút xíu thôi," Bilbo.

Khi thay đồ, Frodo thấy rằng trong khi ông ngủ chiếc Nhẫn đã được đeo trên cổ ông bằng một sợi dây chuyền mới, mảnh nhưng chắc chắn. Ông chậm chạp lấy nó ra. Bilbo đưa tay ra. Nhưng Frodo nhanh chóng giật chiếc Nhẫn lại. Trước sự đau đớn và kinh hãi của mình, ông thấy ông không nhìn về phía Bilbo nữa; có vẻ như một bóng tối đang phủ xuống giữa họ, và cho dù vậy ông vẫn thấy mình đang nhìn một sinh vật nhẵn nhớt với một khuôn mặt đói khát và những cánh tay xương xẩu dơ dẫm. Ông cảm thấy muốn đánh nó.

Âm nhạc và tiếng hát quanh họ có vẻ như ngừng lại và một sự im lặng đổ xuống. Bilbo nhanh chóng nhìn về phía khuôn mặt của Frodo và hươ tay trước mắt ông. "Bây giờ thì bác hiểu rồi," ông nói. "Hãy cất nó đi! Bác xin lỗi: xin lỗi vì đã để cháu gánh một gánh nặng như thế: xin lỗi về tất cả mọi chuyện. Những chuyện phiêu lưu chẳng lẽ chẳng bao giờ có được một kết thúc ư? Bác nghĩ là không. Một số người khác sẽ phải luôn luôn luôn gánh vác câu chuyện. Ờ, không thể nào khác được. Bác tự hỏi không biết là cuốn sách của bác có thể kết thúc với một điều tốt đẹp không? Nhưng lúc này thì đừng lo về nó - hãy tiếp tục với những Tin Tức thật sự! Hãy nói với bác mọi chuyện về Quận nào!"

Frodo giấu chiếc Nhẫn đi, và bóng tối tan đi mà hầu như chẳng để lại một mảnh nào trong trí nhớ. Ánh sáng và âm nhạc của Rivendell lại quay trở lại với ông. Bilbo mỉm cười và lại cười lớn đầy vui vẻ. Mọi tin tức về Quận mà Frodo có thể kể - được bổ sung và hiệu chỉnh bởi Sam - là những điều thú vị nhất đối với ông, kể từ việc cái cây cuối cùng bị đổ từ những trò nghịch của những đứa trẻ nhỏ nhất ở Hobiton. Họ say sưa với những chuyện ở Bốn Vùng đến nỗi không chú ý đến một người mặc bộ quần áo xanh đậm đang đi đến. Ông nhìn họ với một nụ cười trong nhiều phút. Chợt Frodo ngẩng lên. "A, cuối cùng anh đã đến rồi à, Dunadan!" ông kêu lên.

"Người Sải Bước!" Frodo kêu lên. "Có vẻ như ông có nhiều tên nhỉ."

"Phải, Người Sải Bước là một trong những tên mà trước đây bác chưa hề nghe," Bilbo nói. "Sao cháu gọi ông ấy như thế?"

"Ở Bree họ gọi tôi như thế," Người Sải Bước phá lên cười, "và tôi được giới thiệu như vậy với ông ta."

"Thế sao bác gọi ông ta là Dunadan?" Frodo hỏi.

"Ông Dunadan," Bilbo nói. "Ở đây ông ta thường được gọi thế. Nhưng bác nghĩ là vốn ngôn ngữ Elvish của cháu đã đủ cho cháu biết đến từ dun-udan - Người phía Tây. Numerorean. Nhưng lúc này không phải là lúc dành cho các bài học ngôn ngữ!" Ông quay sang Người Sải Bước. "Anh đã ở đâu thế hả, bạn tôi? Sau anh không dự tiệc? Công nương Arwen đã ở đấy đấy."

Người Sải Bước nhìn xuống Bilbo một cách nghiêm trọng. "Tôi biết" ông nói. "Nhưng tôi thường phải gạt chuyện vui qua một bên. Elladan và Elrohir đã trở lại từ Hoang Dã một cách bất ngờ, và tôi rất muốn nghe chuyện của họ ngay."

"Phải, anh bạn của tôi," Bilbo nói, "bây giờ thì anh đã nghe tin tức xong, anh không thể chia sẻ với tôi vài giây phút sao? Tôi muốn sự giúp đỡ của anh trong một chuyện khẩn cấp. Elrond nói rằng bài hát này của tôi cần phải kết thúc trước khi đêm tàn, và tôi đang kẹt. Hãy vào một góc và làm cho xong nào!"

Người Sải Bước mỉm cười. "Nào!" ông nói. "Để tôi nghe nó nào!"

Frodo ngồi lại một mình một lúc, vì Sam đã ngủ gật. Ông đang ở một mình và cảm thấy có phần buồn rầu cho dù tất cả mọi người ở Rivendell đã tụ tập ở đây vì ông. Nhưng những ai ở gần ông đều im lặng, chăm chú nghe tiếng nhạc vẳng ra từ những tiếng động và những nhạc cụ, và họ không chú ý đến cái gì khác. Frodo bắt đầu lắng nghe.

Đầu tiên vẻ đẹp của các giai điệu và của các ca từ thêu dệt với nhau bằng ngôn ngữ của người elves, cho dù ông không hiểu lắm, đã khiến cho ông mê hoặc, ngay khi ông bắt đầu chú ý đến chúng. Những ca từ gần như đã tạo hình, và hình ảnh những vùng đất xa xôi với những thứ sáng loá mà ông chưa bao giờ tưởng

tượng ra hiện ra phía trước ông; rồi ánh lửa trong tiền sảnh trở nên mờ ảo ánh vàng phía trên những biển bọt thoát ra. Thế rồi sự mê hoặc càng lúc càng trở nên giống như một ảo mộng, cho đến khi ông cảm thấy một con sông không dứt những vàng và bạc đang cuốn qua ông, vô số những hình mẫu đến nỗi không tiếp nhận nổi; và nó trở thành một phần của vùng không khí đang rộn lên quanh ông, và nó làm ông ướt sũng và rồi làm ông chết đuối. Ông nhanh chóng chìm dưới sức nặng sáng loá của nó vào vương quốc sâu lắng của giấc ngủ.

Ở đó ông lang thang khá lâu trong một giấc mộng của âm nhạc đang chuyển thành một dòng nước chảy, rồi thành hình nó chuyển thành một tiếng động. Nó có vẻ như là tiếng động của Bilbo đang hát thánh ca. Đầu tiên những dòng ngôn từ còn mờ ảo, rồi nó rõ ràng hơn.

*Edrendil là một thuỷ thủ
Lưu lại miền Avernien xa xôi
Ông dựng một bè gỗ trôi
Tại Nimbethil để xuôi theo dòng;
Trên cột bè sáng trong ánh bạc
Dệt lên từ ánh hắt đèn xa
Mũi thuyền như cánh thiên nga
Sáng soi nền nã cột buồn gương lên
Bộ áo giáp cổ xưa hùng vĩ
Của uy quyền hoàng đế năm nào
Ông khoác lên tựa chiến bào
Bao dấu triện cổ ánh sao sáng ngời
Khiến thương tích thấy người phải tránh
Cung của ông lấp lánh sừng rồng
Tên ông làm từ gỗ mun
Giáp ông sáng bạc soi chung rạng ngời*

*Chuôi gươm ông bèn đòi vũng chãi
Lưỡi gươm ông thép đãi mấy khi
Mũ trụ ông rắn lạ kỳ
Lông bay phấp phới khác chi đại bàng
Ngọc lục bảo điểm trang trên ngực
Dưới Mặt Trăng sáng rực ánh sao
Ruổi rong qua mấy tầng cao
Xuôi về phương Bắc vượt bao thác ghềnh
Đường hoang dã viết nên kỳ tích
Đất dương trần cô tịch hoang vu
Trước vùng Tuyết Hạp mịt mù
Bóng đêm áp ủ đời băng lạnh lùng
Cái ấm lửa khôn cùng bên dưới
Ông quay đi, vẫn ruổi rong tràn
Những con nước xa tí ngàn
Chẳng còn sao sáng, chẳng còn ánh mai
Rồi cũng có một ngày ông đến
Đêm Hư Vô một bến lạ kỳ
Đến rồi ông chẳng thấy chi
Chẳng ánh sáng, chẳng vật gì hiện ra
Gió giận dữ thổi qua tâm khảm
Ông lao đi khiếp đảm cuồn điên
Bước chân chẳng chút bình yên
Muốn về chốn cũ về miền quê xưa
Nhưng Elwing bỗng vừa chợt đến
Nhen lửa hồng rọi sáng màn sương
Rực hơn ngàn ánh kim cương*

Bập bùng ánh ngọc vắn vương tay nàng
Silmaril cho chàng hảo hán
Chiếu rạng ngời ánh sáng hào quang
Hào hùng trở lại trán chàng
Thuyền quay mũi lái vượt ngàn trong đêm
Trên Biển cả vượt thêm hải lý
Thế Giới Khác vượt mấy hải trình
Giông tố chợt nổi thành linh
Tarmenel đang vô hình ra oai
Trên trần thế mấy ai thấy được
Sức quyền uy trội vượt sức người
Thuyền ông rung lắc tới bờ
Tuồng cái chết đã ngời ngời một bên
Ông rong ruổi vượt trên biển cả
Từ phương đông vượt quá nẻo tây
Rời xuyên qua Evernight
Trở về dòng nước chảy dài tối đen
Tìm trở lại một miền đất lạ
Thật tối tăm nhất dạ đêm trường
Đã chìm xuống đáy đại dương
Trước khi Ngày Tháng vắn vương cõi đời
Chợt nghe tiếng châu rơi ngọc chạm
Tiếng nhạc nào cõi tạm ngân vang
Sóng tuôn bọt nước dâng tràn
Núi cao bật tiếng, dặm ngàn thình không
Ánh sáng hiện rõ trông trên gôi
Valinor cùng với Eldamar

*Hiện trên biển vắng xa xa
Một thân lữ thú trốn qua đêm dài
Để cuối cùng vượt ngoài cảng trắng
Đến Nhà Elves đất vắng hữu tình
Khí trời trong vắt lung linh
Tựa trông như ánh thuỷ tinh vô chừng
Vùng đất ấy trong thung lũng dốc
Sau ngọn đồi cô độc Ilmarin
Những ngọn tháp Tirion
Bập bùng rực lửa sáng muôn ánh đèn
Phản chiếu trên Hồ Đen huyền bí
Giữ chân người hiệp sĩ lang thang
Ông lưu lại chẳng vội vàng
Học muôn lời hát vô vàn câu ca
Nghe bao chuyện thời xa xưa vắng
Đàn hạc vàng họ tặng cho ông
Y phục bằng vải trắng trong
Để ông rong ruổi thông dong dặm ngàn
Calacirian đất mới
Đến khi đã vượt tới mới hay
Một vùng đất ảm buồn thay
Những lâu đài vượt thág ngày thời gian
Ánh sáng đã rọi sang bao thưở
Bao thăng trầm bao ở bao đi
Vị Vua Xưa đã trị vì
Tại vùng Núi thăm, còn gì ngày nay
Ilmarin mây bay gió lượn*

*Biết bao điều đã được gửi trôi
Chẳng ai nghe được một lời
Của thưở ấy, của Con Người và Elves
Bao cảnh tượng hiện theo vũ trụ
Chẳng cho ai cư trú bên trong
Thế rồi họ lại cho ông
Một con thuyền mới để dong ra ngàn
Được làm bởi vô vàn phép lạ
Bởi thuỷ tinh vô giá của elves
Ánh sáng rực rỡ muôn chiều
Chẳng buồm cánh, chẳng tay chèo gấn bên
Silmarin là đèn dẫn hướng
Sáng rực bên Elbereth vô vi
Nàng lại dẫn hướng thuyền đi
Tạo nên đôi cánh lạ kỳ cho ông,
Dẫn ông đến bên đồng phán quyết
Đến bầu trời kỳ tuyệt vô chừng
Sáng ánh Trăng, sáng Vàng Dương
Đồi cao sừng sững Everen ngút ngàn
Nơi suối bạc đang tan như thác
Ông bay cao cùng ánh sáng trời
Sau Bức Tường Núi ngời ngời
Từ nơi Thế Giới Tận Cùng rẽ đi
Tìm về chốn quê nhà diệu vợi
Đằng trình qua đêm tối gian nan
Đảo sao sáng rực ánh vàng
Thêm vùng thăm thẳm giăng giăng sương mù*

*Vàng Dương xa mặt mờ ánh lửa
Bình minh lên đẹp tựa kỳ quan
Nước phương Bắc vẫn chảy tràn
Ông qua Trung giới vượt ngàn dặm xa
Cuối cùng lại nghe qua tiếng khóc
Từ ngày xưa vắng vọng ngày nay
Bao thiếu nữ bao tháng ngày
Nỗi đau còn lại cho cùng mai sao
Đến khi Trăng cũng tan mau
Một ngôi sao sáng băng vào không trung
Chẳng còn lại tận cùng xứ sở
Của Hồ Xưa vốn ở dương trần
Một lời báo trước dặm ngàn
Một mục tiêu vốn chẳng màng nghĩ ngơi
Ngọn đèn vẫn chẳng lờ ánh sáng
Flammifer ở tận Vùng Tây*

Tiếng hát ngừng lại. Frodo mở bừng mắt và thấy Bilbo đang ngồi trên ghế giữa một vòng tròn thính giả, đang mỉm cười và vỗ tay.

"Tốt hơn là chúng ta nên hát lại," một người Elf nói.

Bilbo đứng dậy và cúi chào. "Quá khen rồi, Lindir," ông nói. "Nhưng lặp lại tất cả thì sẽ mệt lắm. "

"Với ông thì không quá mệt đâu," những người Elves cười trả lời. "Anh biết là anh chẳng bao giờ mệt khi thuật lại những bài thơ của mình mà. Nhưng thật sự chúng tôi không thể trả lời câu hỏi của ông khi nghe một lần!"

"Thế nào!" Bilbo la lên. "Các ông không thể nói phần nào là của tôi và phần nào là của Dunadan à?"

"Chúng tôi không dễ dàng nói được sự khác nhau của hai người trần," lại người Elf nói.

"Vô lý, Lindir ạ," Bilbo khịt mũi. "Nếu ông không thể phân biệt giữa một Con Người và một Hobbit, thì sự phán quyết của ông tệ hơn tôi nghĩ. Chúng khác hẳn nhau như đậu và táo vậy."

"Có thể. Một con cừu thì hẳn là phải khác một con cừu khác," Lindir cười. "Hoặc là khác với người chăn cừu. Những những Người Trần không phải là việc chúng tôi quan tâm. Chúng tôi có những việc khác."

"Tôi sẽ không tranh cãi với ông đâu," Bilbo nói. "Tôi đang buồn ngủ sau quá nhiều âm nhạc và ca hát rồi. Tôi sẽ để cho ông đoán, nếu ông muốn."

Ông đứng dậy và đi về phía Frodo. "Nào, thế là xong rồi," ông nói, hạ giọng. "Nó khá hơn là bác chờ đợi. Bác không thường được yêu cầu hát lại lần thứ hai. Cháu nghĩ thế nào?"

"Cháu sẽ thử đoán đâu," Frodo mỉm cười nói.

"Không cần đâu," Bilbo nói. "Thật ra toàn bộ bài hát đều do bác sáng tác cả. Ngoại trừ việc Aragorn khẳng khẳng đòi bác dùng một hòn đá xanh. Có vẻ như ông ấy nghĩ rằng điều đó là quan trọng. Bác không biết vì sao. Mặt khác rõ ràng ông ấy nghĩ rằng mọi thứ khác đã vượt khỏi tầm hiểu biết của bác, và ông ấy nói nếu bác dám cả gan viết những vần thơ về Edrendil ở trong ngôi nhà của Elrond thì đó là việc của bác. Bác nghĩ là ông ta đúng."

"Cháu không biết," Frodo nói. "Có vẻ như nó khá hợp với cháu, cho dù cháu không thể giải thích được. Cháu đã nửa mơ ngủ khi bác bắt đầu, và nó vẻ như nó tiếp theo một cái gì đó mà cháu đang mơ đến. Cháu không hiểu bác đang thật sự nói về chuyện gì cho đến khi gần kết thúc."

"Rất khó để hiểu mọi thứ ở đây, cho đến khi cháu dùng đến nó," Bilbo nói. "Chẳng có hobbit nào có được sự thêm muốn của người elves về âm nhạc, thơ và các câu chuyện. Có vẻ như họ thích chúng cũng như thức ăn, hoặc còn hơn thế nữa. Họ có vẻ sẽ còn tiếp

tục một lúc lâu nữa. Thế cháu có muốn chuyển đi một chỗ nói chuyện riêng không?"

"Được không bác?" Frodo nói.

"Tất nhiên là được. Đây là một cuộc vui chứ không phải là một chuyện nghiêm túc. Đến và đi là tùy ý, nếu như cháu đừng làm ồn."

Họ đứng dậy và lặng lẽ rút vào vùng bóng tối, rồi đi ra cửa. Sam không theo họ, anh ngủ rất nhanh với một nụ cười trên khuôn mặt. Bất chấp niềm vui được làm bạn với Bilbo, Frodo vẫn cảm thấy tiếc khi họ băng qua Sảnh Đường Lửa. Thậm chí khi họ bước qua ngưỡng cửa thì một giọng nói trong trẻo cất lên một tiếng hát.

*A Elbereth Gilthoniel,
silivren penna mnriel
o menel aglar elenath!
Na-chaered palan-dnriel
o galadhremmin ennorath,
Fanuilos, le linnathon
nef aear, sn nef aearon!*

Frodo dừng lại một chút và nhìn lại. Elrond đang ngồi trên ghế và ngọn lửa trên mặt ông nhìn giống như ánh sáng mùa hè đang chiếu trên những ngọn cây. Công nương Arwen đang ngồi cạnh bên ông. Trước sự ngạc nhiên của mình, Frodo nhìn thấy Aragorn đang đứng cạnh nàng, cái áo khoác đen của ông rũ xuống, có vẻ như ông đang mặc một cái giáp của người elves, và trên ngực ông là một ngôi sao phát sáng. Họ nói chuyện với nhau, rồi thành tình Frodo cảm thấy Arwen quay về phía ông, và ánh sáng từ mắt nàng chiếu xuống ông từ xa và xuyên vào tim ông.

Ông vẫn đứng đây mê hoặc, trong khi những âm tiết dịu ngọt từ bài hát elves vẫn vang lên như những tiếng châu bát trong vắt làm những ca từ và giai điệu trộn lẫn vào nhau. "Đó là một bài hát về Elbereth," Bilbo nói. "Họ hát như thế, và những bài hát

khác về Vương Quốc Được Ban Phúc, hát rất nhiều lần vào tối nay. Đi nào!"

Ông dẫn Frodo đi ngược trở vào căn phòng nhỏ của mình. Nó mở vào những khu vườn và trông về phương nam băng qua khe núi Bruinen. Họ ngồi ở đấy một lúc, nhìn qua cửa sổ về những ngôi sao sáng phía trên cánh rừng đang nhô lên, và nhẹ nhàng nói chuyện. Họ không nói về những tin tức vụn vặt ở miền Quận xa thăm thẳm nữa, cũng không nói về những vùng tối hắc ám và những nguy hiểm đang bao quanh ông, mà nói về những điều tốt đẹp mà họ đã cùng thấy với nhau trên thế giới, về những người Elves, về những ngôi sao, về cây cối, về năm tháng tươi đẹp dịu dàng trong những cánh rừng.

Cuối cùng có một tiếng gõ cửa vang lên. "Xin lỗi," Sam nói, thò đầu vào, "nhưng tôi không biết là các ngài có muốn gì nữa không ạ."

"Và xin lỗi, Sam Gamgee ạ," Bilbo trả lời. "Tôi đoán là anh muốn nói rằng đã đến lúc chủ anh phải đi ngủ rồi chứ gì."

"Vâng, thưa ngài, ngày mai Hội Đồng sẽ họp sớm, tôi nghe vậy và chủ tôi chỉ mới tỉnh dậy lần đầu vào hôm nay."

"Đúng lắm, Sam ạ," Bilbo cười. "Anh có thể chạy đi và nói với ông Gandalf rằng cháu ta đã đi ngủ rồi. Tạm biệt, Frodo ạ! Chúa phù hộ cho bác, nhưng thấy lại được cháu thì hay quá! Để nói chuyện thì không ai được như một hobbit cả. Ta đã già lắm rồi, và ta không biết sẽ có sống để đọc những chương của cháu trong câu chuyện của chúng ta không. Tạm biệt! Ta sẽ đi một lúc, ta nghĩ vậy, và sẽ ngắm các vì sao của Elbereth trong vườn. Ngủ ngon!"

CHƯƠNG 14

HỘI ĐỒNG ELROND

Ngày hôm sau Frodo dậy sớm, cảm thấy hồi phục và khỏe mạnh. Ông đi bộ dọc theo nền đất cao phía trên con sông Bruinen đang chảy âm ỉ và quan sát mặt trời mờ nhạt và lạnh lẽo hiện lên ở rặng núi xa đang tỏa sáng xuống. Chiều xiên qua màn sương bạc mờ ảo; làn sương phía trên những chiếc lá vàng đang lấp lánh, và những lưới tơ mỏng long lanh đang lung linh trên mỗi bụi cây. Sam đi sau ông, không nói gì, anh chỉ hít ngửi không khí, thỉnh thoảng lại nhìn với vẻ kinh ngạc trước sự hùng vĩ của dãy núi phía Đông. Tuyết đang phủ trắng đỉnh của chúng.

Trên một chỗ ngồi nằm trên đá bên ngoài một ngã rẽ trên con đường họ gặp Gandalf và Bilbo đang nói chuyện riêng. "Hullo! Xin chào!" Bilbo nói. "Đã sẵn sàng cho đại hội đồng chưa?"

"Cháu đã sẵn sàng cho mọi thứ," Frodo nói. "Nhưng cháu thích nhất vào hôm nay là đi dạo và thăm thú thung lũng. Cháu muốn đi vào rừng thông trên kia." Ông chỉ về phía xa trên bờ Rivendell về phía bắc.

"Sau này cậu sẽ có cơ hội," Gandalf nói. "Nhưng chúng ta vẫn chưa thể ra một kế hoạch nào thế. Có nhiều chuyện để nghe và để quyết định vào hôm nay."

Thình lình khi họ đang nói thì một tiếng chuông lớn vang lên. "Đó là chuông báo hiệu cho Hội Đồng Elrond.," Gandalf nói. "Đi ngay nào! Cả hai cậu và Bilbo đều được mong đợi đây."

Frodo và Bilbo nhanh chóng đi theo thầy phù thủy qua con đường ngoằn ngoèo ngược trở về nhà; phía sau họ, không được mời và bị quên bém đi vào lúc ấy, là Sam đang lúc tức theo sau.

Gandalf dẫn họ trở về cái cổng vòm nơi Frodo đã thấy các bạn của ông vào chiều hôm trước. Ánh sáng của buổi sáng mùa thu trong vắt đang toả lan rực rỡ trong thung lũng. Tiếng nước suối bọt đang mọng lên từ lòng sông gợn sóng. Chim chóc đang hót vang, và một vẻ thanh bình đang toả trên thung lũng. Với Frodo thì cuộc trốn chạy nguy hiểm của ông, những lời đồn đại về thế lực hắc ám đang lớn mạnh trên thế giới bên ngoài, có vẻ như chỉ còn đọng lại trong trí nhớ của ông như một giấc mơ khó chịu; nhưng mọi khuôn mặt quay lại để nhìn họ khi họ đi vào đều có vẻ nghiêm trọng.

Elrond đang ở đó, và nhiều người khác đang ngồi lặng im bên ông. Frodo thấy Glorfindel và Gluin; và ở trong một góc là Người Sải Bước đang ngồi cô độc, ông đã mặc lại bộ quần áo du hành cũ của ông. Elrond dẫn Frodo ngồi bên cạnh ông, và giới thiệu ông với mọi người, ông nói:

"Đây, người bạn của tôi là một hobbit, Frodo con trai của Drogo. Rất ít người đã đến đây với với những mối nguy hiểm lớn lao hoặc với một mục đích cấp bách hơn."

Rồi ông chỉ và gọi tên những người mà Frodo chưa gặp. Có một người lùn trẻ ngồi bên cạnh Gluin: con trai Gimli của ông. Bên cạnh Glorfindel là nhiều cổ vắn trong gia đình Elrond, Erestor là thủ lĩnh của họ; cùng với ông là Galdor, một người Elf từ Thiên Đường Xám đã đến với theo mục đích của Conrdan Shipwright. Ngoài ra còn có một người Elf lạ mặc quần áo xanh và nâu, Legolas, người đưa tin của cha chàng, Thranduil, Vua của người Elves miền Bắc Mirkwood. Và ngồi ở xa là một người cao có khuôn mặt xinh đẹp và quý phái, tóc đen và mắt xám, kiêu hãnh và có cái nhìn nghiêm nghị.

Ông mặc áo khoác và đi giày ống như thể đã có một cuộc du hành trên mình ngựa và thật sự cho dù y phục của ông có vẻ đắt tiền, áo khoác của ông lót lông thú, chúng vẫn vậy bản bởi đường xa. Ông có một cái cổ áo bạc trên đó có gắn một hòn đá trắng, tóc của ông xoắn xoà xuống vai. Trên sợi dây đeo gươm ông gắn một

cái tù và lớn bằng bạc, bây giờ đang nằm trên gối ông. Ông nhìn chăm chăm Frodo và Bilbo với một vẻ kinh ngạc đột ngột.

"Đây," Elrond nói, quay sang Gandalf, "là Boromir, người đàn ông của miền Nam. Anh ta đã đến vào một buổi sáng xám xịt để tìm lời khuyên. Tôi đã yêu cầu anh ta có mặt, vì các câu hỏi của anh ta sẽ được trả lời ở đây."

Không phải tất cả mọi chuyện được nói và thảo luận ở Hội đồng cần phải được nói vào lúc này. Phần lớn những gì được nói là những sự kiện ở thế giới bên ngoài, đặc biệt là ở phương Nam, và trong những vùng đất rộng lớn ở phía đông của Rặng Núi. Frodo đã được nghe nhiều lời đồn về những chuyện này; nhưng câu chuyện của Gluin khá mới đối với ông, và khi người lùn nói thì ông lắng nghe khá chăm chú. Có vẻ như những công trình tráng lệ được làm ở trái tim của Khu Người Lùn ở Ngọn Núi Cô Độc đang gặp rắc rối.

"Đã nhiều năm về trước," Gluin nói, "có một bóng tối của sự bất an đã phủ xuống người của chúng tôi. Lúc đầu chúng tôi không nhận thức được nó đến từ đâu. Mọi lời bắt đầu được thì thầm bí mật: nó được nói rằng chúng tôi đang bị bao vây trong một nơi hẹp, và có nhiều sự giàu có và tráng lệ nguy nga khác có thể tìm được ở một thế giới rộng lớn hơn. Một số nói đến Moria: một công trình vĩ đại của cha ông chúng tôi mà ngôn ngữ của chúng tôi gọi là Khazad-dym; và họ cho rằng bây giờ ít nhất chúng tôi đã có quyền lực và đủ người để quay lại."

Gluin thở dài. "Moria! Moria! Một kỳ quan của thế giới phương Bắc! Chúng tôi đã đào xới thật sâu ở nơi đây, và đã đánh thức một nỗi sợ không tên. Những toàn lâu đài rộng lớn tại đây đã trở nên hoang vắng từ lâu kể từ khi những đứa trẻ ở Durin bỏ đi. Nhưng bây giờ chúng tôi lại nói về nó với niềm mơ ước, nhưng với sự kinh hãi; vì không một người lùn nào dám băng qua những cánh cửa của Khazad-dum từ suốt nhiều đời vua, chỉ trừ Thrur, và ông ta đã thiệt mạng. Tuy nhiên, cuối cùng thì Balin cũng nghe thấy những lời thì thầm này, và quyết định đi; và cho dù Dbin

không thật sự muốn rời đi, ông đã lấy Orin và Uin và nhiều người của chúng tôi đi cùng, và họ rời đi xuống phương nam.

"Điều này xảy ra vào lúc gần ba mươi năm trước. Trong một thời gian đầu chúng tôi có được tin tức của họ và đó là những tin tốt: những thông điệp gửi về cho biết rằng họ đã vào Moria và bắt đầu những công trình vĩ đại ở đấy. Rồi sau đó là sự im lặng, và chẳng còn lời nào được gửi về từ Moria kể từ đó.

"Thế rồi khoảng một năm trước thì một người truyền tin đến gặp Dbin, nhưng không phải từ Moria - mà từ Mordor: một người cưỡi ngựa trong bóng đêm, cất tiếng gọi Dbin tại cổng nhà ông. Anh ta nói rằng Chúa Tể Sauron vĩ đại muốn có tình bằng hữu với chúng tôi. Ông ta sẽ cho những chiếc Nhẫn vì việc này như ông ta đã từng làm vào ngày xưa. Và anh ta gấp rút hỏi han về các hobbit, về việc họ là loại người như thế nào, họ đang sống ở đâu. "Bởi vì ngài Sauron biết," anh ta nói, "rằng các vị đã từng biết đến một trong số những hobbit này."

"Lúc ấy chúng tôi rất bối rối, và chúng tôi không trả lời gì. Và rồi giọng của anh nhỏ xuống, và anh ta nói rất ngọt ngào. "Ngài Sauron đòi hỏi điều này chỉ như một dấu hiệu nhỏ của tình bằng hữu," ông nói: "rằng các ông nên tìm tên trộm này," đó là lời của ông ta, "và lấy đi khỏi hắn, dù hắn có sẵn lòng hay không, một chiếc nhẫn nhỏ, một chiếc nhẫn vật vĩnh nhất, mà hắn đã từng lấy trộm một lần. Đó chỉ là một món đồ vật vĩnh mà ngài Sauron muốn, và là một ý muốn nghiêm chỉnh cho các ông. Hãy tìm nó, và ba chiếc nhẫn mà những Người Lùn nguyên thủy đã từng sở hữu vào thời xưa sẽ được trả lại cho các ông, và vương quốc Moria sẽ thuộc về các ông mãi mãi. Chỉ cần tìm tin tức về tên trộm, xem hắn vẫn còn sống không và hắn đang ở đâu, và các ông sẽ có được phần thưởng vĩ đại và có được tình bằng hữu vĩnh viễn với Chúa Tể. Từ chối thì mọi chuyện sẽ trở nên không tốt đẹp tí nào. Các vị có từ chối không?"

"Ngay lúc đó thì tiếng thở của anh ta trở nên giống như tiếng rít của răn, và tất cả mọi người đứng đấy đều rùng mình: "Tôi sẽ

chưa nói vâng hay không ngay. Tôi phải suy nghĩ về thông điệp này xem nó có nghĩa gì dưới lớp áo khoác đẹp đẽ."

"Hãy suy nghĩ cho chín chắn vào, nhưng đừng lâu quá," anh ta nói.

"Khoảng thời gian để suy nghĩ thuộc về riêng tôi," Dbin trả lời.

"Vào lúc này" anh ta trả lời, rồi phóng ngựa vào bóng tối.

Tim của thủ lĩnh chúng tôi trở nên nặng trĩu vào lúc đó. Chúng tôi không cần đến sự xuống giọng của người truyền tin để cảnh cáo chúng tôi rằng lời lẽ của hắc hầu vừa đe dọa vừa giả dối; vì chúng tôi đã biết rằng quyền lực vừa trở lại Mordor chẳng hề thay đổi, và nó đã từng lừa dối chúng tôi vào thời xa xưa. Tên truyền tin trở lại hai lần, và rồi lại đi mà chẳng có lời trả lời. Lần thứ ba và là lần cuối cùng, hắc hầu nói thế, sẽ sớm đến, trước khi hết năm.

"Và thế là cuối cùng tôi được Dbin cử đi để cảnh báo Bilbo rằng anh ta đang bị Kẻ Thù săn lùng, và để tìm hiểu, nếu có thể được, vì sao hắc hầu muốn chiếc nhẫn ấy, chiếc nhẫn vật vĩnh nhất. Và chúng tôi cũng khấn nài lời xin của Elrond. Bởi vì Bóng Tối đang lớn mạnh và tiến gần những người lùn. Chúng tôi phát hiện ra rằng những người truyền tin cũng đã đến gặp Vua Brand ở Dale, và ông ta đang run sợ. Chúng tôi sợ rằng ông ta sẽ tuân lệnh. Cuộc chiến đang được chuẩn bị ở biên giới phía đông của ông. Nếu chúng tôi không trả lời, Kẻ Thù có thể ra lệnh cho Con Người dưới quyền hắc hầu tấn công Vua Brand, và cả Dbin nữa."

"Việc các anh đến đây là rất tốt," Elrond nói. "Hôm nay các anh sẽ nghe tất cả những gì các anh cần để hiểu được mục đích của Kẻ Thù. Các anh không thể làm gì hơn là kháng cự, dù có hy vọng hay không. Nhưng các anh không đơn độc. Các anh sẽ hiểu rằng sự lo lắng của các anh chỉ là một phần của sự lo lắng của toàn thể thế giới phía tây. Chiếc Nhẫn! Chúng ta sẽ làm gì với chiếc Nhẫn, chiếc nhẫn vật vĩnh nhất, món đồ vật vĩnh mà Sauron muốn? Đó là điều kinh khủng mà chúng ta phải nghĩ đến."

"Đây cũng chính là mục đích mà các anh được gọi đến đây. Được gọi, tôi khẳng định thế, cho dù tôi đã không gọi các anh đến với, những người xa lạ từ những miền đất xa. Các anh đã đến và đã gặp nhau ở đây, đúng vào lúc này, có vẻ như là tình cờ. Nhưng không phải như thế. Hãy tin rằng đã có một sự sắp đặt để cho chúng ta, những người đang ngồi ở đây, và không ai khác nữa, phải bàn bạc cùng nhau vào lúc này vì sự an nguy của thế giới.

"Do đó, vào lúc này, những việc đã được dấu kín cho đến ngày nay với tất cả chỉ trừ một vài người sẽ được thảo luận công khai. Và trước tiên, để cho tất cả có thể hiểu điều nguy hiểm ấy là gì, Câu chuyện Chiếc Nhẫn sẽ là sự kiện đầu tiên được kể trong buổi nói chuyện này. Và tôi sẽ bắt đầu câu chuyện này, cho dù những người khác sẽ kết thúc nó."

Rồi tất cả mọi người đều lắng nghe trong khi Elrond kể lại câu chuyện về Sauron và Những Chiếc Nhẫn Quyền Lực bằng một giọng nói rõ ràng, và việc chúng được rèn và Thời kỳ Thứ Hai của một thế giới xa xưa. Một số người ở đây đã biết một phần trong câu chuyện của ông, nhưng không ai biết được toàn bộ câu chuyện, và nhiều đôi mắt nhìn Elrond đã chuyển sang sợ hãi và lo ngại khi ông kể với họ về xương rèn Elves của Eregion và tình bạn của họ với Moria, và về sự hăm dọa của họ với kiến thức mà Sauron đã nhử họ. Vào lúc đó hẳn ta vẫn chưa lộ rõ sự ma quái của mình, họ đã chấp nhận sự giúp đỡ của hắn và trở nên tiến bộ vượt bậc trong các ngành nghề thủ công, nhưng hắn đã học hết các bí mật của họ, và rồi phản bội họ, và hắn đã bí mật rèn tại Ngọn Núi Lửa Chiếc Nhẫn Số Một để trở thành chủ nhân của họ. Nhưng Celebrimbor đã cảnh giác hắn, và đã giấu đi bộ Ba mà hắn đã làm; và khi chiến tranh xảy ra thì cả vùng đất trở nên bỏ hoang, và cánh cổng đến Moria bị đóng lại.

Thế rồi trong những năm tháng tiếp theo hắn đã săn lùng chiếc Nhẫn; nhưng kể từ đây lịch sử đã được thuật lại ở một nơi nào khác, thậm chí khi chính bản thân Elrond ghi lại chúng trong những cuốn sách tri thức của ông, nó đã không được nhắc lại ở đây. Vì đây là một câu chuyện dài, đầy những kỳ công vĩ đại và

khủng khiếp, cho dù Elrond đã nói rất ngắn, mặt trời đã lên cao, và buổi sáng đã trôi qua trước khi ông ngừng lại.

Ông kể về Numenor, về sự chói lọi và sụp đổ của nó, và về sự trở lại của những Vị Vua của Con Người ở Trung Giới, vượt ra khỏi những vùng sâu của Biển Cả, vượt trên những cơn bão lớn. Rồi Elendil Cao Lớn và những người con trai vĩ đại của ông, Isildur và Anbrion đã trở thành những lãnh chúa vĩ đại; và họ đã dựng lên vương quốc phương Bắc ở Arnor, và vương quốc phương Nam ở Gondor phía trên những cửa vào Anduin. Nhưng Sauron vùng Mordor đã tấn công họ, và họ đã thành lập Liên Minh Cuối Cùng giữa Elves và Con Người, và chủ nhân của Gil-galad và Elendil đã tập trung ở Arnor.

Đến đây thì Elrond ngừng một lúc và thở dài. "Ta còn nhớ rõ những ngọn cờ chói lọi của họ," ông nói, "Nó gọi cho ta đến sự vinh quang của Những Ngày Xưa và những chủ nhân ở Beleriand, với nhiều hoàng tử và người chỉ huy vĩ đại đã tập trung lại đây. Nhưng rồi không còn nhiều, không còn tươi đẹp nữa, khi mà Thangorodim bị bẻ gãy, và những người Elves cảm thấy rằng ma quỷ đã bị chế ngự vĩnh viễn, nhưng mọi sự lại không như thế."

"Ông nhớ ư?" Frodo nói, nói to suy nghĩ của mình trong kinh ngạc. "Nhưng tôi nghĩ rằng," ông lấp bắp khi Elrond quay về phía ông, "tôi nghĩ rằng sự sụp đổ của Gil-galad đã diễn ra cách đây khá lâu rồi."

"Thật sự là như thế," Elrond trịnh trọng trả lời. "Nhưng trí nhớ của ta thậm chí đã quay trở lại với Những Ngày Xưa. Edrendil là hoàng thượng của ta, là người đã sinh ra ở Gondolin trước khi nó sụp đổ; và mẹ của ta là Elwing, con gái của Dior, con trai của Luthien vùng Doriath. Ta đã thấy ba thế hệ ở phía Tây của thế giới, và đã thấy nhiều thất bại, và nhiều chiến thắng vô ích."

"Ta là sứ giả của Gil-galad và đã hành quân cùng chủ nhân của nó. Ta đã có mặt tại Trận Chiến Dagorlad trước Cánh Cổng Đen Tối của Mordor, nơi mà chúng ta đã có ưu thế: với Ngọn Kịch của Gil-galad và Thanh Gươm của Elendil, Aiglos và Narsil, thì không gì có thể cưỡng nổi. Ta đã có mặt ở trận chiến cuối cùng trên

những bờ dốc ở Orodruin, nơi mà Gil-galad đã tử trận và Elendil ngã gục, và Narshil gãy vụn dưới tay ông; nhưng chính Sauron đã bị đánh bại, và Isildur đã cắt chiếc Nhẫn khỏi tay hắn với mấu chuôi gươm từ thanh gươm của cha ông, và chiếm nó làm của mình."

Đến lúc đó thì một người lạ, Boromir, cắt ngang. "Thế ra đó là những gì đã xảy ra với chiếc Nhẫn!" ông kêu lên. "Nếu như mà một câu chuyện như vậy đã được kể ở miền Nam, thì nó đã bị quên đi từ lâu rồi. Tôi đã nghe về Chiếc Nhẫn Vĩ Đại của người mà chúng tôi không gọi tên, nhưng chúng tôi tin rằng nó đã huỷ hoại thế giới trong sự hoang tàn của vương quốc đầu tiên của hắn. Isildur đã lấy nó! Đó là điều đã thật sự xảy ra."

"Than ôi! Chính vậy," Elrond nói. "Isildur đã lấy nó, điều mà đáng lý không nên xảy ra. Nó đáng ra phải được ném vào ngọn lửa Orodruin ngay tại nơi mà nó được làm ra. Nhưng hãy điểm lại vài việc mà Isildur đã làm. Chỉ còn một mình ông ta còn lại bên phe cha ông ta trong trận giao tranh khốc liệt sau cùng; và phe Gil-galad chỉ còn Cnrdan và ta còn lại. Nhưng Isildur đã không nghe lời khuyên của chúng ta."

"Tôi sẽ giữ nó để tưởng nhớ đến cha tôi, và anh tôi," ông ta nói, và thế là dù chúng tôi có nói gì chẳng nữa, ông ta vẫn giữ nó như một báu vật. Nhưng rồi ông sớm bị nó phản bội bởi cái chết của mình; và do vậy ở phương Bắc nó được đặt tên là Tai Ương của Isildur. Nhưng cái chết có thể sẽ là điều tốt hơn là những điều khác có thể đổ ập xuống đầu ông."

"Chỉ có ở phương Bắc mới biết những chuyện này, và chỉ có ít người biết. Chẳng ngạc nhiên gì khi anh chưa nghe đến chúng, Boromir ạ. Từ sự hoang toàn của Những Cánh Đồng Sung Sương, nơi mà Isildur lìa đời, chỉ còn có ba người là có thể trở về những ngọn núi đằng sau những lối đi dài. Một trong số những người này là Ohtar, người hầu của Isildur, ngà mang theo những mảnh gươm của Elendil; và ông đã mang chúng đến cho Valandil, người thừa kế của Isildur, người chỉ là hãy chỉ còn là một đứa trẻ ở lại chốn

Rivendell này. Nhưng Narsil đã vỡ tan và ánh sáng của nó tàn lụi, và nó đã không được rèn trở lại nữa."

"Tôi đã nói rằng chiến thắng của Liên Minh Cuối Cùng là vô ích ư? Không hoàn toàn thế, nhưng nó đã không đạt được đến mục đích sau cùng của mình. Sauron đã bị đánh tan, nhưng không bị tiêu diệt. Chiếc Nhẫn của hắn bị lạc nhưng vẫn chưa bị huỷ. Ngọn Tháp Hắc Ám bị phá vỡ, nhưng những nền móng của nó chưa bị dỡ bỏ; vì chúng được làm bởi quyền lực của chiếc Nhẫn, và khi nó vẫn còn thì chúng vẫn còn tồn tại. Đã có nhiều người Elves và nhiều Con Người vĩ đại và những bạn bè của họ đã tử trận trong cuộc chiến. Anbrion bị giết, và Isildurr bị giết, Gil-gald và Elendil không còn nữa. Sẽ chẳng bao giờ có lại những đội quân Elves và Con Người như thế; vì Con Người đã sinh sôi và Thế Hệ Đầu Tiên cứ giảm dần số lượng, và hai giống nòi đã dần trở nên xa lạ với nhau. Và từ ngày ấy giống nòi Numenor suy tàn dần, những năm tháng của họ ngày càng xa vời vợi.

"Ở phương Bắc, sau chiến tranh và cuộc tàn sát ở Những Cánh Đồng Sung Sướng thì Con Người ở phía Tây bị tan rã, và thành phố Annuminas của họ bên cạnh Hồ Evendim đổ sập hoang tàn; những người thừa kế của Valandil rời đi và cự ngụ tại Fornost ở trên Con Nguyên Phương Bắc cao ngất, và họ không dám đi đến đây. những người ở Arnor cũng ngày càng suy thoái, và kẻ thù của họ đã diệt họ, và quyền lực của họ mất đi, chỉ còn lại những nắm mồ xanh trên đồi cỏ thăm thẳm.

"Ở miền Nam, vương quốc Gondor tồn tại khá lâu, và nó đã trở nên lớn mạnh rực rỡ trong một thời gian, phần nào gọi lại quyền uy của Numenor, trước khi nó sụp đổ. Người ta đã dựng lên những ngọn tháp cao, và những vùng đất hùng mạnh với những bến đầy tàu; và những chiếc vương miện có cánh của những Vị Vua Con Người vẫn còn được giữ lại trong nỗi kính sợ trong ngôn ngữ của nhiều giống người. Thành phố chính của họ là Osgiliath, Pháo Đài Của Những Vì Sao, qua màn sương mờ của dòng chảy của Con Sông. Và họ đã dựng lên Minas Ithil, Ngọn Tháp Mặt Trăng Lên, nằm ở phía đông trên Rặng Núi Bóng Đen; và ở phía tây dưới chân của Rặng Núi Trắng Minas Anor họ đã dựng lên

Ngọn Tháp Mặt Trời Lặn. Một cái cây trắng đã mọc lên trong những lâu của đài của Vị Vua nơi ấy, từ hạt giống của cái cây mà Isildur đã mang qua những con nước sâu, và hạt giống của cái cây ấy trước đây đã đến từ Eressla, và trước đây nó đã ra khỏi Tận Cùng Phía Tây trong những Tháng Ngày trước những ngày mà thế giới này vẫn còn non trẻ.

"Nhưng trong những năm tháng vùn vụt của Trung Giới thì dòng giống của Meneldil con trai của Anbrion đã suy tàn, và cái Cây đã trở nên quắt queo, và rồi dòng máu của những người Numenorean đã bắt đầu pha trộn với những người thấp kém hơn. Sự canh gác trên những bức tường Mordor đã ngủ quên, và những con vật hắc ám đã luôn trở lại Gorgoroth. Và đến một lúc thì những con vật ma quái đã tiến bước, chúng chiếm giữ Minas Ithil và lưu lại đây, và rồi tại một vùng đất kinh hoàng mà chúng gọi là Minas Morgul, chúng đã xây lên Ngọn Tháp Phù Thủy. Rồi Minas Anor được gọi với cái tên mới là Minas Tirith, Ngọn Tháp Bảo Vệ; và hai thành phố này luôn có chiến tranh, nhưng Osgiliath, nằm giữa chúng, đã bị bỏ hoang, và bóng đen kéo đến trên sự hoang tàn của chúng.

"Ở đây đã từng có nhiều con người sinh sống. Nhưng Lãnh Chúa của Minas Tirith vẫn tiếp tục chiến đấu, bất chấp những kẻ thù của chúng ta, ông đã giữ vững con đường từ Sông Argonath về Biển. Và bây giờ thì tôi sẽ kể phần chuyện dẫn đến sự chấm dứt của nó. Trong những ngày mà Isildur còn sống, Chiếc Nhẫn Chỉ Huy đã biến mất khỏi mọi kiến thức, và bộ Ba được giải phóng khỏi quyền lực của nó. Nhưng bây giờ, trong những ngày sau này, chúng lại gặp nguy hiểm một lần nữa, và Số Một đã được tìm thấy trước sự buồn lo của chúng ta. Những người khác sẽ kể về việc tìm thấy nó, việc mà ta đóng vai trò rất ít."

Ông ngừng lại một lúc, nhưng ngay lúc đó Boromir đã đứng lên, cao lớn và kiêu hãnh trước họ.

"Cho phép tôi, thưa Chủ Nhân Elrond, ông nói, trước tiên là nói thêm vài lời về Gondor; vì đích xác ra tôi đã đến từ miền đất Gondor ấy. Và nên để cho tất cả mọi người biết rõ về những gì đã

diễn ra tại nơi ấy. Tôi nghĩ rằng có vài người biết được về những chiến công của chúng tôi, và vì thế họ sẽ không quá đoan chắc về sự tàn lụi của chúng, nếu như cuối cùng chúng tôi sẽ thất bại."

"Người ta đã không tin rằng dòng máu của Numenor vẫn tiếp tục tuôn chảy trên vùng đất Gondor, hoặc những niềm kiêu hãnh và chân giá trị của nó sẽ bị quên lãng. Những kẻ man dã miền đông vẫn tiếp tục chối bỏ giá trị của chúng tôi, và sự khủng khiếp của Morgul sẽ bị giữ ở góc kẻ chân tường; và do đó chỉ có hoà bình và tự do còn lại trong những vùng đất đằng sau chúng ta, bức tường thành của phía Tây. Nhưng nếu những nẻo đường của Dòng Sông chiến thắng, thì điều gì sẽ xảy ra?"

"Nhưng giờ phút ấy có thể sẽ không còn xa nữa. Kẻ Thù Không Tên đã trỗi dậy. Khói lại bốc lên từ Orodruin, nơi mà chúng ta gọi là Ngọn Núi Tận Thế. Sức mạnh của Bóng Tối Hắc Ám đang trỗi dậy và chúng ta đang bị bao vây. Khi Kẻ Thù trở lại thì người của chúng ta bị đẩy khỏi Ithilien, vùng đất yên bình phía đông của chúng ta bên Dòng Sông, cho dù chúng ta đã thiết lập một cơ sở ở đất với một lực lượng mạnh mẽ. Nhưng chính trong năm nay, trong những ngày tháng Sáu, một cuộc chiến tranh bất ngờ đã ập xuống chúng ta từ Mordor, và chúng ta đã bị quét đi. Chúng ta bị áp đảo về số lượng, vì Mordor đã thiết lập đồng minh với Easterling và bọn Haradrim độc ác; nhưng chúng ta bị đánh bại không phải bởi chỉ số lượng. Ở đây chúng ta gặp một quyền lực mà trước đây chúng ta chưa từng cảm thấy."

"Một số người nói rằng có thể thấy được nó, nhìn giống như một người cưỡi ngựa đen khổng lồ, một bóng đen hiện ra dưới ánh trắng. Khi hắn xuất hiện thì một cơn điên khủng khiếp tràn ngập kẻ thù của chúng ta, còn những người dũng cảm nhất của chúng ta thì cũng cảm thấy sợ hãi, thế rồi người và ngựa quay đầu bỏ chạy. Chỉ còn lực lượng còn lại của chúng ta ở phía đông là quay lại, phá huỷ cây cầu cuối cùng vẫn còn nằm giữa những đồng hoang tàn đổ nát ở Osgiliath."

"Tôi đã trở trong đội quân canh giữ chiếc cầu ấy, cho đến khi nó bị kéo đổ sập sau lưng chúng tôi. Chỉ có bốn người sống sót nhờ

bơi trở về: anh tôi, tôi và hai người khác. Nhưng chúng tôi vẫn chiến đấu, canh giữ toàn bộ bờ phía tây của Anduin; và những ai ẩn náu phía sau chúng tôi cố vũ chúng tôi, nếu như họ đã nghe đến tên chúng tôi: rất nhiều cố vũ nhưng rất ít sự giúp đỡ. Chỉ có vài người từ Rohan đến với chúng tôi khi chúng tôi kêu gọi."

"Trong giờ phút kinh khủng ấy tôi đã đến Elrond vượt qua trăm ngàn nguy hiểm: tôi đã cô độc đăng trình suốt một trăm mười ngày. Nhưng tôi không tìm kiếm đồng minh cho chiến tranh. Sức mạnh trong sự khôn ngoan của Elrond không nằm trong vũ khí như người ta nói. Tôi đến để hỏi về những lời khuyên và chỉ dẫn cho những công việc khó khăn. Vào đêm trước cuộc tấn công bất ngờ một giấc mơ đã đến với anh với anh tôi trong một giấc ngủ đầy lo âu; và sau đó nó lại đến với anh ấy như một giấc mộng, và nó lại đến với tôi."

"Trong giấc mơ, tôi thấy bầu trời phía tây đang tối dần, và tiếng sấm đang vang vọng, nhưng ở phía Tây vẫn còn một luồng sáng, và tôi nghe một giọng nói vang lên từ nó, xa vắng, nhưng rõ ràng, gào thét:

Tìm lấy Thanh Gươm đã gãy

Đang ở tận Imladris

Hãy tìm lời khuyên ở đây

Mạnh mẽ hơn thần chú Morgil

Ở đây sẽ có một dấu hiệu

Rừng Địa Ngục đã đến gần

Vì Tai Ương của Isildurr sẽ thức dậy

Và Halfing sẽ lộ ra

Chúng tôi không thể hiểu gì nhiều về những lời này, và chúng tôi nói chuyện với cha chúng tôi, Denethor, Lãnh chúa của Minas Tirith, người nắm giữ những kiến thức thông thái của Gondor. Điều duy nhất mà ông nói là Imladris là một cái tên cổ xưa được người Elves gọi một thung lũng xa xôi ở phương bắc, nơi mà Elrond Halfelven cư ngụ, người thông thái nhất trong những

bạc thầy truyền thuyết. Thế là anh tôi, thấy tình cảnh tuyệt vọng của chúng tôi, đã hăm hở tin vào giấc mộng và tìm về Imladris; nhưng do việc này đầy khả nghi và nguy hiểm, tôi đã tự mình thực hiện cuộc hành trình này. Cha tôi bắt buộc phải cho tôi đi, và tôi đã lang thang khá lâu trên những con đường quen lẫm, tìm kiếm ngôi nhà của Elrond, cái mà nhiều người đã nghe thấy, nhưng rất ít người biết nó nằm ở đâu."

"Và ở đây, tại ngôi nhà của Elrond, anh sẽ được làm rõ nhiều chuyện hơn," Aragorn nói, đứng dậy. Ông rút thanh gươm đặt trên chiếc bàn trước mặt Elrond, lưỡi gươm đã gãy thành hai mảnh. "Đây là Thanh Gươm đã Gãy!" ông nói.

"Thế ông là ai, và ông đã làm gì ở Minas Tirith" Boromir nói, nhìn với vẻ kinh ngạc khuôn mặt gầy gò của người Ranger và cái áo khoác bạc màu của ông.

"Ông ta là Aragorn con trai của Arathorn," Elrond nói; "và ông ta là hậu duệ nhiều đời của Isildur Elendil con trai của Minas Ithil. Ông ta thủ lĩnh của Dunedain phương Bắc, và những người này ngày nay còn rất ít."

"Thế ra nó thuộc về ông, chứ hoàn toàn không phải của tôi!" Frodo la lên kinh hãi, đứng dựng dậy, như thể ông chờ đợi chiếc Nhẫn sẽ được yêu cầu đưa ra ngay tức khắc.

"Nó không thuộc về ai trong số hai chúng ta," Aragorn nói; "nhưng theo quy định thì ông nên giữ nó một thời gian."

"Hãy đưa chiếc Nhẫn ra, Frodo!" Gandalf trịnh trọng nói. "Đã đến lúc. Đưa nó lên, và rồi Boromir sẽ hiểu được phần còn lại trong câu đố của ông ta."

Aragorn mỉm cười với ông; rồi ông quay lại với Boromir. "Về phần mình thì tôi tha thứ cho sự nghi ngờ của ông," ông nói. "Tôi không giống nhiều với dáng vẻ của Elendil và Isildur khi họ được khắc đầy uy nghi trên những sảnh đường ở Denethor. Tôi chỉ là một người thừa kế của Isildur, chứ không phải là chính Isildur. Nếu như tôi đã có một cuộc đời dài và gian khổ; và những dặm đường nằm giữa nơi đây và Gondor chỉ là một phần nhỏ trong

những cuộc du hành của tôi. Tôi đã băng qua nhiều ngọn núi và nhiều dòng sông, đã đi trên nhiều đồng bằng, thậm chí đã đi vào những đất nước xa xôi ở Rhyn và Harad nơi có những vì sao lạ.

"Nhưng nhà của tôi, như tôi đã nói, nằm ở phương Bắc. Những người thừa kế của Valandil đã từng sống ở đây từ rất lâu suốt bao thế hệ cha truyền con nối. Những ngày tháng của chúng tôi đã đen tối hơn; và chúng tôi đã suy tàn đi; nhưng Thanh Gươm vẫn được truyền lại cho một người giữ mới. Và tôi sẽ nói điều này với anh, Boromir ạ, trước khi tôi kết thúc. Chúng tôi là những người hoang dã, những Ranger miền hoang dã, những người thợ săn - nhưng là những người thợ săn luôn săn lùng những tên phục vụ của Kẻ Thù; vì chúng đã được tìm thấy ở rất nhiều nơi, chứ không phải chỉ Mordor.

"Nếu ở Gondor, Boromir ạ, đã từng có một ngọn tháp hùng cường, thì chúng tôi đóng một vai trò khác. Có nhiều ma quỷ ở những nơi không có những bức tường vững chắc và những thanh gươm sáng chói của các anh. Anh biết rất ít về những vùng đất nằm sau biên giới của các ông. Hoà bình và tự do, anh sẽ nói gì về nó? Với chúng tôi, phương Bắc biết rất ít về chúng. Nỗi sợ hãi đã tiêu diệt họ. Nhưng khi những sinh vật hắc ám đến từ những ngọn đồi vô gia cư, hoặc trườn đến từ những rừng cây không ánh mặt trời, thì họ đã bay khỏi chúng tôi. Còn con đường nào mà người ta dám dạo bước, còn nơi nào an toàn trên những vùng đất tĩnh lặng, còn những ngôi nhà nào cho những con người thật thà, nếu như Dunedain say ngủ, hay tất cả đều đã đi vào những ngôi mộ xanh rêu?

"Nhưng chúng tôi cũng chẳng hạnh phúc gì hơn các anh. Những kẻ lừa hành ác cảm với chúng tôi, và những người dân quê đã gán cho chúng tôi những cái tên đầy khinh miệt. Tôi là "Người Sải Bước" đối với một gã béo sống cách kẻ thù một ngày đường, điều sẽ khiến cho tim gã đóng băng lại hoặc khiến cho cái thị trấn nhỏ của gã tan tành, nếu như nó không được canh gác thường xuyên. Nhưng nếu không thì chúng tôi đã không cái tên ấy. Nếu như những người thật thà được giải phóng khỏi sự canh phòng và sợ hãi, họ sẽ trở nên thật thà, và vì thế chúng tôi cứ phải bí mật

đôi với họ. Đó là nhiệm vụ của nòi giống chúng tôi, trong khi năm tháng vẫn chảy tuôn và cỏ vẫn không ngừng mọc.

"Nhưng bây giờ thì thế giới đã lại thay đổi. Một giờ mới đã đến. Nỗi Tai Ương của Isildur đã lại được tìm thấy. Chiến trận đã đến rất gần rồi. Thanh Gươm sẽ được rèn lại. Tôi sẽ đến Minas Tirith."

"Ông nói là Tai Ương của Isildur đã được tìm thấy," Boromir nói. "Tôi đã thấy một cái nhẫn sáng chói trên tay của Hafling; nhưng Isildur đã chết trước khi thời kỳ ấy của thế giới bắt đầu, họ nói vậy. Làm sao mà Hội Đồng Thông Thái biết rằng chiếc nhẫn ấy là của ông ta? Và làm sao mà nó vẫn còn lại sau bao năm tháng, cho đến khi nó được mang đến đây một cách lạ kỳ bởi một người truyền tin?"

"Điều này sẽ được giải thích," Elrond nói.

"Nhưng đến lúc này thì vẫn chưa, tôi van ngài, Chủ Nhân!" Bilbo nói. "Mặt trời đã lên đến ngọ rồi, và tôi cảm thấy cần có một cái gì đó để tôi trở nên mạnh hơn."

"Tôi đã không nhắc đến tên anh," Elrond mỉm cười. "Nhưng bây giờ thì tôi đã biết. Đến đây nào! Hãy kể với chúng tôi câu chuyện của anh. Và nếu anh vẫn chưa chuyển câu chuyện của anh thành một bài thơ, thì anh có thể nói nó bằng ngôn ngữ bình thường. Anh nói càng ngắn thì sẽ càng hồi phục nhanh."

"Tốt lắm," Bilbo nói. "Tôi sẽ làm như ngài nói. Nhưng bây giờ tôi sẽ kể lại câu chuyện thật, và nếu có những ai từng nghe tôi kể thì nó sẽ khác," - ông nhìn sang Gluin - "tôi muốn họ hãy quên đi và tha thứ cho tôi. Vào những ngày đó tôi chỉ muốn tuyên bố rằng món châu báu ấy chính là của tôi, để dứt nó khỏi cái tên của tên trộm đã đặt nó vào tôi. Nhưng có thể là đến lúc này tôi đã hiểu mọi chuyện rõ hơn. Dù sao đi nữa, thì đây vẫn là những gì đã xảy ra."

Với một số người ở đây thì câu chuyện của Bilbo là hoàn toàn mới, và họ lắng nghe đầy kinh ngạc trong khi ông hobbit già, thật sự hoàn toàn không bắt mắt, thuật lại câu chuyện phiêu lưu của ông với Gollum, đầy đủ chi tiết. Ông không bỏ qua một câu đố nhỏ

nào. Ông cũng sẽ kể tiếp về bữa tiệc của ông và việc ông biến mất khỏi Quận, nếu như ông được cho phép; nhưng Elrond đã giơ tay lên.

"Kể hay lắm, anh bạn," ông nói, "nhưng vào lúc này thì thế là đủ rồi. Vào lúc này thì biết rằng chiếc Nhẫn đã được chuyển cho Frodo, người thừa kế của ông, thế là đủ rồi. Bây giờ hãy để anh ta nói tiếp!"

Rồi, ít sẵn lòng hơn Bilbo, Frodo kể lại tất cả những gì ông đã làm với chiếc Nhẫn kể từ ngày nó được chuyển cho ông cất giữ. Mỗi chặng trong chuyến hành trình của ông từ Hobbiton sang Khúc Cạn Bruinen đều được hỏi và quan tâm kỹ càng, và tất cả những gì ông có thể nhớ được về các Kỵ Sĩ Đen đều được kiểm tra lại. Cuối cùng ông ngồi xuống trở lại.

"Không tệ," Bilbo nói với ông. "Cháu có thể kể được một câu chuyện hay, nếu như họ cứ không luôn ngắt lời cháu. Bác đã cố ghi chú lại vài điều, nhưng chúng ta sẽ cùng trở lại tất cả việc này lần nữa khi có dịp, nếu như bác phải viết lại nó. Đó là những chương hoàn chỉnh về những việc xảy ra trước khi cháu từng đến đây!"

"Phải, đó sẽ là một câu chuyện khá dài," Frodo trả lời. "Nhưng với cháu câu chuyện có vẻ như vẫn chưa hoàn chỉnh. Cháu vẫn muốn biết nhiều thứ lắm, đặc biệt là về ông Gandalf."

Galdor vùng Havens, người đang ngồi sát bên, lắng nghe ông. "Anh cũng nói luôn phần tôi rồi," ông kêu lên, và quay sang Elrond, ông nói: "Hội Đồng Thông Thái có lý do để tin rằng cái mà Halfling tìm ra chính thực là Chiếc Nhẫn Vĩ Đại đã được thảo luận từ lâu, cho dù nó có vẻ khó tin đối với những ai không biết nhiều."

"Nhưng chẳng lẽ chúng ta không thể nghe thấy những bằng chứng sao? Và tôi cũng sẽ hỏi về điều này. Saruman là gì? Ông ta đã nghiên cứu truyền thuyết về chiếc Nhẫn, nhưng ông ấy không có ở đây giữa chúng ta. Lời khuyên của ông ta là gì - nếu như ông ta biết được những chuyện mà chúng ta vừa nghe?"

"Những câu hỏi mà anh hỏi, Galdor ạ, có liên quan đến mọi thứ," Elrond nói. "Tôi sẽ không bỏ qua chúng, và chúng sẽ được trả

lời. Nhưng những chuyện này là phần mà Gandalf sẽ làm rõ; và tôi sẽ mời ông ta sau cùng, bởi vì đó là một vị trí danh dự, và trong tất cả những chuyện này ông ấy chính là người chỉ huy."

"Có một số người, Galdor ạ," Gandalf nói, "sẽ nghĩ đến chuyến đi của Gluin, đến cuộc truy đuổi của Frodo, những bằng chứng quá đủ về những khám phá của Halfling về một vật vô cùng có giá trị đối với Kẻ Thù. Đây chính là một chiếc nhẫn. Rồi sao nữa? Bộ Chín mà Nazgyl đang giữ. Bộ Bảy đã bị lấy đi hoặc bị phá huỷ." Gluin giật mình khi nghe điều này, nhưng không nói gì. "Chúng ta đã biết về Bộ Ba. Vậy chứ cái mà hấn đang vô cùng mong mỏi là gì? Đây là một sự lãng phí thời gian khủng khiếp giữa Dòng Sông và Ngọn Núi, giữa lạc lối và tìm kiếm. Cuối cùng thì khoảng trống trong kiến thức của Hội Đồng Thông Thái đã được lấp đầy. Nhưng đã quá chậm. Bởi vì Kẻ Thù đã ở sát phía sau, gần hơn tôi sợ nhiều. Và rõ ràng rằng không phải chỉ đến năm này, đến tận mùa hè này, hình như thế, hấn mới biết được toàn bộ sự thật."

"Một số người ở đây sẽ nhớ rằng vào nhiều năm trước chính bản thân ta đã dám băng qua những cánh cửa của Necromancerr ở tận miền Dol Guldur, và đã bí mật thám hiểm những nẻo đường của hấn, và nhờ đó đã phát hiện rằng những điều chúng ta sợ là đúng: hấn không phải ai khác hơn mà chính là Sauron, Kẻ Thù xa xưa của chúng ta, cuối cùng đã phục hồi lại toàn bộ hình dạng và quyền lực. Một số người khác cũng sẽ nhớ rằng Saruman đã khuyên can chúng ta đừng mở lại những văn bản với ông, và từ lâu nay chúng ta đã chỉ quan sát ông. Nhưng cuối cùng, khi bóng đen của ông lớn mạnh lên, Saruman đã báo động, và Hội Đồng đã dùng sức mạnh của mình để đẩy lùi ma quỷ ra khỏi Mirkwood và đây chính là năm tìm thấy chiếc Nhẫn: một cơ hội kỳ lạ, nếu như đó là một cơ hội."

"Nhưng chúng ta đã quá trễ, đúng như Elrond đã nói. Sauron cũng đã quan sát chúng ta, và đã chuẩn bị để chống lại cuộc tấn công của chúng ta từ lâu, hấn đang điều khiển Mordor từ xa qua Minas Morgul, nơi mà bộ Chín tên phục vụ của hấn đang cư ngụ, cho đến khi mọi thứ đã sẵn sàng. Rồi hấn chịu thua chúng

ta, nhưng đó chỉ là giả vờ bỏ chạy, và sau đó hắn đã sớm trở lại Ngọn Tháp Hắc Ám, và công khai xưng danh tánh của mình. Thế rồi Hội Đồng đã họp lần cuối cùng; vì bây giờ chúng ta đã biết rằng hắn đang tìm kiếm Số Một điên cuồng hơn bao giờ hết. Chúng ta sợ rằng hắn đã biết một số tin mà chúng ta vẫn còn chưa biết gì. Nhưng Saruman không cho là như thế, và ông lặp lại cái mà ông đã nói với chúng ta trước đây: số Một đã chẳng hề được tìm thấy ở Trung Giới.

"'Và tệ nhất là', ông nói, 'Kẻ Thù của chúng ta đã biết rằng chúng ta đã không có nó và nó vẫn đang còn bị thất lạc. Nhưng hắn nghĩ rằng cái gì đã bị thất lạc thì vẫn sẽ có thể tìm lại. Đừng lo sợ! Hy vọng của hắn sẽ đánh lừa hắn. Chẳng lẽ ta đã không nhiệt tình nghiên cứu vấn đề này ư? Nó đã rơi xuống Anduin Vĩ Đại; trước đây rất lâu, trong khi Sauron vẫn còn đang ngủ, nó đã lăn xuống Sông chảy ra Biển. Và nó vẫn nằm đấy cho đến Tận Cùng.'"

Gandalf im lặng trở lại, nhìn chằm chằm về phía đông từ phía cái cổng vòm nằm ở những cái đỉnh phía xa ở Rặng Núi Sương Mù, nơi mà nguồn gốc của nỗi nguy hiểm của thế giới đã ẩn bên trong nó trong một thời gian đến là lâu. Ông thở dài.

"Và đó là lỗi của ta," ông nói, "ta đã bị ru ngủ bởi những lời của Saruman Thông Thái; nhưng đáng ra phải tìm thấy sự thật sớm hơn, và nỗi nguy hiểm của chúng ta sẽ giảm đi,"

"Tất cả chúng ta đều có lỗi," Elrond nói, "nhưng nhờ có sự thận trọng của anh nếu không thì có thể sự Hắc Ám đã thật sự ập xuống đầu chúng ta rồi. Nhưng hãy nói tiếp đi nào!"

"Từ đó tim ta đã mang đến cho ta nỗi lo âu đầu tiên, chống lại tất cả những lý do mà ta đã biết," Gandalf nói, "và ta rất muốn biết điều gì đã xảy đến cho Gollum, và hắn đã giữ nó suốt bao lâu. Thế là ta đi tìm hắn, đoán rằng hắn đã ra khỏi bóng tối từ lâu để tìm kho báu của hắn. Hắn đã đến, nhưng hắn đã trốn mất và ta không tìm thấy hắn đâu. Rồi rồi, than ôi, ta đã để mọi việc ngủ yên, chỉ có quan sát và chờ đợi, nhưng chúng ta vẫn thường làm."

"Thời gian vẫn trôi, và tôi vẫn rất cẩn thận quan sát, cho đến khi một nỗi sợ hãi thành linh trở dậy trở lại. Chiếc nhẫn của cậu hobbit ấy đến từ đâu? Nếu như nỗi sợ của tôi là đúng, thì nên làm gì với nó? Tôi phải quyết định những việc này. Nhưng tôi không nói nỗi sợ hãi của tôi với bất kỳ ai, vì tôi biết rõ sự nguy hiểm của một lời thì thầm không hợp lúc, nếu như tin này lan đi trong lạc lối. Trong suốt cả những cuộc chiến lâu dài với Ngọn Tháp Hắc Ám thì sự phản bội vẫn luôn là kẻ thù nguy hiểm nhất của chúng ta.

"Lúc ấy là mười bảy năm về trước. Tôi đã sớm nhận ra rằng có nhiều loại gián điệp, thậm chí là thú vật và chim chóc, đang được tập trung lại quanh Quận, và nỗi sợ hãi của tôi lớn dần. Tôi gọi sự giúp đỡ của Duneain, và họ càng gia tăng cẩn mật việc canh gác và tôi mở rộng tim mình với Aragorn, người thừa kế của Isildur."

"Và tôi," Aragorn nói, "đã góp ý rằng chúng tôi cũng nên săn đuổi Gollum, cho dù có vẻ như đã khá trễ rồi. Và từ đó có vẻ như rằng người thừa kế của Isildur nên làm việc để sửa lại lỗi lầm của Isildur, và tôi đã đi với Gandalf trên một chặng đường dài và tìm kiếm trong tuyệt vọng."

Rồi Gandalf kể lại làm cách nào mà họ đã thám hiểm khắp cả Miền Đất Hoang Dã, thậm chí đi xuống tận Rặng Núi Bóng Đêm và đến những hàng rào của Mordor. "Đến đây thì chúng tôi nghe được những lời đồn về hắn ta, và chúng tôi đoán rằng hắn đã cư ngụ khá lâu trong những ngọn đồi hắc ám; nhưng chúng tôi chẳng hề tìm thấy hắn, và cuối cùng tôi đã tuyệt vọng. Và trong nỗi tuyệt vọng của mình tôi lại nghĩ đến việc kiểm tra lại xem việc tìm kiếm Gollum có cần thiết không. Bản thân Chiếc Nhẫn có thể nói xem nó có phải chính là Số Một hay không. Ký ức về những lời của Hội Đồng trở lại với tôi: những thanh gươm của Saruman, không được chú ý lắm vào lúc ấy. Tôi nghe chúng vang lên thật rõ trong tim mình.

"Bộ Chín, Bộ Bảy và Bộ Ba," ông nói, "mỗi bộ đều có những viên ngọc riêng của chúng. Số Một thì không thể. Nó trơn nhẵn và dễ tự nhiên, như thể nó là một trong những chiếc nhẫn tầm

thường nhất; nhưng người chế tạo ra nó đã khắc những dấu hiệu trên nó rất tinh xảo, vẫn có thể thấy và đọc được."

"Ông ấy không nói chúng là những dấu hiệu gì. Thế lúc này thì ai sẽ biết về chúng? Chính là người chế tạo. Và Saruman thì sao? Nhưng cho dù những kiến thức của ông có thể thật là vĩ đại đi nữa, thì nó phải có một nguồn gốc chứ. Cánh tay nào đã đã từng đeo chiếc nhẫn đó từ tay Sauron, trước khi nó thất lạc? Chỉ có cánh tay của Isildur mà thôi.

"Nghĩ như thế, tôi liền bỏ dở cuộc săn đuổi, và nhanh chóng băng đến Gondor. Trong những ngày xưa thì các mệnh lệnh của tôi đã được nhận ở đây, phần lớn là từ Saruman. Ông ấy thường là khách của Những Lãnh Chúa của Thành phố trong một thời gian dài. Lãnh Chúa Denethor đón tiếp tôi kém nồng nhiệt hơn ngày xưa, và ông ta miễn cưỡng cho phép tôi tìm kiếm cái kho tích trữ những cuộn giấy và sách vở của ông ta.

"Nếu thật sự anh chỉ tìm kiếm những hồ sơ về những ngày cổ đại và về sự khởi động của Thành phố như anh nói, thì hãy đọc đi!" ông nói. "Đối với tôi thì những gì đã xảy ra còn ít đen tối hơn những gì đang đến, và đó là điều quan tâm của tôi. Nhưng trừ phi anh tài giỏi hơn thậm chí cả Saruman, người đã nghiên cứu ở đây suốt một thời gian dài, thì anh sẽ tìm thấy những điều vô tích sự chẳng đáng quan tâm đối với tôi, bậc thầy của những kiến thức về Thành phố này."

"Derenor nói thế đấy. Và trong số những hồ sơ còn lại trong kho lưu trữ của ông ta thì chỉ còn rất ít thứ là có thể đọc được, thậm chí là với những bậc thầy - kiến thức, vì những văn bản và ngôn ngữ của họ đã trở nên tối tăm đối với những người sau này. Và Boromir ạ, tôi đoán là ở Minas Tirith vẫn còn, dưới bất kỳ sự bảo vệ nào của Saruman và của chính tôi từ khi những vị vua thất bại, một cuộn giấy do chính Isildur tạo ra. Bởi vì Isildur đã tiến thẳng đến cuộc chiến ở Mordor, nhưng một số người đã kể lại câu chuyện này."

"Có thể một số vẫn còn ở phương Bắc," Boromir ngắt lời. "Ở Gondor tất cả đều biết rằng trước tiên ông ấy đã đến Minas Anor

và cư ngụ ở đó một thời gian cùng với người cháu họ là Menedil, dạy dỗ anh ta, trước khi ông uỷ thác cho anh ta trị vì Vương Quốc Phía Nam. Vào thời gian đó ông có trồng lại tại đó cây con cuối cùng của loài Cây Trắng, theo như ký ức của anh tôi."

"Nhưng cũng trong thời gian đó thì ông ta đã ghi lại cuộn giấy ấy," Gandalf nói; "và điều này đã không được ghi nhớ ở Gondor, có vẻ vậy. Bởi vì cuộn giấy này nói về chiếc Nhẫn, và do đó Isildur đã ghi lại bên trong như thế này:

"Bây giờ thì Chiếc Nhẫn Vĩ Đại sẽ trở thành một vật gia truyền của Vương Quốc Phía Bắc; nhưng những hồ sơ về nó sẽ được để lại ở Gondor, nơi mà những người thừa tự của Elendil cũng sẽ cư ngụ lại, để cho ký ức về những sự kiện vĩ đại sẽ không bị lu mờ theo năm tháng."

Và sau những lời đó Isildur đã mô tả lại chiếc Nhẫn, như khi ông tìm thấy nó.

"Nó khá nóng khi tôi cầm lấy nó lần đầu tiên, nóng như một lưỡi cày nung, và tay tôi bị cháy xém, đến nỗi tôi lại nghĩ rằng có thể tôi sẽ không bao giờ khỏi hẳn cơn đau này. Nhưng thậm chí ngay khi tôi đang viết thì nó lại lạnh đi, và nó có vẻ như đang co rút lại, cho dù nó chẳng mất đi vẻ đẹp hay hình dạng của mình. Những gì được ghi trên nó, lúc đầu hiện rất rõ như một ngọn lửa đỏ, đang mờ đi và bây giờ chỉ còn vừa đủ đọc. Nó giống như một loại chữ viết của người Elves vùng Eregion, vì họ khó mà để lại chữ viết ở Mordor cho một công việc tinh tế như thế; nhưng tôi không biết ngôn ngữ này. Tôi nghĩ rằng đó là một ngôn ngữ ở Vùng Đất Đen, vì nó có vẻ thô lỗ và vụng về. Tôi không biết nó nói điều ma quỷ gì; nhưng tôi đã chép lại một bản sao của nó tại đây, để cho nó đừng biến đi vào quên lãng. Có thể là chiếc Nhẫn đang nhớ sức nóng trên cánh tay Sauron, cánh tay đen đúa và đã cháy bùng lên như một ngọn lửa, khiến cho Gil-galad bị tiêu diệt; và có thể là vàng đã làm cho nó nóng trở lại, những chữ viết trên nó lại phục hồi, nhưng về phần mình thì tôi sẽ không mạo hiểm làm hư hại vật này: đó là công việc tốt đẹp duy nhất trong số những việc

mà Sauron đã làm. Nó rất quý giá đối với tôi, cho dù tôi đã mua nó với một nỗi đau khủng khiếp.

Khi ta đọc đến những dòng này, thì câu đố của ta đã được giải đáp bằng cách đối theo những dòng ghi chép, thật sự đúng như Isildur đã đoán, là một loại ngôn ngữ của Mordor và của những tên phục vụ của Ngọn Tháp. Những điều được ghi trên đó đều đã được biết rồi. Trong cái ngày mà Sauron đeo Số Một lần đầu tiên, thì Celebrimbor, người đã chế tạo ra Số Ba, đã cảnh báo hần, hần đã nghe được những lời người này nói từ một khoảng cách rất xa, và thế là những mục đích ma quỷ của hần đã hiện hình."

"Ta rời khỏi Denethor ngay, nhưng thậm chí ngay khi ta đi về phương bắc, một thông điệp từ Lurien báo với ta rằng Aragorn đã đi qua đường này, và anh ta đang tìm một sinh vật được gọi là Gollum. Thế là đầu tiên ta đi để gặp anh ta và nghe câu chuyện của anh ta. Ta không dám đoán anh ta đã đơn độc dấn thân vào những nỗi hiểm nguy nào,"

"Không cần thiết lắm để nói về những chuyện đó," Aragorn nói. "Nếu một người đàn ông cần phải dạo bước công khai ở Cánh Cổng Đen, hoặc băng qua những bông hoa chết chóc ở Thung Lũng Morgul, thì anh ta sẽ gặp nguy hiểm. Tôi cuối cùng cũng đã tuyệt vọng, và tôi bắt đầu quay trở về nhà. Thế rồi, nhờ gặp may, tôi đã thành công gặp phải cái mà tôi đang tìm: một dấu vết của một đôi chân mềm mại hiện ra bên cạnh một cái ao tù lầy lội. Nhưng lúc này dấu vết còn rất mới và nhanh, và nó không phải dẫn tới Mordor mà dẫn ra ngoài. Tôi đi theo nó dọc theo theo bờ của Những Đầm Lầy Chết Chóc, và rồi tôi gặp hần. Nấp trong một cái ao tù đọng nước, nhìn ra từ trong nước như một sinh vật hắc ám vừa rơi vào đó, tôi đã tóm được hần, Gollum. Hần phủ đầy một chất sền sệt màu xanh. Tôi sợ là hần sẽ chẳng bao giờ yêu tôi cả; bởi vì hần căn tôi, và tôi thì cũng chẳng dịu dàng gì. Tôi chẳng thu được điều gì từ miệng hần ngoài những vết răng. Tôi cảm thấy đó là phần tệ hại nhất trong cả cuộc hành trình của tôi, phải quay trở về, trông chừng hần cả ngày lẫn đêm, để cho hần đi trước mặt mình với một sợi thông lòng trông vào cổ, bịt miệng, cho đến khi hần trở nên thuần hơn vì thiếu nước uống và thức ăn, tôi giải hần

về hướng Mirkwood. Cuối cùng tôi cũng mang được hấn về đây và giao hấn cho người Elves, vì chúng tôi đã đồng ý là sẽ làm như vậy; và tôi lấy làm vui sướng khi thoát được khỏi hấn, do hấn hơi thối kinh khủng. Về phần mình tôi hy vọng là sẽ chẳng bao giờ gặp lại hấn nữa; nhưng rồi Gandalf đến và ông ta đã chịu đựng một cuộc nói chuyện dài ngoằng với hấn."

"Phải, dài và mệt mỏi," Gandalf nói, "nhưng không phải là không thu được lợi lộc gì. Vì một điều này, câu chuyện mà hấn nói không giống nhiều với chuyện mà Bilbo đã kể lại công khai lúc đầu; nhưng điều này không có ý nghĩa gì nhiều, vì ta đã đoán được điều này. Nhưng ta được biết rằng lúc đầu chiếc nhẫn của Gollum đã ra khỏi Dòng Sông Vĩ Đại gần với Những Cánh Đồng Sung Sướng. Và ta cũng biết được rằng hấn đã có được chiếc nhẫn ấy khá lâu rồi. Hấn đã sống dài bằng mấy cuộc đời thường của giống nòi bé nhỏ của hấn. Quyền lực của chiếc nhẫn đã kéo dài tuổi thọ của hấn vượt xa tuổi thọ thường của họ; nhưng chỉ có quyền lực của Chiếc Nhẫn Vĩ Đại là làm được thế."

"Và nếu như điều đó chưa đủ để chứng minh, Galdor ạ, thì ta sẽ nói tiếp một bài kiểm tra khác. Trên chính chiếc nhẫn mà anh đã nhìn thấy ở trên, trơn và tự nhiên, những chữ cái mà Isildur ghi lại vẫn còn có thể đọc được, nếu như có ai đó có đủ ý chí để giữ cái vật vàng này trong lửa một lúc. Ta đã từng làm điều này, và đây là cái mà ta đã đọc được:

Ash nazg durbatulyk, ush nazg gimbatul, ash nazg thrakatulyk agh burzum-ishi krimpatul.'

Sự thay đổi trong giọng nói của thầy phù thủy thật bất ngờ. Nó thành linh trở nên đe dọa, đầy quyền lực và khắc nghiệt như đá tảng. Có vẻ như một bóng tối đang phủ qua mặt trời phía trên cao, và cổng vòm tối đi trong một thoáng. Tất cả rừng mình và những người Elves dừng tai cả lại.

"Trước đây chưa từng có giọng nói nào dám thốt lên những lời bằng ngôn ngữ ấy trong Imladris cả, Gandalf Xám," Elrond nói, khi bóng tối qua đi và mọi người đã có thể thở trở lại.

"Và chúng ta hãy hy vọng sẽ không có ai nói lại nó ở đây," Gandalf trả lời. "Tuy nhiên, tôi sẽ không xin lỗi ngài đâu, thưa Chủ Nhân Elrond. Vì nếu như cái ngôn ngữ ấy không sớm được nghe thấy ở mọi xó xỉnh miền Tây, thì hãy dẹp qua một bên tất cả mối nghi ngờ của cái mà chính Hội Đồng Thông Thái đã tuyên bố: kho báu của Kẻ Thù, được chứa đầy những hiểm độc của hắc; và một phần lớn sức mạnh xa xưa của hắc nằm trong đấy. Vượt ra khỏi Những Năm Tháng Đen Tối, Smith Eregion đã nghe thấy những lời này, và biết rằng họ đã bị phản bội:

Một chiếc Nhẫn để điều khiển tất cả chúng, Một Chiếc Nhẫn để tìm chúng, Một Chiếc Nhẫn để mang tất cả chúng lại và ràng buộc chúng trong Bóng Tối Hắc Ám.

"Các bạn của ta ạ, các bạn cũng nên biết là ta còn biết được nhiều thứ nữa từ Gollum. Hắc bắt đầu dĩ lắm mới chịu nói và câu chuyện của hắc chẳng rõ ràng gì, nhưng sau hết thì rõ ràng hắc đã đến Mordor, và ở đấy tất cả những gì mà hắc biết đã bị bắt buộc phải nói ra. Do đó Kẻ Thù đã biết rằng Số Một đã được tìm thấy, rằng nó đã ở lại Quận khá lâu; và từ đó các tên hầu cận của hắc đã săn đuổi nó gần như đến ngay cửa của chúng ta, bây giờ thì hắc sẽ sớm biết, có thể là hắc đã biết vào lúc này, thậm chí ngay khi ta đang nói, rằng chúng ta đang có nó ở đây."

Tất cả im lặng trong một thoáng, cho đến khi cuối cùng Boromir cất tiếng. "Ông nói rằng hắc là một sinh vật nhỏ bé à, tên Gollum ấy? Nhỏ, nhưng vô cùng gian xảo. Hắc đã trở nên cái gì? Ông đã tống hắc vào địa ngục nào?"

"Hắc đang ở trong ngục, nhưng không có gì tệ hơn nữa," Aragorn nói. "Hắc rất đau khổ. Không nghi ngờ gì nữa, hắc đang bị hành hạ, và nỗi sợ hãi Sauron đang nằm sâu trong tim hắc. Tôi thủy chung vẫn rất vui mừng rằng hắc đang bị canh giữ một cách an toàn bởi những người Elves đầy cảnh giác ở Mirkwood. Sự nham hiểm của hắc rất ghê gớm và điều này cho hắc một sức mạnh khó mà tin được với một kẻ gầy còm quắt queo đến thế. Hắc vẫn có thể làm được nhiều chuyện hiểm độc, nếu như hắc được tự

do. Và tôi không nghi ngờ rằng hắn đã được phép rời Mordor theo một mục đích ma quái nào đó."

"Than ôi! Than ôi!" Legolas kêu lên, và khuôn mặt elves xinh đẹp của chàng trở nên vô cùng đau buồn. "Tin tức mà tôi được cử mang đến đây bây giờ đã được nói rồi. Chúng không phải là tin tốt, nhưng chỉ tại đây tôi mới biết được là nó sẽ khủng khiếp như thế nào. Smjagol, kẻ mà bây giờ được gọi là Gollum, đã trốn thoát rồi."

"Trốn thoát?" Aragorn kêu lên. "Thật là một tin rất xấu. Tôi sợ là tất cả chúng ta sẽ vô cùng ân hận vì việc này. Làm sao mà những người ở Thranduil lại làm mất lòng tin đến thế?"

"Không phải là do thiếu canh phòng cẩn mật," Legolas nói; "nhưng có thể do đã quá tốt bụng. Và chúng tôi sợ hắn người tù nhân ấy đã có được sự giúp đỡ từ những người khác, và những gì mà chúng tôi làm đã bị biết được nhiều hơn là chúng tôi muốn. Chúng tôi canh giữ sinh vật ấy suốt cả ngày và đêm, như Gandalf đã yêu cầu, cho dù chúng tôi rất mệt mỏi với công việc này. Nhưng Gandalf đã mang đến cho chúng tôi hy vọng là có thể chữa trị cho hắn, và chúng tôi không nỡ lòng nào giam hắn mãi mãi dưới lòng đất, nơi mà hắn sẽ chìm đắm trở lại vào những ý nghĩ tối tăm ngày xưa của hắn."

"Với ta thì các anh không đến nỗi mềm yếu thế" Gluin nói, mắt ông loé lên như thể những ký ức xa xưa về việc ông bị giam trong những nơi sâu thẳm trong những lâu đài của vị vua Elves lại sống lại.

"Thôi nào!" Gandalf nói. "Xin đừng ngắt lời, hỡi ông Gollum tốt bụng của ta. Đó là một sự hiểu lầm đáng tiếc, và đã khá lâu rồi. Nếu như tất cả những mối bất bình vẫn còn giữa người Elves và Người Lùn sẽ được khơi lại tại đây, thì chúng ta có thể giải tán luôn cái Hội Đồng này cho rồi."

Gluin đứng dậy và cúi mình, và Legolas lại nói tiếp. "Vào những ngày thời tiết tốt thì chúng tôi dẫn Gollum qua những cánh rừng; và ở đây có một cái cây cao mọc đơn độc nằm xa khỏi những cây khác, hắn thích leo cái cây ấy lắm. Thông thường chúng tôi để cho hắn leo lên những cái cành cao nhất, cho đến khi hắn cảm

thấy thoả mãn với những cơn gió tự do; nhưng chúng tôi luôn đặt người canh gác dưới gốc cây. Một ngày nọ hắc không chịu xuống nữa, và những người canh gác không muốn leo lên đuổi bắt hắc: hắc đã học được những mảnh khoé đeo bám vào những cành cây bởi tay cũng như chân hắc; cho nên họ ngồi bên dưới cái cây khá lâu trong đêm.

"Đó là một đêm hè, nhưng lại không trăng không sao, và bọn Orc đã đột nhập vào chỗ chúng tôi mà không ai hay biết. Sau một lúc thì chúng tôi cũng đẩy lui được chúng; chúng khá đông và hung dữ, nhưng chúng đến từ trên những ngọn núi, vào đến rừng thì chúng trở nên vô dụng. Khi trận chiến kết thúc, chúng tôi phát hiện ra rằng Gollum đã đi mất, và những người canh giữ hắc đã bị giết hoặc bị bắt đi. Chúng tôi thấy rõ rằng cuộc tấn công đã được dàn dựng để cứu hắc, và hắc đã biết trước điều đó. Chúng tôi không biết được là điều đó đã được trù tính thế nào; nhưng Gollum rất xảo nguyệt, và Kẻ Thù có rất đông gián điệp. Những sinh vật hắc ám đã bị quét sạch vào cái năm mà Con Rồng bị diệt đã trở lại với một số lượng lớn hơn nhiều, và Mirkwood một lần nữa trở lại là một nơi đầy ma quỷ, chỉ trừ có vương quốc của chúng tôi là vẫn còn được bảo toàn.

"Chúng tôi đã thất bại trong việc tìm bắt lại Gollum. Chúng tôi đã theo dấu hắc giữa rất nhiều quân Orc, và nó dẫn sâu vào Rừng, hướng về phương Nam. Nhưng rồi nó mất hắc và chúng tôi không thể theo dấu tiếp, và chúng tôi không dám tiếp tục cuộc săn đuổi; bởi vì chúng tôi đã đến gần Dol Guldur, và nơi đó vẫn là một nơi rất ma quái; chúng tôi không đi theo hướng đó."

"Nào, nào, hắc đã trốn rồi," Gandalf nói. "Chúng ta không có thời gian để tìm lại hắc. Hắc phải làm những gì mà hắc sẽ làm. Nhưng hắc có thể đóng một vai trò mà cả hắc lẫn Sauron đều không tiên liệu trước."

"Và bây giờ ta sẽ trả lời câu hỏi của Galdor. Saruman làm gì? Ông ấy đã cho chúng ta lời khuyên gì trong hoàn cảnh cần kíp như bây giờ? Ta phải kể lại câu chuyện này một cách đầy đủ, vì chỉ mới có Elrond là nghe thấy nó, và chỉ mới nghe vắn tắt, nhưng nó sẽ

mang theo tất cả những gì mà chúng ta phải giải quyết. Đó là chương cuối của Truyền Thuyết Chiếc Nhẫn, khi mà nó đã được kể đến lúc này."

"Và cuối tháng Sáu ta đang ở Quận, nhưng một đám mây lo âu đè nặng trong tâm trí ta, và ta phóng ngựa đến biên giới phía nam của vùng đất nhỏ này; vì ta đã có linh tính về một mối nguy hiểm nào đó, vẫn còn đang lẩn trốn ta nhưng nó đang đến gần. Những thông điệp đến với ta kể về cuộc chiến và thất bại ở Gondor, và khi ta nghe nghe thấy về Bóng Ma Đen thì tim ta run bắn lên. Nhưng ta không tìm thấy gì ngoài vài người trốn tránh từ phương Nam; nhưng đối với ta thì có vẻ như là họ đang có một nỗi sợ mà họ không nói được. Ta liền quay sang phía đông và phía bắc và đi dọc theo Con Đường Xanh; và ở cách Bree không xa ta gặp một lũ khách đang ngồi trên bờ đường ở bên con đường, đang nhìn chăm chăm con ngựa bên cạnh mình. Đó chính là Radagast Nâu, người đã từng cư ngụ ở Rhosgobel, gần biên giới Mirkwood. Ông ta là một trong những người cùng đẳng cấp với ta, nhưng ta chưa hề gặp ông ta suốt nhiều năm nay.

"'Gandalf!', ông ta kêu lên. 'Tôi đang tìm ông đây. Nhưng ở những vùng này thì tôi là một người lạ. Tất cả những gì tôi biết là có thể tìm thấy ông ở một vùng đất hoang dã với cái tên kém văn minh là Quận.'

"'Thông tin của ông chính xác đây,' ta nói. 'Nhưng đừng nói theo kiểu như vậy, nếu như ông gặp bất kỳ cư dân nào ở đây. Lúc này ông đang ở gần biên giới của Quận. Và ông muốn gì với tôi? Hẳn là phải cấp bách lắm. Ông chưa bao giờ là một người du hành cả, trừ phi vô cùng cần thiết.'

"'Tôi đến vì một chuyện cấp bách' ông ta nói. 'Tin tức của tôi khủng khiếp lắm.' Rồi ông ta nhìn quanh, nhưng thể sợ rằng bờ giậu có thể nghe được. 'Nazgyl,' ông ta thì thầm. 'Bộ Chín đã vượt ra trở lại rồi. Chúng đang bí mật vượt Sông và đang đi về hướng tây. Chúng đội lốt những kỵ sĩ mặc y phục đen.'

"'Thế là ta biết điều mà ta đang làm sợ hãi mà không biết nó là gì.'"

"'Kẻ Thù hắc là có một nhu cầu hoặc mục đích ghê gớm' Radagast nói; 'nhưng tôi không thể đoán điều gì hắc đang tìm kiếm ở những vùng đất xa xôi hoang vắng này.'

"'Ông muốn nói gì?' ta hỏi.

"'Tôi đã nghe kể rằng dù đi đến đâu các Kỵ Sĩ cũng hỏi về một vùng đất được gọi là Quận.'

"'Chính là Quận,' ta nói; nhưng tim ta chùng xuống. Bởi vì ngay cả Hội Đồng Thông Thái cũng e sợ khi phải đương đầu với Bộ Chín, khi chúng được tập hợp dưới tên thủ lĩnh huỷ diệt của chúng. Hắc là một vị vua và một phù thủy vĩ đại thời xưa, và bây giờ hắc chính là một nỗi sợ hãi khủng khiếp. 'Ai đã nói với ông và ai cử ông đi' ta hỏi.

"'Saruman Trắng,' Radagast trả lời. 'Và ông ta nói với tôi rằng nếu ông cảm thấy cần thì ông ta sẽ giúp; nhưng ông phải tìm kiếm sự giúp đỡ của ông ta ngay, vì nó sẽ quá trễ.'

"'Và thông điệp ấy mang lại cho ta hy vọng. Bởi vì Saruman Trắng là người vĩ đại trong đẳng cấp của ta. Tất nhiên Radagast là một Thầy Phù Thủy đáng giá, một bậc thầy của việc thay đổi hình dạng và màu sắc; và ông ta có nhiều kiến thức về các loài thảo mộc và muông thú, còn chim chóc chính là những người bạn đặc biệt của anh ta. Nhưng bản thân Saruman đã nghiên cứu những nghệ thuật của Kẻ Thù từ lâu, và do đó chúng ta vẫn thường có thể đón đầu được hắc. Nhờ những kế sách của Saruman mà chúng ta đã đẩy lùi hắc khỏi Dol Guldur. Có thể lúc này ông ta đã tìm được một loại vũ khí có thể đẩy lui Bộ Chín.

"'Tôi sẽ đi gặp Saruman,' ta nói.

"'Thế thì ông phải đi ngay,' Radagast nói; 'bởi vì tôi đã phí khá nhiều thời gian để tìm ông, và ngày tháng đang cạn dần. Tôi được lệnh đi tìm ông trước kỳ điểm Giữa Hè, và bây giờ thì đã đến lúc đó rồi. Thậm chí nếu như ông khởi hành từ điểm này, thì ông cũng khó mà tìm được ông ta trước khi Bộ Chín khám phá được vùng đất mà chúng đang tìm. Bản thân tôi cũng sẽ trở lại ngay.'

Và với những lời nói đó ông ta lại leo lên ngựa và phóng ngựa vụt đi.

"Đợi một chút!" tôi nói. 'Chúng ta sẽ cần sự giúp đỡ của ông, và sự chúng đỡ của những ai có thể có. Hãy gửi những thông điệp của chúng tôi đến tất cả muông thú và chim chóc là bạn của ông. Hãy nói chúng mang tin tức của bất kỳ việc gì liên quan đến chuyện này đến cho Saruman và Gandalf. Hãy gửi những thông điệp xuống cho Orhanc."

"Tôi sẽ làm thế, ông ta nói, và phóng ngựa đi như thể bộ Chín đang đuổi theo ông ta.

"Ta không thể theo ông ta đi lang thang được. Ta đã phóng ngựa rất xa vào ngày hôm đó, và ta cũng như ngựa ta đã mệt mỏi; và ta cần phải suy nghĩ mọi chuyện. Ta nghỉ đêm tại Bree, và cuối cùng ta quyết định rằng mình không còn thời gian để quay trở lại Quận. Ta chưa bao giờ phạm một sai lầm lớn hơn thế!"

"Tuy nhiên, ta có viết lại một thông điệp cho Frodo, và đã tin tưởng vào người bạn của ta, người chủ quán, để nhờ ông gửi lại thư cho cậu ta. Ta phóng ngựa đi vào lúc bình minh; và ta cuối cùng ta cũng đến nơi cư ngụ của Saruman. Nó nằm xa ở phía nam miền Isengard, ở tận cùng Rặng Núi Sương Mù, cách Đèo Rohan không xa. Và Boromir sẽ kể cho các vị nghe rằng đó là một thung lũng lòng chảo lớn trải rộng giữa Rặng Núi Sương Mù và những chân đồi phía bắc của Ered Nimrais, Rặng Núi Trắng nơi quê nhà của ông. Nhưng Isengard là một vòng cung những vách đá thẳng đứng bọc quanh thung lũng như một bức tường, và ở giữa của thung lũng này là một ngọn tháp bằng đá có tên là Orthanc. Nó không phải được làm bởi Saruman, mà do những Con Người ở Numenor dựng lên trước đây rất lâu; nó rất cao và có rất nhiều bí mật, nhưng nó nhìn giống như một công trình thủ công. Không cách nào đến được nó trừ phi băng qua vòng cung Isengard; và cái vòng cung này chỉ có một cổng.

"Ta đến cánh cổng ấy vào một buổi chiều muộn, nó giống như một cổng vòm vĩ đại trong một bức tường bằng vách đá; và nó được bảo vệ rất cẩn mật. Nhưng những người canh giữ cổng đang trông

chờ ta và nói với ta rằng Saruman đang đợi ta. Ta phóng ngựa đi dưới cổng vòm và cánh cổng lặng lẽ đóng lại sau lưng ta, và thành linh ta cảm thấy sợ, cho dù ta biết là chẳng có lý do gì cho việc này.

Nhưng rồi ta cũng phóng ngựa đến dưới chân Orthanc, và đi vào cầu thang dẫn đến chỗ Saruman, rồi ông đã gặp ta ở đây và dẫn ta lên căn phòng cao của mình. Ông ta đeo một chiếc nhẫn trên ngón tay.

"Thế là ông cũng đã đến rồi, Gandalf," ông ta nghiêm giọng nói với ta; nhưng đôi mắt ông có vẻ như loé lên luồng ánh sáng trắng, như thể một tiếng cười lạnh lạnh đang vang lên trong tim ông ta.

"Phải, tôi đã đến," ta nói. "Tôi đến để nhờ sự giúp đỡ của ông, Saruman Trắng." Và cái danh hiệu ấy hình như làm ông ta nổi giận.

"Thật vậy sao, Gandalf Xám!" ông ta giễu cợt. "Nhờ giúp đỡ? Ít khi nào người ta nghe thấy Gandalf Xám tìm kiếm sự giúp đỡ, một người đầy mưu mẹo và thông thái, lang thang trên các vùng đất, và luôn tự mình quan tâm trong mọi chuyện, dù nó có phải là chuyện của ông ta hay không."

"Ta nhìn ông ta đầy kinh ngạc. "Nhưng nếu như tôi không làm" tôi nói, "có những thứ đang chuyển động và điều này yêu cầu cần có sự hợp lực của tất cả sức mạnh của chúng ta."

"Có thể thế lắm," ông ta nói, "nhưng ý nghĩ này đến với ông khá trễ. Ta không biết là ông đã che giấu ta, chủ tịch của Hội Đồng, một vấn đề quan trọng nhất? Bây giờ thì ông mang đến đây điều gì khi đã lê la ở cái vùng Quận ấy?"

"Bộ Chín đã lại xuất hiện," ta trả lời. "Chúng đã băng qua Sông. Radagast nói với tôi như thế."

"Radagast Nâu!" Saruman phá lên cười, và ông ta không che giấu sự khinh miệt của ông ta nữa. "Radagast, Người Thuần Hoá Chim Muông! Radagast Bình Dị! Radagast Ngu Xuẩn! Nhưng ông ta cũng có đủ trí khôn để đóng vai trò mà ta sắp đặt cho ông ta."

Bởi vì ông đã đến, và đó là tất cả mục đích của thông điệp của ta. Và ông sẽ ở lại đây, Gandalf Xám ạ, nghỉ ngơi khỏi những chuyến du hành của mình. Vì ta là Saruman Thông Thái, Saruman, Người Chế Tạo Nhẫn, Saruman Muôn Màu!"

"Ta bèn quan sát và thấy rằng bộ áo choàng của ông ta, vốn thường rất trắng, lúc này thì không thế, mà đang lốm đốm đủ màu, và khi ông ta chuyển động thì chúng toả sáng và thay đổi màu sắc nhiều đến nỗi mắt ta như hoá dại.

"Tôi thích màu trắng hơn," ta nói.

"Trắng!" ông ta nghiêng rằng. "Đó chỉ là sự khởi đầu. Vải trắng có thể nhuộm. Một trang giấy trắng có thể viết đề lên; và ánh sáng trắng có thể bị bẻ gãy."

"Trong trường hợp đó, thì nó không còn là màu trắng nữa," ta nói. "Và rồi sẽ phải vất vả để tìm được con đường khôn ngoan."

"Ông không cần phải nói với ta như với những tên ngốc mà ông kết bạn," ông ta nói. "Ta mang ông đến đây không phải để được ông dạy dỗ, và để cho ông một chọn lựa."

"Ông ta tự mình đứng lên và bắt đầu diễn thuyết, như thể ông ta đang diễn tập cho một buổi nói chuyện dài. "Những Ngày Xưa Cũ đã qua rồi. Những Ngày Tháng Giữa đang trôi qua. Những Ngày Trẻ Hơn đang đến. Thời đại của các Elves đã chấm dứt, nhưng thời đại của chúng ta đang đến: thế giới của Con Người, thế giới mà chúng ta phải cai trị. Nhưng chúng ta phải có quyền lực, quyền lực để ra lệnh cho tất cả những gì mà chúng ta muốn, vì chỉ có Nhà Thông Thái là thấy được những điều tốt đẹp.

"Và hãy nghe đây, Gandalf ạ, ông bạn cũ và người giúp đỡ của ta!" ông ta nói, bước đến gần và nói bằng một giọng mềm mỏng hơn. "Ta nói chúng ta, vì điều đó có thể nghĩa là chúng ta, nếu ông cùng nhập bọn với ta. Một Quyền Lực mới đang dâng lên. Những đồng minh cũ và những chính sách cũ đang chống lại nó sẽ hoàn toàn không có ích với chúng ta. Không còn hy vọng gì cho người Elves hay Numenor đang tàn lụi. Điều này sẽ là một lựa chọn trước mặt ông, trước mặt chúng ta. Chúng ta có thể gia nhập với

Quyền Lực này. Điều này sẽ là một điều thông minh, Gandalf ạ. Đó là một con đường đầy triển vọng. Chiến thắng của nó đang ở gần kề; và những ai giúp đỡ nó sẽ có những phần thưởng hậu hĩnh. Khi Quyền Lực trỗi dậy, bạn bè nó cũng sẽ trỗi dậy; và Nhà Thông Thái, như ta và ông, cuối cùng có thể đi trực tiếp đến đường đi của nó với sự kiên nhẫn, để điều khiển nó. Chúng ta có thể đợi thời gian, chúng ta có thể giữ những suy nghĩ trong tim mình, có thể lấy làm tiếc cho những điều độc ác có thể được làm theo cách này, nhưng vì một mục đích cao cả sau cùng: Kiến Thức, Cai Trị, Mệnh Lệnh; tất cả những thứ mà cho đến lúc này chúng ta đã cố đạt đến trong vô vọng, bị cản trở nhiều hơn là giúp đỡ bởi những bạn bè yếu ớt hoặc thờ ơ của chúng ta. Không cần phải thế, sẽ không như thế nữa, bất kỳ sự thay đổi thật sự nào trong thiết kế của chúng ta, chỉ vì mục đích của chúng ta thôi."

"Saruman," ta nói. "Trước đây ta đã nghe những lời đại loại thế này, nhưng chỉ từ miệng của những tên phái viên từ Mordor dùng để đánh lừa những kẻ ngây thơ. Ta không nghĩ nghĩ là ông lại mang ta đến đây để chỉ để làm bẩn tai ta."

"Ông ta nhìn ta một lúc lâu, ngừng lại một lúc để suy nghĩ. "Được, ta thấy rằng tiến trình thông thái này đã không tự thân ra lệnh cho ông," ông ta nói. "Vẫn chưa à? Không trù tính một cách nào khác tốt hơn à?"

"Ông ta bước đến và đặt cánh tay dài của mình lên tay ta. "Và sao lại không chứ, Gandalf?" Ông ta thì thầm. "Sao lại không? Chiếc Nhẫn Ra Lệnh? Nếu chúng ta có thể ra lệnh cho nó, thì Quyền Lực sẽ chuyển về cho chúng ta. Đó thật sự chính là lý do ta đã mang ông đến đây. Vì ta rất quan tâm đến công việc của ta, và ta tin rằng ông biết đâu là chỗ quý giá của nó. Chẳng lẽ lại không thế sao? Điều gì đã khiến bộ Chín tìm đến Quận, và công việc của ông ở đấy là gì?" Khi ông nói điều đó thì một sự thèm khát mà ông ta không thể che giấu chợt loé sáng lên trong mắt ông ta.

"Saruman, ta nói, đứng cách xa ra khỏi ông ta, "tại một thời điểm thì chỉ có một cánh tay có thể đeo Số Một, và ông biết rõ điều đó, nên đừng rộn lòng mà nói đến chữ chúng ta nữa! Nhưng ta sẽ

không chấp nhận, không, thậm chí ta cũng sẽ không cho ông biết tin tức về nó, vì bây giờ ta đã biết được tâm trí của ông. Ông là chủ tịch của Hội Đồng, nhưng cuối cùng ông đã tự lột mặt nạ mình. Được lắm, có vẻ như sự lựa chọn là, đưa nó cho Sauron, hoặc đưa cho ông. Ta chẳng chọn điều nào cả. Ông có đưa ra lựa chọn nào khác không?"

"Lúc này thì ông ta có vẻ lạnh lùng và hiểm độc. "Phải," ông nói. "Ta không chờ đợi ông tỏ ra thông thái, thậm chí qua chính bản thân ông; nhưng ta đã cho ông cơ hội để giúp đỡ ta một cách tự nguyện, nhờ đó có thể tránh cho ông khỏi nhiều rắc rối và đau đớn. Sự lựa chọn thứ ba là ở lại đây, cho đến khi kết thúc."

"Đến khi cái gì kết thúc?"

"Đến khi ông cho ta biết Số Một có thể tìm được ở đâu. Ta có tìm được những cách để thuyết phục ông. Hoặc cho đến khi tìm được nó mặc kệ ông, và Người Cai Trị có thời gian để khiến mọi thứ sáng sủa hơn: để đặt ra một phần thưởng thích hợp cho Gandalf Xám rắc rối và xác láo."

"Điều này có thể không phải là một trong những chuyện sáng sủa hơn," ta nói. Ông ta cười vào mặt ta, vì những lời của ta là vô nghĩa, và ông ta biết vậy.

"Họ bắt ta và rồi họ giam ta một mình trên tháp nhọn ở Orthanc, tại nơi mà Saruman thường dùng để quan sát các vì sao. Hoàn toàn không có đường xuống ngoại trừ một cầu thang hẹp với hàng ngàn bậc thang, và từ nơi đáy thung lũng nhìn có vẻ như xa vời vợi. Ta ngẫm nó và thấy rằng, cho dù nó đã từng xanh đẹp tươi xinh, thì nay nó chỉ đầy hầm hố và gò đất. Sói và bọn orc đã làm nhà ở Isengard, vì thế Saruman đã tập trung một lực lượng lớn cho riêng mình để đối phó Sauron, nhưng lực lượng của ông vẫn chưa sẵn sàng. Tất cả những công việc chuẩn bị rộn ràng của ông khiến cho cho một vàng khối đen bốc cao bao bọc quanh khắp Orthanc. Ta đứng đơn độc trên một hòn đảo giữa quần mây, và hoàn toàn chẳng có cơ hội nào để trốn thoát. Ngày tháng trôi đi thật khắc nghiệt. Ta bị cái lạnh xuyên thấu, và ta chỉ có một căn phòng nhỏ

để đi tới đi lui, ủ ê nghiền ngẫm và việc bọn Kỵ Sĩ ở phương Bắc đang đến gần.

"Ta cảm thấy chắc chắn rằng bộ Chín đã trỗi dậy, bất chấp việc những lời của Saruman có thể chỉ là lời nói dối. Trước đây khá lâu ta đã đến Isengard, và ta đã nghe thấy những tin tức không thể nào nhầm lẫn được. Tim ta luôn tràn ngập nỗi sợ hãi cho các bạn mình ở Quận; nhưng ta vẫn còn một số hy vọng. Ta hy vọng rằng Frodo đã khởi hành ngay, vì thư của ta đầy tính thúc giục, và ta hy vọng rằng cậu ta sẽ đến được Rivendell trước khi những kẻ truy đuổi kinh khủng kia khởi hành. Thế nhưng cả nỗi sợ hãi và niềm hy vọng của ta đều không đến nỗi như ta tưởng. Bởi vì niềm hy vọng của ta là từ một lão béo ở Bree; còn nỗi sợ hãi của ta lại đến từ sự nham hiểm của Sauron. Nhưng cái lão béo chuyên bán bia ấy còn phải đáp lại nhiều lời đặt hàng quá, còn quyền lực của Sauron vẫn còn chưa đạt đến cái mức mà nỗi sợ hãi tạo ra nó. Nhưng tại vòng cung Isengard, bị sa bẫy và cô đơn, thì thật không dễ để nghĩ đến những kẻ săn đuổi trước tất cả những ai đã phải chạy trốn hoặc đang ngã lòng ở nơi vùng Quận cách xa vời vợi."

"Cháu đã thấy ông!" Frodo kêu lên. "Ông chính là người đã đi đi lại lại. Mặt trăng đang chiếu sáng tóc ông."

Gandalf ngừng lại đầy kinh ngạc và nhìn người hobbit. "Đó chỉ là một giấc mơ thôi," Frodo nói, "nhưng giấc mơ ấy xảy đến với cháu rất đột ngột. Cháu đã hơi quên nó. Giấc mơ ấy xảy ra trước đây khá lâu; cháu nghĩ là ngay sau khi cháu rời khỏi Quận."

"Và sau đó điều đó đã diễn ra," Gandalf nói, "như rồi cậu sẽ thấy. Ta đã ở vào một hoàn cảnh vô cùng khó khăn. Và những ai đã biết ta đều sẽ đồng ý rằng ít khi nào người khác đang cần đến ta như thế, và ít khi ta ở vào một hoàn cảnh ngặt nghèo như thế. Gandalf Xám bị bắt như một con ruồi sa vào lưới một con nhện bội bạc! Nhưng thậm chí ngay cả những con nhện khôn ngoan nhất cũng có thể để lại một sợi tơ yếu ớt trên chiếc lưới của mình."

"Đầu tiên ta cảm thấy lo sợ, khi rõ ràng Radagast cũng đã sa bẫy như ý định của Saruman. Nhưng ta đã không thấy được dấu

hiệu gì đáng ngại từ giọng nói hay ánh mắt của ông ta khi chúng ta gặp gỡ. Nếu không thì ta sẽ chẳng bao giờ đi đến Isengard, hoặc là ta sẽ đến nhưng cảnh giác hơn nhiều. Saruman đoán được điều này, nên ông ta đã che giấu âm mưu của mình và đánh lừa người đưa tin của ông ta. Bất kỳ cố gắng nào đưa Radagast thật thà vào một âm mưu đều là vô dụng. Ông ta đã tìm ta một cách rất thật tình, và vì thế ta đã bị thuyết phục hoàn toàn.

"Đó chính là một điểm yếu trong kế hoạch của Saruman. Bởi vì Radagast thấy không có lý do nào để không làm như ta yêu cầu; nên ông ta đã phóng ngựa thẳng xuống Mirkwood, nơi mà ông có nhiều bạn cũ ở đấy. Và những con Đại Bàng trên Rặng Núi thường bay rất xa trên những hướng trải rộng, chúng thấy được nhiều chuyện: chúng thấy bọn sói tụ tập và bọn Orc hành quân; chúng thấy Chín Kỵ Sĩ đang lùng sục trên các vùng đất; và chúng nghe thấy tin tức về sự trốn thoát của Gollum. Thế là chúng phải một con đưa tin để mang những tin tức này cho ta.

"Thế là, khi mà mùa hè đang tàn dần, thì vào một đêm trăng tròn, thì Gwaihir Chúa Gió, con đại bàng nhanh nhất trong số những con Đại Bàng Vĩ đại, đã đến Orthanc một cách bất ngờ, nó tìm thấy ta đang đứng trên đỉnh tháp nhọn. Rồi ta nói chuyện với nó và nó chở ta đi, trước khi Saruman kịp nhận ra mọi chuyện. Ta đã ở xa Isengard, trước khi bọn sói và orc kịp băng ra khỏi cổng để đuổi theo ta.

"Anh có thể chở ta đi bao xa?' ta hỏi Gwaihir.

"Nhiều lắm," nó nói, 'nhưng không thể đến tận cùng trái đất được. Tôi được cử đi để chở theo tin tức chứ không phải hàng hoá.'

"Thế thì ta phải có một con chiến mã trên đất bằng,' ta nói. 'một con chiến mã cực kỳ nhanh nhẹn, vì ta chưa bao giờ cần phải vội như thế này.'

"Nếu vậy thì tôi sẽ chở ông đến chỗ Edoras, nơi mà Lãnh Chúa Rohan đang ngồi trong những căn phòng của mình,' nó nói; 'bởi vì nơi đây không cách xa đây lắm.' Và ta rất lấy làm vui mừng, bởi vì Riddermark của Rohan Rohirrim, Những Lãnh Chúa Ngựa, là nơi cư ngụ của những con ngựa không đâu sánh bằng được nuôi

nắng trong thung lũng vĩ đại nằm giữa Rặng Núi Sương Mù và xứ Trắng.

"'Và Con Người ở Rohan vẫn còn tin tưởng, anh có nghĩ thế không?' ta nói Gwaihir, vì sự phản bội của Saruman đã khiến lòng tin của ta bị chao đảo mạnh.

"'Họ nộp cống ngựa,' nó trả lời, 'và hàng năm họ đã nộp khá nhiều ngựa cho Mordor, theo như lời người ta kể; nhưng họ vẫn chưa đầu hàng. Nhưng nếu Saruman đã trở nên ma quỷ như ông nói, thì ngày tận thế của họ không còn xa nữa.'

"Nó thả ta xuống tại vùng đất Rohan trước bình minh; và đến lúc này thì ta đã kéo quá dài câu chuyện của mình rồi. Phần còn lại sẽ ngắn thôi. Đến Rohan thì ta thấy ma quỷ đã ra tay trước rồi: đó là những lời nói dối của Saruman; và vị vua của vùng đất đó không chịu nghe những lời cảnh báo của ta. Ông ta cho ta một con ngựa và đuổi ta đi; và ta đã lựa chọn điều mà ta ưng ý nhất nhưng ông ta thì hẳn sẽ không thích tí nào. Ta đã chọn con ngựa tốt nhất tại xứ sở của ông ta và ta thấy ông ta hoàn toàn không tỏ ra chút hài lòng nào."

"Nếu vậy thì lão ta hẳn phải là một tên quý tộc bịp bợm," Aragorn nói; 'và điều này làm tôi còn buồn lòng hơn nhiều tin tức đáng lý còn tệ hơn khi biết được rằng Sauron đã có được một kẻ thần phục như thế. Vào lần cuối tôi ở nơi đó thì không đến nỗi tệ như vậy."

"Bây giờ cũng không thể, ta sẵn sàng thề," Boromir nói. "Đó là một lời nói dối của Kẻ Thù. Ta biết Con Người ở Rohan; họ trung thực và can đảm, họ là đồng minh của chúng ta, họ vẫn tiếp tục sinh sống ở những vùng đất mà trước đây khá lâu chúng ta đã cho họ."

"Bóng đêm của Mordor đã phủ lên những vùng đất xa xôi," Aragorn trả lời. "Saruman đã rơi vào vùng tối ấy. Rohan đang bị bao vây. Ai biết được là anh sẽ tìm được gì ở đấy, nếu như anh có dịp quay lại đấy?"

"Ít nhất thì không phải như vậy," Boromir nói, "rằng họ sẽ dùng ngựa để mua mạng sống của mình. Họ vô cùng yêu thương những con ngựa như máu thịt của mình. Và điều này chẳng hề có lý do gì hợp lý, vì những con ngựa ở Riddermark đến từ những cánh đồng phương Bắc, cách xa khỏi Bóng Tối, và nòi giống của chúng, cũng như những người chủ của chúng, được khởi thủy từ những ngày tháng tự do xa xưa."

"Rất đúng!" Gandalf nói. "Và có một con trong số chúng có thể đã ra đời vào bình minh của thế giới. Những con ngựa của Bộ Chín không thể nào ganh đua với nó; một con ngựa không hề mệt mỏi, nhanh nhẹn như gió thổi. Chúng gọi nó là Bản Sao Bóng Đêm. Vào ban ngày thì lông nó sáng rực ánh bạc; còn vào ban đêm thì nó như bóng tối, và nó phóng đi mà không ai có thể nhìn thấy. Chân nó nện móng như ánh sáng! Trước đây chưa hề có một ai đã từng cưỡi nó, nhưng ta đã bắt được nó và ta đã thuần hoá nó, và nó đã chở ta phóng nhanh đến nỗi ta đã đến Quận khi Frodo đến Cao Nguyên Hàm Mộ, cho dù ta khởi hành tại Rohan chỉ ngay lúc cậu ta vừa rời khỏi Hobbiton."

"Nhưng nỗi sợ hãi trong ta lớn dần khi ta giục ngựa buông cương. Khi ta dần bước ta nghe thấy tin tức về những Kỵ Sĩ, và cho dù ta thu thập tin tức về chúng hằng ngày, chúng vẫn luôn vượt trước ta. Chúng đã chia nhỏ lực lượng, ta biết vậy: một số tên vẫn còn lại ở biên giới phía đông, không xa khỏi Đường Xanh, và một số khác đã xâm nhập vào Quận. Ta đến Hobbiton thì Frodo đã đi rồi; nhưng ta đã nói chuyện với ông Gamgee già. Nhiều lời, nhưng chẳng có bao nhiêu ý. Ông ta đã nói quàn nhiều về việc Bag End sẽ sớm có chủ mới."

"'Tôi không thể chịu nổi sự thay đổi,' ông ta nói, 'khi mà tôi vẫn còn sống, và đó là sự thay đổi tệ hại nhất.' 'Sự thay đổi này là điều tệ hại nhất,' ông ta lặp đi lặp lại nhiều lần."

"'Tệ hại nhất là một từ xấu,' ta nói với ông ta, 'và ta hy vọng rằng ông không phải sống để nhìn nó. Nhưng cuối cùng ta cũng suy ra được từ những điều ông ta nói rằng Frodo đã rời khỏi Hobbiton chưa đầy một tuần trước, và đã có một người cưỡi ngựa

vận đồ đen đã đến Ngọn Đồi cùng buổi chiều hôm ấy. Thế là ta vội phóng ngựa đi trong lo sợ. Ta đến Buckland và thấy rằng nó đang hỗn loạn, nơi này nhốn nháo chẳng khác gì một tổ kiến bị chọc que vào. Ta đến ngôi nhà ở Crickhollow, và thấy rằng nó đã bị phá bung và trống rỗng; nhưng có một cái áo khoác của Frodo nằm trên ngưỡng cửa. Ta tuyệt vọng trong một lúc, và chẳng buồn đợi để thu thập tin tức nữa, nếu không thì ta có thể đã cảm thấy khá hơn rồi; nhưng ta lại phóng ngựa theo dấu vết của các Kỵ Sĩ Đen. Rất khó để theo dấu họ, vì nó dẫn đi nhiều nẻo khác nhau, và ta bị lạc. Nhưng ta cảm thấy có một hoặc hai tên đang phóng đến Bree; và ta đi theo hướng đó, vì ta nghĩ đến những lời mà ta sẽ nói với lão chủ quán.

"Người ta gọi lão là Bơ Gai," ta nghĩ. "Nếu như việc trì hoãn này là lỗi của lão, ta sẽ làm tất cả bơ trong lão chảy tan hết. Ta sẽ quay lão già ngu ngốc này trên một ngọn lửa liu riu." Lão ta rõ ràng là cũng đang chờ đợi chuyện này xảy đến, và khi lão thấy khuôn mặt ta thì lão té oạch ra đấy và bắt đầy chảy tan thành vũng.'

"Thế ông đã làm gì ông ấy?" Frodo lo lắng kêu lên. "Ông ấy thật ra rất tốt với bọn cháu và đã làm tất cả những gì mà ông ấy có thể."

Gandalf phá lên cười. "Đừng lo!" ông nói. "Ta không có cần đầu, và ta cũng sửa ít lắm. Thế nên khi ta nhận được tin tức mà ta có thể moi được từ ông ta khi ông ta ngừng được cơn run của mình thì ta đã vui mừng đến nỗi ta đã ôm chặt ông già ấy. Ta không thể đoán được là mọi việc đã diễn tiến như thế nào nhưng ta biết được rằng ông đã ở Bree vào đêm trước đó, và sáng hôm sau đã khởi hành cùng với Người Sải Bước."

"Người Sải Bước!" ta kêu lên thật lớn vì vui mừng.

"Phải, thưa ngài, tôi e là vậy, thưa ngài,' ông Bơ Gai nói, rõ ràng là hiểu lầm ta. 'Hắn đã bắt tất cả bọn họ, cho dù tôi đã làm tất cả những gì tôi có thể làm, và bọn họ phải đi theo hắn. Khi họ ở đây thì thái độ của họ rất kỳ quặc: có vẻ như họ rất sẵn lòng đi theo hắn."

"Đồ khủng! Điên! Ba lần Barliman đáng giá và đáng mến!" ta nói. "Đó chính là những tin tức tốt nhất mà ta có được kể từ giữa hè: ít ra thì nó đáng giá một mẩu vàng. Chúc cho bia của ông luôn luôn vượt mức tuyệt vời suốt bảy năm rông!" ta nói. "Bây giờ thì ta có thể ngủ một đêm rồi, ta quên mất là ta có thể làm được điều này gần đây nhất là khi nào."

"Thế là ta ở đó vào đêm ấy, suy nghĩ rất rất nhiều xem bọn Kỵ Sĩ đang định làm gì; bởi vì hình như chỉ có hai tên đến sẵn tin ở Bree. Nhưng vào đêm ấy thì chúng ta nghe được nhiều hơn. Ít nhất đã có năm tên đến từ phía tây, và chúng đã băng xuống cổng và băng qua Bree như một cơn gió thốc; những người ở Bree vẫn còn run sợ và chờ đợi trời sập. Ta thức dậy trước bình minh và đuổi theo chúng.

"Ta không biết, nhưng có vẻ như ta đã thấy rõ những gì đã diễn ra. Tên Đội Trưởng của bọn chúng bí mật ở lại ở phía nam Bree, trong khi hai tên khác phóng ngựa băng qua làng, bốn tên khác thì tiếp tục xâm nhập Quận. Nhưng khi những tên này lạc lối ở Bree và Crickhollow; thì chúng trở về báo tin cho tên Đội trưởng của chúng, vì thế nên Con Đường được để không mà không bị chúng canh gác trong một thời gian, ngoại trừ lũ gián điệp của chúng. Tên Đội trưởng liền sai vài tên băng thẳng về phía đông xuyên qua làng, và chính bản thân hắn cùng với những tên còn lại thì phóng ngựa dọc theo Con Đường trong một cơn giận dữ điên cuồng.

"Ta liền giục ngựa phóng về Weathertop như một cơn gió lốc, và ta đến đó trước khi mặt trời lặn vào ngày thứ hai kể từ khi ta rời Bree - và bọn chúng đã đến đây trước ta. Chúng đã tránh xa ta, bởi vì chúng cảm thấy được cơn giận của ta và chúng không dám đương đầu với nó khi Mặt trời vẫn còn hiện trên bầu trời. Nhưng đến ban đêm thì chúng siết chặt vòng vây, và ta bị bao vây trên đỉnh đồi, trong cái vòng đá Amon Syl cũ. Thật ra thì ta buộc phải làm như vậy: đã từ lâu người ta không thấy những ánh sáng và ngọn lửa như vậy trên Weathertop kể từ lúc những ngọn đèn hiệu chiến tranh thời xa xưa được thắp lên."

"Đến lúc mặt trời mọc thì ta trốn thoát và phóng thẳng về hướng bắc. Ta không thể hy vọng làm gì thêm nữa. Không thể nào tìm được cậu, Frodo ạ, trong hoang dã, và cố làm điều đó thì thật là điên rồ khi Bộ Chín đang theo sát gót. Thế nên ta đành phải tin vào Aragorn. Nhưng ta hy vọng sẽ đẩy lùi được vài tên trong số chúng, và có thể đến được Rivendell trước cậu để nhờ giúp đỡ. Đã có bốn tên Kỵ Sĩ đuổi theo ta, nhưng một lúc sau chúng đã quay trở lại và hình như phóng về hướng Khúc Cạn. Điều này đã giúp cậu rất nhiều, vì chỉ có năm tên chứ không phải là chín tên tấn công vào trại của cậu.

"Cuối cùng thì ta cũng đã đến đây sau một chặng đường dài gian khổ, phóng lên Hoarwell và băng qua Ettenmoors, rồi lại xuống hướng bắc. Ta đã vượt qua chặng đường này từ Weathertop trong khoảng gần mười bốn ngày, vì ta không thể phóng ngựa dọc theo những vách quá quanh những thác nước quỷ khổng lồ, và Bản Sao Bóng Đêm đã rời ta. Ta đã gửi trả nó lại cho chủ nhân của nó; nhưng một tình bạn vĩ đại đã nảy mầm giữa chúng ta, và nó sẽ trở lại theo tiếng gọi của ta khi ta cần. Nhưng vì vậy mà ta đến Rivendell chỉ Albus ngày trước chiếc Nhẫn, và tin tức về sự nguy hiểm của nó đã được mang đến đây - và đã được chứng minh là hoàn toàn chính xác.

"Và thế là, Frodo ạ, kết thúc phần của ta. Mong Elrond và mọi người tha thứ vì nó quá dài. Nhưng trước đây chưa hề có chuyện như vậy xảy ra, chuyện Gandalf đã thất hẹn và không đến khi ông ta đã hứa. Nhưng ta nghĩ rằng với người đeo chiếc Nhẫn thì một sự kiện kỳ lạ như vậy cũng là cần thiết."

"Được rồi, bây giờ Câu chuyện đã được kể lại, từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc. Tất cả chúng ta đã ở đây, và đây là chiếc Nhẫn. Nhưng chúng ta vẫn không hề tiến được gần hơn chút nào đến mục đích của chúng ta. Chúng ta sẽ làm gì với nó đây?"

Có một khoảng im lặng. Cuối cùng Elrond lại nói.

"Đây là một tin khủng khiếp về Saruman," ông nói; "bởi vì chúng ta đã tin tưởng ông và ông luôn được chúng ta tín nhiệm hỏi ý kiến. Việc nghiên cứu sâu sắc những nghệ thuật của Kẻ Thù

thật nguy hiểm, cho dù vì mục đích tốt đẹp hay ươn hèn. Nhưng những sự sa ngã và phản bội như vậy, than ôi, trước đây cũng đã từng xảy ra. Trong những câu chuyện mà ta đã từng nghe thì câu chuyện về Frodo ngày nay là câu chuyện lạ lùng nhất đối với ta. Ta không biết nhiều về các hobbit, ngoại trừ Bilbo đang ngồi đây; và ta cảm thấy rằng ông ta không đến nỗi quá đơn độc và lập dị như ta đã từng nghĩ về ông ta. Thế giới đã thay đổi nhiều kể từ lần cuối ta đi trên những con đường ở phía tây."

"Chúng ta đã biết đến những kẻ ở Gò Một dưới nhiều tên khác nhau; và đã có nhiều câu chuyện được kể về Khu Rừng Già: tất cả những chuyện này chỉ còn lại trong những người bên ngoài lang thang tận phương bắc. Đó là lúc mà một con sóc có thể phóng tự do từ cây này sang cây khác tại nơi bây giờ là Quận đến tận vùng Dunland nằm ở phía tây Isengard. Ta đã từng dạo bước trên những vùng đất này, và ta đã biết nhiều câu chuyện hoang dã và kỳ quặc tại đó. Nhưng ta đã quên đi Bombadil, nếu thật sự đó vẫn chính là người vẫn đi lang thang trong các cánh rừng và các ngọn đồi từ ngày xa xưa, và thậm chí còn già hơn cả sự già. Đấy lo phải là tên của ông ta. Chúng ta gọi ông ta là Iarwain Ben-adarm, người già nhất và không có cha. Nhưng ông ta còn có nhiều tên khác được gọi bởi những người khác: Người Lùn gọi ông ta là Forn, Con Người Phương Bắc gọi ông ta là Orald, và ngoài ra còn nhiều tên khác nữa. Ông ta là một sinh vật kỳ lạ, nhưng có thể là ta nên triệu tập ông ta về với Hội Đồng của chúng ta."

"Ông ta sẽ không đến đâu," Gandalf nói.

"Chẳng lẽ chúng ta không thể gửi thông điệp đến cho ông ta để có được sự giúp đỡ của ông ta?" Erestor hỏi, "có vẻ như rằng ông ta có quyền lực còn vượt trên cả chiếc Nhẫn nữa."

"Không, ta không nên làm thế," Gandalf nói. "Đúng hơn nên nói rằng chiếc Nhẫn không có quyền lực đối với ông ta. Ông ta là chủ của chính mình. Nhưng ông ta không thể thay đổi bản thân chiếc Nhẫn được, không thể bẻ gãy quyền lực của nó đối với những thứ khác. Và bây giờ ông ta đã rút vào một vùng đất nhỏ, trong những ranh giới mà ông ta đã sắp đặt, cho dù không ai có thể thấy

chúng, có thể là đang chờ đợi một sự thay đổi của tháng ngày, và ông sẽ không bước sau chúng."

"Nhưng trong những ranh giới thì có vẻ như không gì có thể làm ông ta mất tinh thần được," Erestor nói. "Sao ông ta không lấy chiếc Nhãn và giữ nó ở đó, để nó vĩnh viễn không gây hại nữa?"

"Không," Gandalf nói, "ông ta không sẵn lòng. Ông ta có thể làm thế, nếu như tất cả những con người tự do trên thế giới cầu khẩn ông, nhưng ông ta sẽ không hiểu được sự cần thiết của vấn đề. Và nếu ông ta được trao chiếc Nhãn thì ông ta sẽ sớm quên nó, hoặc có thể nhất là ném phăng nó đi. Những điều như vậy không có chỗ trong tâm hồn của ông ta. Ông ta là một người bảo vệ kém an toàn nhất, và sự cô độc là đủ để trả lời mọi chuyện."

"Nhưng dù thế nào đi nữa," Glorfinder nói, "gửi chiếc Nhãn đến cho ông ta chỉ còn thể làm trì hoãn những ngày khủng khiếp mà thôi. Ông ta ở rất xa. Lúc này thì chúng ta không thể mang nó lại cho ông ta mà không tên gián điệp nào phát hiện ra. Và nếu thậm chí là chúng ta có thể làm được đi nữa, thì sớm muộn gì Chúa Tế của Những Chiếc Nhãn cũng sẽ tìm ra được chỗ giấu của nó và cũng sẽ tập trung mọi quyền lực của hân về phía nó. Một mình Bombadil có thể thách đố lại một quyền lực như vậy không? Tôi nghĩ là không. Tôi là cuối cùng, khi mà tất cả những nơi khác đã bị chế ngự, thì Bombadil cũng sẽ ngã gục. Cuối Cùng cũng như ông ta là Đầu Tiên; và rồi Đêm sẽ đến."

"Tôi không biết gì nhiều về Iarwain trừ cái tên," Galdor nói; "nhưng tôi nghĩ là Glorfinder đúng. Ông ta không có đủ quyền lực để thách đố Kẻ Thù của chúng ta, trừ phi trong lòng đất tồn tại một quyền lực như thế. Nhưng chúng ta đã thấy rằng Sauron có thể tàn phá và huỷ diệt cả những ngọn đồi. Quyền lực nào vẫn còn nằm lại với chúng ta, tại đây, ở Imladris này, hoặc ở Cirdan nơi Những Bến Cảng, hay ở Lurien. Nhưng liệu họ có sức mạnh, liệu chúng ta có sức mạnh để ngăn chặn Kẻ Thù hay không, khi cuối cùng Sauron cũng sẽ đến, khi mà tất cả những nơi khác đều đã sụp đổ?"

"Ta không có sức mạnh đó," Elrond nói; "và họ cũng thế."

"Và chúng ta không thể dùng sức mạnh để giữ chiếc Nhẫn tách xa khỏi ông ta vĩnh viễn," Glorfinder nói, "chúng ta chỉ còn lại hai việc để cố gắng làm: mang nó ra Biển, hoặc phá huỷ nó."

"Nhưng Gandalf đã cho chúng ta thấy rằng chúng ta không thể phá huỷ nó bằng bất kỳ công cụ nào mà chúng ta có," Elrond nói. "Và những người đang cư ngụ ở Biển sẽ không tiếp nhận nó: nó thuộc về Trung Giới, dù tốt hay xấu; chính chúng ta, những người vẫn còn cư ngụ tại đây, sẽ xử lý nó."

"Vậy thì," Glorfinder nói, "chúng ta hãy ném nó vào những vực sâu, để cho những lời nói dối của Saruman trở thành sự thật. Vì thậm chí ngay tại Hội Đồng này, mọi thứ đã rõ ràng chân ông ta đã đi lắt léo. Ông ta biết rằng chiếc Nhẫn sẽ không mất vĩnh viễn, nhưng lại muốn chúng ta nghĩ thế vì ông ta rất muốn có nó cho chính mình. Sự thật thường ẩn trong những lời nói dối: nó sẽ an toàn trong Biển Cả."

"Không an toàn vĩnh viễn đâu," Gandalf nói. "Trong biển sâu vẫn còn nhiều sinh vật sống, và biển cả hay đất liền gì rồi cũng có thể thay đổi. Và phần việc của chúng ta tại đây không phải để chỉ để suy nghĩ chỉ cho mùa tới, hay chỉ cho sinh mệnh của vài Con Người, mà về vận mệnh sắp tới của thế giới. Chúng ta phải tìm kiếm một giải pháp sau cùng cho mối đe dọa này, thậm chí nếu chúng ta không có hy vọng nào để tìm ra một giải pháp như thế."

"Và chúng ta sẽ không tìm những con đường vào Biển Cả như thế," Galdor nói. "Nếu như mọi người nghĩ rằng việc quay lại chỗ Iarwain có thể đầy nguy hiểm, thì việc trốn tránh ra Biển vào lúc này chắc chắn đầy những hiểm nguy ghê gớm nhất. Tim tôi nói với tôi rằng Sauron sẽ chờ chúng ta đi về con đường phía tây, khi hắn biết được những gì đã xảy đến. Hắn sẽ sớm biết thôi. Bộ Chín đang bị mất ngựa nhưng điều này chỉ là một sự trì hoãn thôi, trước khi chúng tìm được những con chiến mã mới nhanh hơn. Lúc này hắn chỉ cần một sự suy yếu ở Gondor để thực hiện một chuyến hành quân đầy uy lực dọc theo bờ biển về phương; và nếu hắn đến đấy, tấn công và Những Ngọn Tháp Trắng và Những Bến Cảng,

thì trong tương lai người Elves có thể sẽ không còn cách thoát khỏi bóng đêm bên lâu ở Trung Giới nữa."

"Nhưng cuộc hành quân ấy sẽ bị hoãn lại khá lâu," Boromir nói, "Ông nói rằng Gondor đang suy yếu. Nhưng Gondor vẫn đứng vững, thậm chí dù nó đã tận cùng sức lực rồi thì nó vẫn còn rất mạnh."

"Nhưng sự cảnh giác của nó không thể đẩy lùi Bộ Chín được nữa," Galdor nói. "Và hắn có thể tìm thấy những con đường khác mà Gondor không canh phòng."

"VẬY THÌ," Erestor nói, "chỉ có hai cách, như Glorfinder đã nói: giấu chiếc Nhãn vĩnh viễn; hoặc phá huỷ nó. Nhưng cả hai cách đều vượt quá khả năng của chúng ta. Ai sẽ giải câu đố này cho chúng ta?"

"Không ai ở đây có thể làm được điều đó," Elrond trầm giọng nói. "Ít nhất thì cũng không ai có thể nói trước được điều gì sẽ xảy ra, nếu chúng ta chọn cách này hay cách kia. Nhưng bây giờ thì hình như tôi đã rõ con đường mà chúng ta phải chọn. Có vẻ như con đường về hướng tây là dễ dàng nhất. Đó đó cần phải tránh xa nó. Nó sẽ bị canh chừng. Những người Elves thường hay chạy theo đường này. Cho nên bây giờ chúng ta phải chọn con đường khó khăn hơn, một con đường không được biết trước. Hy vọng của chúng ta nằm vào đó, nếu như vẫn còn hy vọng. Đi thẳng vào nơi nguy hiểm - tiến về Mordor. Chúng ta phải ném chiếc Nhãn vào Lửa."

Im lặng lại bao trùm. Frodo, thậm chí là khi đang ở trong ngôi nhà xinh đẹp đang trông ra vùng thung lũng ngập đầy ánh nắng với tiếng nước róc rách vắng vọng như vậy, vẫn cảm thấy một bóng tối hãi hùng trong tim mình. Boromir cục cựa, và Frodo nhìn ông. Ông đang mân mê cái tù và lớn và cau mày. Cuối cùng ông nói.

"Tôi không hiểu tất cả những chuyện này," ông nói. "Saruman là một tên phản bội, nhưng chẳng lẽ ông ta không có được một cái nhìn khôn ngoan sao? Vì sao các ông cứ luôn nói về việc giấu giếm và phá huỷ? Vì sao chúng ta không nghĩ rằng Chiếc

Nhẫn Vĩ Đại đã rơi vào tay chúng ta để phục vụ chúng ta trong giờ phút cần kíp này? Nếu các Lãnh Chúa Tự Do có nó thì họ chắc chắn có thể đánh bại được Kẻ Thù. Tôi cho rằng đó chính là điều mà hấn sợ nhất. Những Con Người ở Gondor rất dũng cảm, và họ sẽ không bao giờ chịu quy phục; nhưng họ có thể bị đánh quy. Trước tiên lòng dũng cảm phải cần có sức mạnh, và rồi là vũ khí. Hãy để chiếc Nhẫn làm vũ khí của các ông, nếu như nó có một quyền lực như các ông đã nói. Hãy dùng nó và hướng đến thắng lợi!"

"Than ôi, không được," Elrond. . "Chúng ta không thể nào dùng đến Chiếc Nhẫn Ra Lệnh được. Chúng ta đã biết rõ điều này. Nó thuộc về Sauron và được làm ra dành riêng cho hấn mà thôi, và nó luôn đồng hành cùng ma quỷ. Sức mạnh của nó, Boromir ạ, là vô cùng ghê gớm với những ai được nó điều khiển theo ý muốn, chỉ trừ những ai đã sẵn có một quyền lực ghê gớm từ bản thân. Nhưng thậm chí với họ thì nó lại càng nguy hiểm khủng khiếp hơn nữa. Ước muốn ghê gớm của nó sẽ làm mất đi thiện tính. Hãy nghĩ đến Saruman mà xem. Nếu như bất kỳ ai trong Hội Đồng Thông Thái với chiếc Nhẫn này lật đổ được Lãnh Chúa Mordor, dùng chính những nghệ thuật của hấn, thì ông ta sẽ lại tự đặt mình lên chiếc ngai vàng của Sauron, và một Chúa Tể Hắc Ám mới sẽ lại xuất hiện. Và đó lại chính là một lý do nữa để tiêu diệt chiếc Nhẫn này: khi mà nó còn tồn tại trên thế giới này thì nó sẽ là một mối nguy hiểm, thậm chí với cả Hội Đồng Thông Thái. Bởi vì vào lúc khởi đầu thì không có ai là độc ác cả. Thậm chí cả Sauron cũng không thế. Ta sợ không dám cầm đến chiếc Nhẫn để giấu nó. Ta sẽ không cầm đến chiếc Nhẫn để sử dụng nó."

"Ta cũng vậy," Gandalf nói.

Boromir nhìn họ đầy nghi ngờ, nhưng ông ta cúi đầu xuống. "Thôi vậy," ông nói. "Thế thì chúng ta đành phải tin vào những vũ khí mà chúng ta có ở Gondor. Và trong tình huống xấu nhất, trong khi những người ở Hội Đồng Thông Thái bảo vệ chiếc nhẫn này, thì chúng ta sẽ tiếp tục chiến đấu. Có lẽ là Thanh Gươm-đã-Gãy sẽ chặn được trào lưu, nếu như bàn tay sử dụng nó không chỉ kế thừa

một di vật thừa kế, mà còn cả sức mạnh của những Vị Vua Của Con Người."

"Ai nói được," Aragorn nói. "Nhưng rồi sẽ có ngày chúng ta sẽ kiểm tra điều đó."

"Ngày đó có thể sẽ không còn lâu nữa," Boromir nói. "Cho dù tôi không yêu cầu giúp đỡ, chúng tôi vẫn cần nó. Chúng tôi sẽ được an ủi khi biết rằng cũng còn những người khác đang chiến đấu với tất cả những gì họ có."

"Thế thì hãy an ủi mình đi," Elrond nói. "Vì vẫn còn những quyền lực và những vương quốc khác mà ông không biết, và họ đang ẩn trước ông. Anduin Vĩ Đại đã chảy qua nhiều bờ biển, trước khi nó đến được Argonath và Những Cánh Cổng Gondor."

"Nó vẫn có thể hữu dụng cho tất cả," Gluin Người Lùn nói, "nếu như tất cả những sức mạnh này được hợp lực, và quyền lực của từng người đều được dùng vì mục đích chung. Những chiếc nhẫn khác có thể kém xảo trá hơn, và vẫn có thể được dùng khi chúng ta cần. Chúng tôi đã để lạc bộ Bảy - nếu như Balin không tìm thấy chiếc nhẫn sau cùng của chúng từ Thrur; hoàn toàn không thể nghe thấy tin tức gì về nó kể từ khi Thrur tử trận tại Moria. Thật ra cho đến lúc này tôi đã có thể tiết lộ rằng Balin đã ra đi với một hy vọng rằng có thể tìm thấy chiếc nhẫn ấy."

"Balin sẽ không tìm thấy chiếc nhẫn nào ở Moria đâu," Gandalf nói. "Thrur đã truyền nó cho Thrbin con trai của ông, nhưng Thrbin đã không truyền cho Thorin. Nó đã bị tước khỏi Thrbin trong những nhà ngục ở Dol Guldur. Ta đã đến quá trễ."

"Ah, than ôi!" Gluin kêu lên. "Thế thì khi nào mới đến ngày báo thù của chúng tôi? Nhưng ở đây vẫn còn Bộ Ba. Còn Ba Chiếc Nhẫn của người Elves thì thế nào? Người ta nói là đó là những chiếc Nhẫn rất hùng mạnh. Chẳng lẽ những Lãnh Chúa Elves không còn giữ nó sao? Nhưng chúng cũng được chế tạo bởi Chúa Tể Hắc Ám từ thời xa xưa. Chúng có vô ích không? Tôi thấy ở đây có những lãnh chúa Elves. Họ sẽ nói gì?"

Những người Elves không trả lời. "Ông không nghe tôi nói sao, Gluin?" Elrond nói. "Bộ Ba không phải do Sauron chế tạo, và hắn cũng chưa bao giờ chạm đến chúng cả. Nhưng không được phép nói đến chúng. Nói nhiều đến chúng vào lúc này chỉ gây nghi ngờ thôi. Chúng không vô dụng. Nhưng chúng không phải được làm ra như những vũ khí dùng trong chiến tranh hay chinh phạt: quyền lực của chúng không nằm ở đấy. Những người chế tạo ra chúng không mơ ước đến sức mạnh, thống trị hay giàu có, nhưng họ hiểu, chế tạo và chữa trị, để bảo quản những gì trong trắng. Đó là những phẩm chất của những gì mà người Elves ở Trung Giới đã chế tạo, cho dù bên trong chúng còn bao nỗi buồn đau. Nhưng tất cả những gì đã được chế tạo bởi những ai đã sử dụng Bộ Ba sẽ khiến làm họ bị huỷ hoại, tâm hồn và trái tim của họ sẽ hiện rõ ra với Sauron, nếu như hắn có được Số Một. Nếu như Bộ Ba chưa bao giờ có thì tốt hơn. Đó chính là mục đích của hắn."

"Nhưng điều gì sẽ xảy ra, nếu Chiếc Nhẫn Ra Lệnh bị phá huỷ như lời đề nghị của ông?" Gluin hỏi.

"Chúng ta không biết chắc," Elrond buồn bã trả lời. "Một số người hy vọng rằng Ba Chiếc Nhẫn, mà Sauron chưa bao giờ chạm tới, sẽ trở nên tự do, và những người điều khiển nó sẽ có thể hàn gắn lại những vết thương mà hắn đã gây ra cho thế giới. Nhưng có thể là khi Số Một mất đi, thì Bộ Ba cũng sẽ mất tác dụng, nhiều điều tốt đẹp sẽ tan biến và bị quên lãng. Đó là niềm tin của tôi."

"Nhưng tất cả những người Elves sẽ sẵn sàng chấp nhận điều này," Glorfinder nói. "nếu như nhờ nó mà quyền lực của Sauron có thể bị phá vỡ, và nỗi sợ hãi về sự cai trị của hắn sẽ mất đi vĩnh viễn."

"Do đó một lần nữa chúng ta trở lại việc phá huỷ chiếc Nhẫn," Erestor nói, "nhưng chúng ta chẳng hề tiến lại được gần hơn. Chúng ta có đủ sức lực để tìm đến Ngọn Lửa mà nó được tạo ra hay không? Đó là một con đường tuyệt vọng. Nếu không có sự khôn ngoan của Elrond thì tôi đã nói rằng đó là một sự điên rồ rồi."

"Tuyệt vọng, hay điên rồ à?" Gaffer nói. "Đó không phải là tuyệt vọng, bởi vì tuyệt vọng chỉ dành cho những ai nhìn vào kết cục toàn bằng sự nghi ngờ. Chúng ta không vậy. Chúng ta đã dùng sự khôn ngoan để xác định điều cần phải làm, chúng ta đã cân nhắc tất cả những cách có thể, cho dù có vẻ như đó là một sự điên rồ đối với những ai đặt sai hy vọng. Nào, cứ lấy sự điên rồ làm cái áo khoác, một tấm màn che trước mắt Kẻ Thù! Bởi vì hấn rất khôn ngoan, và hấn cân nhắc mọi chuyện từng li từng tí bằng sự hiểm độc của hấn. Nhưng hấn biết một cách duy nhất để đánh giá đó làm tham vọng, tham- vọng quyền lực; và hấn đánh giá mọi trái tim dựa trên tiêu chuẩn đó. Trong tim mình, hấn không nghĩ đến một chuyện mà bất kỳ ai cũng chùn bước, đó là chúng ta đang tìm chiếc Nhẫn để tiêu diệt nó. Nếu chúng ta làm như vậy, hấn sẽ bị lạc lối."

"Ít nhất là trong một thời gian," Elrond nói. "Đó là con đường mà ta phải đi, nhưng nó sẽ rất hiểm trở. Và sẽ chẳng có sức mạnh hay sự khôn ngoan nào có thể mang chúng ta đi xa được trên con đường này. Mục đích này có thể đạt được bằng sự mềm yếu nhưng đầy hy vọng như sự mạnh mẽ. Nhưng một cuộc hành trình hiển hách như vậy sẽ làm di chuyển bánh xe lịch sử: những bàn tay nhỏ có thể làm được điều đó, bởi vì chúng phải làm, trong khi những đôi mắt vĩ đại đang nhìn vào những nơi khác."

"Hay lắm, hay lắm, Chủ Nhân Elrond!" Bilbo chột nói. "Đừng nói nữa! Điều mà ngài muốn hướng đến đã rõ rồi. Bilbo là tên hobbit ngu ngốc đã bắt đầu chuyện này, và Bilbo tốt hơn là nên kết liễu nó, hoặc kết liễu chính mình. Ở đây tôi rất thoải mái, và tiếp tục viết cuốn sách của mình. Nếu ông muốn biết, tôi chỉ vừa mới viết phần kết của nó. Tôi nghĩ là sẽ viết thế này: và ông ta sẽ sống hạnh phúc mãi mãi sau khi những ngày của ông ta chấm dứt. Đó là một kết cục tốt đẹp, và trước đó cũng chẳng hề có việc gì tồi tệ cả. Bây giờ tôi sẽ thay đổi nó: có vẻ như mọi việc sẽ không diễn ra như vậy và dù sao đi nữa thì chắc chắn sẽ phải có nhiều chương mới nữa, nếu như tôi còn sống để viết nó. Đó là một chuyện phiền nhiễu khủng khiếp. Khi nào thì tôi nên bắt đầu nhỉ?"

Boromir nhìn Bilbo với vẻ khác nhiên, nhưng tiếng cười tắt lịm trên môi ông khi ông thấy tất cả những người khác đang nhìn ông hobbit già với vẻ kính trọng nghiêm trang. Chỉ có Gluin mỉm cười, nhưng nụ cười của ông đến từ những ký ức xa xưa.

"Tất nhiên, anh bạn Bilbo thân mến của ta," Gandalf nói. "Nếu anh thật sự muốn bắt đầu chuyện này, thì có thể mọi người sẽ chờ đợi anh kết thúc nó. Nhưng anh đã biết rõ rằng bắt đầu là một tuyên bố quá vĩ đại cho bất kỳ việc gì, và đó là là một phần nhỏ trong những chiến công hiển hách được tạo ra bởi bất kỳ anh hùng nào. Anh không cần phải cúi mình! Cho dù từ ngữ có nghĩa nào đi nữa, chúng ta đều không hề nghi ngờ rằng anh đang có một đề nghị can đảm ẩn dưới những lời đùa cợt. Nhưng nó vượt quá sức anh, Bilbo ạ. Anh không thể quay ngược mọi chuyện được. Chuyện đã qua rồi. Nếu anh vẫn còn tiếp tục cần lời khuyên của tôi, tôi sẽ nói rằng phần viết về anh sẽ không hề thay đổi! Vẫn còn hy vọng cho chuyện này. Những hãy sẵn sàng để viết phần tiếp, khi mà họ đến."

Bilbo cười. "Trước đây tôi chưa bao giờ thấy ông cho tôi một lời khuyên dễ chịu cả." ông nói. "Và tất cả những lời khuyên khó chịu của ông đều tốt cả, tôi không biết là lời khuyên này có tệ không. Nhưng tôi vẫn không cho rằng tôi còn đủ sức mạnh hay may mắn để xử lý với cái Nhẫn. Nó vẫn lớn lên, nhưng tôi thì không thể. Nhưng hãy nó cho tôi biết, ông muốn nói gì với chữ họ?"

"Những người truyền tin được cử đi cùng với chiếc Nhẫn!"

"Chính thế! Và họ là những ai? Tôi cảm thấy là Hội Đồng đã có quyết định, và tất cả đã được quyết định. Những người Elves có thể có những cách nói riêng đầy diễn cảm, và những Người Lùn thì có thể chịu đựng được những sự mệt mỏi ghê gớm; nhưng tôi chỉ là một hobbit già, và tôi đã đã bị lỡ bữa trưa lúc chính Ngọ. Lúc này các ông không thể nghĩ đến một số cái tên sao? Hay là dời nó đến sau bữa chiều?"

Không ai trả lời. Tiếng chuông chính Ngọ vang lên. Vẫn không ai nói gì. Frodo liếc nhìn tất cả các khuôn mặt, nhưng họ không nhìn ông. Tất cả Hội Đồng đều ngồi lặng, mắt nhìn xuống,

như thể đang suy nghĩ miên man. Ông cảm thấy sợ hãi khủng khiếp, như thể ông đang chờ đợi một sự công bố về những việc khủng khiếp mà ông đã thấy từ trước từ lâu và hy vọng một cách tuyệt vọng rằng sẽ chẳng có ai nói gì cả. Tim ông tràn ngập sự thèm khát được ở lại trong yên bình bên Bilbo ở Rivendell. Cuối cùng, với một nỗ lực khủng khiếp, ông nói, và ngạc nhiên khi nghe thấy những lời của chính mình, như thể đang có ai khác đang dùng giọng nói nhỏ nhẹ của ông.

"Tôi sẽ mang chiếc Nhãn," ông nói. "cho dù tôi không biết đường."

Elrond nhướng mắt lên và nhìn ông, và Frodo cảm thấy tìm mình như đang bị xuyên thấu bởi cái nhìn sắc bén đột ngột ấy. "Nếu tôi hiểu đúng tất cả những gì tôi đã nghe," ông nói, "thì tôi nghĩ rằng nhiệm vụ này đã được chỉ định cho tôi, Frodo; và nếu các ông không tìm được một con đường, thì sẽ không ai làm được cả. Đây chính là giờ của những người ở Quận, khi họ vươn lên từ những cánh đồng lặng lẽ của họ để làm rung những ngọn tháp và những lời khuyên Vĩ Đại. Ai trong số toàn thể Hội Đồng Thông Thái có thể thấy trước được nó? Hoặc là, nếu như họ thông thái, thì sao họ lại chờ đợi để biết nó, cho đến khi giờ quyết định được điểm?"

"Nhưng đó là một gánh nặng ghê gớm. Nặng đến nỗi không ai có thể đặt nó lên vai người khác. Ta không thể đặt nó lên vai anh. Nhưng nếu ấy tự nguyện nhận nó, thì ta cho rằng quyết định của anh là đúng đắn; và cho dù tất cả những người bạn của người elf vĩ đại vào thời xa xưa, Hador, Hurin và Turin, và bản thân Beren cùng tập hợp lại, thì chỗ của anh vẫn là ngồi giữa họ."

"Nhưng chắc chắn ông sẽ cử ông ấy đi một mình, thưa Chủ Nhân?" Sam kêu lên, anh không thể kìm chế mình lâu hơn nữa, và anh nhảy dựng lên từ cái góc mà anh đang ngồi lặng lẽ nãy giờ trên sàn nhà.

"Chắc chắn là không!" Elrond nói, quay về phía anh với một nụ cười. "Ít nhất sẽ có anh cùng đi với anh ta. Rất khó để phân

cách anh với anh ta, thậm chí khi anh ta được triệu tập đến một hội đồng bí mật còn anh thì không."

Sam ngồi phịch xuống, mặt đỏ ửng và lồm bồm lồm bồm. "Chúng ta đang đưa đẩy mình vào một hoàn cảnh tốt đẹp đấy, ngài Frodo ạ!" anh ta nói, lúc lắc đầu.

CHƯƠNG 15

NHẪN XUÔI PHƯƠNG NAM

Sau ngày đó các hobbit tổ chức một cuộc họp cho riêng mình ở trong phòng của Bilbo. Merry và Pippin vô cùng phấn nộ khi họ nghe thấy rằng Sam đã trườn vào phòng Hội Đồng, và đã được chọn làm bạn đồng hành của Frodo.

"Đó là điều bất công nhất," Pippin nói. "Thay vì đuổi cổ hắn ra, và xích hắn lại, Elrond lại khen thưởng cho cái thói táo gan của hắn!"

"Khen thưởng à!" Frodo nói. "Tôi không thể tưởng tượng ra một hình phạt nào nghiêm khắc hơn nữa. Anh không nghĩ xem mình đang nói gì à: bị kết án đi vào một cuộc hành trình vô vọng, đó là một phần thưởng à? Hôm qua tôi đã mơ thấy rằng nhiệm vụ của tôi thế là xong, và tôi có thể nghỉ ngơi ở đây một thời gian dài, có thể là vĩnh viễn luôn cũng được."

"Tôi không ngạc nhiên," Merry nói, "và tôi ước gì cậu có thể làm vậy. Nhưng chúng tôi đang đổ kị với Sam chứ không phải cậu. Nếu như cậu phải đi, thì đó sẽ là một sự trừng phạt cho bất kỳ ai trong chúng ta khi bị bỏ lại phía sau, dù là ở Rivendell này. Chúng tôi đã đi một chặng đường dài với cậu và đã cùng nhau vượt qua những thời khắc khó khăn. Chúng tôi muốn tiếp tục."

"Đó là điều mà tôi muốn nói," Pippin nói. "Những hobbit chúng ta nên gắn bó với nhau, và chúng ta sẽ làm thế. Tôi sẽ đi, trừ phi họ xích tôi lại. Trong đoàn phải có một ai thông minh chứ."

"Nếu thế thì chắc chắn anh sẽ không được chọn, Peregrin Took!" Gandalf nói, nhìn xuyên qua cái cửa sổ gần sát nền nhà. "Nhưng việc mà tất cả các anh lo lắng là hoàn toàn không cần thiết. Vẫn chưa có gì được quyết định cả."

"Chưa có gì được quyết định!" Pippin kêu lên. "Thế tất cả các ông đã làm gì? Các ông đã họp kín hàng giờ rồi."

"Chỉ nói chuyện thôi," Bilbo nói. "Có nhiều chuyện để nói lắm, và ai cũng tỉnh ngộ dần. Thậm chí là cả ông Gandalf già nữa, tôi nghĩ là tin tức của Legolas về Gollum khiến cho thậm chí là ông ấy cũng phải giật bản mình, dù ông vẫn cố tỉnh như không."

"Anh sai rồi," Gaffer nói. "Anh đã không chú ý. Ta đã nghe tin này từ Gwaihir rồi. Nếu anh muốn biết, thì người duy nhất thật sự tỉnh ngộ ra, như anh đã nói, chỉ có anh và Frodo thôi; và ta chỉ là người duy nhất không ngạc nhiên mà thôi."

"Được rồi, sao cũng được," Bilbo nói, "vẫn chưa có gì được quyết định sau khi Frodo tội nghiệp và Sam được lựa chọn. Lúc nào tôi cũng sợ là mọi chuyện sẽ diễn tiến như thế, nếu như tôi được tha khỏi chuyện này. Nhưng nếu ông hỏi tôi, thì tôi cho rằng Elrond sẽ cử một một toán người tài giỏi cùng đi, khi những thông báo được phát ra. Họ đã bắt đầu chưa, ông Gandalf?"

"Rồi," thầy phù thủy nói, "Một số trinh sát đã được cử đi. Một số sẽ đi vào ngày mai. Elrond đang phái một số người Elves, và họ sẽ giữ liên lạc với các Rangers, và có thể là với những người của Thranduil ở Mirkwood nữa. Và cả Aragorn cũng đã đi với những người con trai của Elrond. Chúng ta sẽ lùng sục tất cả những vùng đất suốt suốt nhiều dặm trên chặng đường này trước khi có một sự khởi hành nào. Cho nên cậu hãy vui lên, Frodo ạ! Có thể cậu sẽ còn được ở lại đây khá lâu."

"A!" Sam nói đầy ứ rữ. "Chúng tôi sẽ chỉ đợi cho đến khi đông đến thôi."

"Điều này không thể chủ động được," Bilbo nói. "Đó là một phần lỗi của chấy, Frodo cháu ta: chấy cứ khăng khăng đòi đợi cho đến sinh nhật ta. Ta không thể không nghĩ rằng việc vinh danh đó thật buồn cười. Ta không nên chọn ngày đó để cho những người S-B đi vài Bag End. Nhưng bây giờ mọi chuyện là thế đấy: cháu không thể đợi cho đến khi xuân về; và cháu cũng không thể đi khi mà những bản báo cáo chưa quay về."

*Khi giá đông lạnh lòng sang
Đêm thâu lạnh buốt dâng tràn tuyết sương
Cây xanh rụng lá thảm thương
Giữa miền Hoang Dã ma vương lộng hành
Nhưng bác sợ rằng may mắn của cháu chỉ thế thôi."*

"Ta e là như vậy," Gandalf nói. "Chúng ta không thể bắt đầu cho đến khi bạn ta biết được tin về đám Kỵ Sĩ."

"Cháu nghĩ là tất cả bạn chúng đã bị cơn lũ tiêu diệt rồi chứ." Merry nói.

"Không thể tiêu diệt Vòng Tròn Hồn Ma theo cách vậy đâu," Gandalf nói. "Quyền lực của chủ nhân của chúng nằm trong chúng, và chúng còn đứng vững hay ngã gục là do hấn. Chúng ta hy vọng rằng chúng đã bị mất ngựa và mất mặt nạ, và việc này sẽ khiến cho mối nguy giảm đi trong một thời gian; nhưng chúng ta phải tìm hiểu một cách chắc chắn. Trong lúc đó thì cậu nên cố quên đi những lo lắng của mình, Frodo ạ. Ta không biết là có thể làm gì để giúp cậu không; nhưng ta vẫn cứ nói thắm cho cậu nghe điều này. Đã có người nói rằng sự thông minh là cần thiết cho một đội. Anh ta đúng. Ta nghĩ là ta sẽ đi với cậu."

Frodo vui mừng cực độ khi nghe thấy tuyên bố này khiến Gandalf phải rời ngay khỏi ngưỡng cửa sổ mà ông đang ngồi, nhấc nón lên và cúi mình. "Ta chỉ nói rằng ta nghĩ là ta sẽ đi. Đừng có vội hy vọng gì hết. Elrond sẽ nói nhiều về chuyện này, và anh bạn Người Sải Bước của các anh nữa. Điều này làm ta nhớ ra, ta muốn đi gặp Elrond. Ta phải đi thôi."

"Bác nghĩ là cháu sẽ ở đây được bao lâu?" Frodo nói với Bilbo khi Gandalf đã đi.

"Ồ, bác không biết. Bác không thể đếm ngày ở Rivendell được," Bilbo nói. "Nhưng bác nghĩ là sẽ khá lâu. Chúng ta sẽ còn có thể nói chuyện nhiều. Còn về việc giúp bác viết cho xong cuốn sách và bắt đầu phần tiếp theo thì sao? Cháu đã nghĩ đến một kết cục chưa?"

"Rồi ạ, nghĩ nhiều lần, và tất cả đều đen tối lần bất an," Frodo nói.

"Ồ, không thể đâu!" Bilbo nói. "Những cuốn sách nên có những kết cục tốt đẹp chứ. Thế này thì sao: và sau đó tất cả bọn họ đều yên ổn và sống hạnh phúc mãi mãi bên nhau?"

"Thế thì hay lắm, nếu như thật sự được như vậy," Frodo nói.

"A!" Sam nói. "Và bọn họ sẽ sống ở đâu? Đó là điều mà tôi thường hay tự hỏi."

Các hobbit còn tiếp tục nói chuyện thêm một lúc nữa về chuyến du hành đã qua và những mối nguy hiểm phía trước; nhưng rồi những điều tốt đẹp của vùng đất Rivendell đã khiến những sợ hãi và ưu phiền biến khỏi tâm trí họ. Tương lai, dù tốt hay xấu, vẫn không bị quên lãng, nhưng đã tạm ngừng không còn áp đặt quyền uy lên hiện tại nữa. Sức khoẻ và hy vọng trong họ lớn dần, và họ đều vui mừng đón từng ngày khi nó đến, nói chuyện vui vẻ trong từng bữa ăn, với từng lời và từng bài hát.

Ngày tháng đã trôi qua như thế, bình minh mỗi buổi sáng đều rực rỡ và trong lành, và nổi buổi chiều đều tươi đẹp và quang đãng. Nhưng mùa thu nhanh chóng qua đi; những ánh sáng vàng dần dần ngã thành ánh bạc mờ, và những chiếc lá còn nấn ná lại rồi cũng rơi khỏi những thân cây trơ trụi. Một cơn gió bắt đầu thổi lạnh từ phía Rặng Núi Sương Mù về phía đông. Tuần trăng tròn đã toả sáng trên bầu trời, đẩy lùi ánh sáng của những vì sao yếu ớt. Nhưng một ngôi sao thấp ở phương Nam đỏ rực lên. Mỗi đêm, khi trăng lặn trở lại, thì nó lại sáng rực hơn bao giờ hết. Frodo có thể thấy nó từ cửa sổ của ông, chìm sâu trong những tầng trời đang sáng rực như một con mắt đang chăm chú quan sát từ phía trên những ngọn cây trên bờ thung lũng.

Những hobbit đã ở trong Ngôi Nhà Elrond được gần hai tháng, và tháng Mười Một đã trôi qua trong những gì còn lại của mùa thu, rồi đến tháng Mười Hai thì những người trinh sát bắt đầu trở về. Một số họ đã đi về phương bắc, sau những con suối của vùng Hoarwell bên trong Ettemoors; một số khác đi về hướng tây, và họ đã tìm kiếm trên những vùng đất nằm xa dưới Cơn Lũ Xám

với sự trợ giúp của Aragorn cùng các Rangers, xa đến tận Tharbad, nơi mà Con Đường Phía Bắc già cỗi cắt ngang qua con sông bởi một thị trấn hoang tàn. Nhiều người đã đi xuống phía đông và nam; còn một số khác thì băng qua Rặng Núi và tiến vào Mirkwood, trong khi những người khác thì leo lên hẻm núi nằm ở nguồn của Dòng Sông Vui Sướng, rồi tiến vào Vùng Đất Hoang Dã Hơn và tiến vào Những Cánh Đồng Vui Sướng và cuối cùng họ đến ngôi nhà cũ của Radagast ở Rhosgobel. Radagast không có ở đây; và họ đã trở về qua những ngọn đèo cao vốn được gọi là Cầu Thang Dimrill. Những con trai của Elrond, Elladan và Elrohir, là những người cuối cùng trở về; họ đang thực hiện một chuyến đi dài, băng xuống vùng Mạch Nước Bạc và đi vào một vùng đất lạ, nhưng họ không nói mục đích chuyến đi của mình với ai ngoài Elrond.

Những người truyền tin đã không phát hiện ra bất kỳ dấu hiệu hay tin tức gì về những Kỵ Sĩ hay những người hầu khác của Kẻ Thù ở tại vùng đất nào. Thậm chí những con Đại Bàng ở Rặng Núi Sương Mù cũng không cho họ biết tin tức gì thêm. Họ cũng không thấy hay nghe được gì về Gollum; nhưng những con sói hoang vẫn đang tụ tập lại, và lại săn mồi xa lên tận Dòng Sông Vĩ Đại. Ba con ngựa đen chết đuối đã được tìm thấy ngay tại Khúc Cạn ngập lũ. Trên những vách đá dốc phía dưới nó những người tìm kiếm tìm thấy xác của năm con khác, ngoài ra còn có một cái áo khoác đen dài, rách nát tả tơi. Không có dấu vết gì của các Kỵ Sĩ Đen, và chẳng có nơi nào đưa đến cảm giác về sự hiện hữu của chúng. Có vẻ như chúng đã biến mất vào phương Bắc.

"Ít nhất là đã có thể tính được tám trong số Bộ Chín," Gandalf nói. "Không thể hấp tấp mà khẳng định chắc chắn được, và ta nghĩ là lúc này chúng ta đã có thể hy vọng rằng Vòng Tròn Hòn Ma đã bị phân tán, và chúng buộc phải trở về để có thể gặp Chủ Nhân của chúng ở Mordor, trống rỗng và không hình không dạng.

"Nếu đúng như vậy thì chúng ta sẽ có một chút thời gian trước khi chúng bắt đầu săn đuổi trở lại. Tất nhiên là kẻ thù còn những kẻ phục vụ khác, nhưng sẽ phải rong ruổi trên tất cả các đường biên giới của Rivendell trước khi chúng có thể lần ra được

dấu vết của ta. Và nếu như chúng ta cẩn thận thì chúng sẽ khó mà làm được việc đó. Nhưng chúng ta không được chần chừ nữa."

Elrond triệu tập các hobbit. Ông chăm chú nhìn Frodo. "Đã đến lúc rồi," ông nói. "Nếu như chiếc Nhẫn phải đi, thì nó phải đi sớm. Nhưng những ai đi với nó đừng trông đợi là sẽ được giúp đỡ bởi chiến tranh hay quân đội. Họ phải đi vào những vùng đất của Kẻ Thù, cách xa khỏi mọi sự giúp đỡ. Anh vẫn còn muốn giữ lời của mình không, Frodo, rằng anh sẽ là người mang chiếc Nhẫn?"

"Tôi vẫn giữ lời," Frodo nói. "Tôi sẽ đi với Sam."

"Thế thì ta sẽ không thể giúp đỡ anh được gì nhiều, thậm chí là chỉ những lời khuyên," Elrond nói. "Ta không thể thấy trước được gì nhiều trên đường đi của anh; và ta không biết được làm sao mà nhiệm vụ của anh có thể hoàn thành. Lúc này Bóng Tối đã trườn đến chân Rặng Núi, và nó đã Ginny đến biên giới của Dòng Lũ Xám; và và ta chỉ thấy toàn là bóng đêm mịt mù dưới Bóng Tối. Anh sẽ gặp nhiều kẻ thù, một số công khai, một số ẩn mặt; và anh có thể tìm thấy bạn bè trên con đường của mình khi mà anh ít trông chờ nhất. Ta sẽ gửi đi các thông điệp, những gì mà ta có thể trù tính được, đến những ai mà ta quen biết trên thế giới rộng lớn này; nhưng nếu như những thông điệp thất lạc thì những vùng đất sắp đến sẽ trở nên rất nguy hiểm, hoặc là chính bản thân những thông điệp ấy cũng không đi nhanh hơn anh."

"Và vì vậy ta sẽ lựa chọn những người sẽ đồng hành với các anh, khi mà họ hoặc vận may cho phép. Số người cùng đi sẽ rất ít, vì các anh hy vọng sẽ đi nhanh và bí mật. Ta có một đạo quân những người Elves với những áo giáp được làm từ Những Ngày Cổ Xưa, họ cũng sẽ có ích khi mà quyền lực từ Mordor trời dậy."

"Đội Đồng Hành của chiếc Nhẫn sẽ bao gồm Chín người; và Chín Hành Nhân sẽ được đối phó với Chín Kỵ Sĩ ma quái kia. Gandalf sẽ đi, cùng với anh và người hầu trung thành của anh; vì đây sẽ là một nhiệm vụ vĩ đại của ông, và có thể sẽ là sự tận cùng cho những gì ông đã làm.

"Còn lại, họ sẽ đại diện cho Những Người Tự Do trên Thế giới: người Elves, Người Lùn và Con Người. Legolas sẽ đại diện cho

người Elves, và Gimly con trai của Gluin sẽ đại diện cho Người Lùn. Họ sẽ sẵn lòng cùng đi ít nhất là qua Rặng Núi, và có thể sẽ còn đi nữa. Đại diện cho con người thì các anh sẽ có Aragorn con trai của Arathorn, vì chiếc Nhãn của Isildur quan hệ rất mật thiết với anh ta."

"Người Sải Bước!" Frodo nói.

"Phải," ông nói với một nụ cười. "Ta sẽ lại một lần nữa là bạn đồng hành với ông, Frodo."

"Tôi muốn xin ông đi với tôi," Frodo nói, "nhưng tôi nghĩ là ông sẽ đi Minas Tirith cùng với Boromir."

"Phải," Aragorn nói. "Và Thanh Gươm Đã Gãy sẽ được rèn lại trước khi tôi bắt đầu cuộc chiến. Nhưng con đường của các ông và con đường của chúng tôi có hàng trăm dặm trùng nhau. Do đó Boromir cũng sẽ có tên trong Đội Đồng Hành. Ông ta là một người can đảm."

"Thế thì còn phải tìm hai người nữa," Elrond nói. "Và ta sẽ suy nghĩ việc này. Ta có thể chọn được một số người thích hợp trong số những người nhà của ta để cử đi."

"Nhưng nếu thế thì không còn chỗ cho chúng tôi!" Pippin tuyệt vọng kêu lên. "Chúng tôi không muốn bị bỏ rơi lại đằng sau. Chúng tôi muốn đi cùng Frodo."

"Đấy là vì anh không hiểu và không tưởng tượng được điều gì đang nằm phía trước," Elrond nói.

"Và cả Frodo cũng thế," Gandalf nói, hỗ trợ Pippin một cách bất ngờ. "Không ai trong số chúng ta thấy rõ cả. Đúng là nếu các hobbit này hiểu được nguy hiểm, thì họ sẽ không dám đi. Nhưng họ sẽ tiếp tục muốn đi, hoặc ước là họ dám, và sẽ họ sẽ xấu hổ và buồn bã. Elrond ạ, tôi nghĩ rằng trong chuyện này thì nên tin vào tình bạn của bọn họ hơn là những trí tuệ vĩ đại. Thậm chí nếu như ông chọn chúng tôi một lãnh chúa người Elf như là Glorfinder, thì ông ta cũng không thể lay chuyển được Ngọn Tháp Hắc Ám, hay mở được đường đến với Lửa bằng quyền lực của ông ta."

"Ông nói khá thuyết phục," Elrond nói, "nhưng tôi vẫn còn nghi ngờ. Tôi có linh tính là ngay cả Quận vào lúc này cũng không tránh khỏi nguy hiểm, và tôi đã nghĩ đến chuyện cử hai người này trở về như là hai người báo tin, làm những gì mà họ có thể làm, tùy thuộc vào phong tục làng quê của họ, để cảnh báo mọi người về nguy hiểm. Trong bất kỳ trường hợp nào đi nữa, thì tôi vẫn phán quyết rằng người trẻ hơn trong số hai người này, Peregrin Took, nên ở lại. Tim tôi không muốn để anh ta đi."

"Vậy thì, Chủ Nhân Elrond ạ, ngài nên nhốt tôi vào nhà tù, hoặc trói tôi vào một cái bao và gửi tôi về nhà," Pippin nói. "Vì nếu không làm thế thì tôi sẽ theo Đội Đồng Hành,"

"Vậy thì cứ làm thế. Anh sẽ đi," Elrond nói, và ông thở dài. "Bây giờ thì câu chuyện về Bộ Chín đã hoàn thiện. Trong bảy ngày nữa Đội Đồng Hành phải khởi hành."

Thanh gươm của Elendil được rèn mới lại tại lò rèn của người Elves, và lưỡi của nó được trang trí bởi hình vẽ của bảy ngôi sao nằm giữa Vàng Trắng khuyết và Mặt Trời toả sáng, và chúng được viết bởi những ngôn ngữ cổ, vì Aragorn con trai Arathorn sẽ tham gia vào cuộc chiến hướng về Mordor. Thanh gươm bừng sáng khi nó lại được rèn nguyên trở lại, ánh sáng mặt trời toả trên nó đỏ rực, ánh mặt trăng sáng lạnh, và lưỡi của nó cứng rắn và sắc bén. Rồi Aragorn đặt cho nó một cái tên mới, và gọi nó là Andurikl, Lửa Miền Tây.

Aragorn và Gandalf cùng đi bộ với nhau và ngồi nói chuyện về chặng đường sắp tới và về nguy hiểm mà họ có thể gặp phải; và họ cân nhắc về những tấm bản đồ và những cuốn sách với những câu chuyện và hình ảnh về những kiến thức cổ xưa nằm trong căn nhà của Elrond. Đôi khi Frodo cùng làm việc với họ, nhưng ông miễn nguyện với việc dựa vào những lời chỉ dẫn của họ, nên ông dùng tất cả những thời gian có thể để nói chuyện cùng Bilbo.

Trong những ngày cuối cùng ấy, vào một buổi chiều các hobbit cùng ngồi với nhau ở Căn Phòng Lửa, và họ đã được nghe toàn bộ những câu chuyện về Beren và Luthien, và về chiến thắng của Châu Báu Vĩ Đại; nhưng rồi vào một ngày, trong khi Merry và

Pippin vẫn còn đang loanh quanh đầu đó, thì Frodo và Sam ngồi với Bilbo trong căn phòng nhỏ của riêng ông. Rồi Bilbo đọc vài đoạn trong cuốn sách của ông (có vẻ như rất thiếu hoàn chỉnh) hoặc ngâm nga những bài thơ của ông, hoặc đánh chú thích vào những chuyến phiêu lưu của Frodo.

Một buổi sáng trong những ngày cuối Frodo ngồi riêng với Bilbo, và ông hobbit già kéo ra từ dưới giường một cái hộp gỗ. Ông mở nắp lên và lục lọi bên trong.

"Đây là thanh gươm của cháu," ông nói. "Nhưng nó đã gãy rồi, cháu biết đấy. Ta đã giữ kỹ nó nhưng ta quên không hỏi xem các lò rèn có thể hàn nó lại được không. Lúc này không còn thời gian nữa. Vì vậy ta nghĩ rằng, cháu nên giữ nó, cháu hiểu không?"

Ông lấy ra khỏi hộp một thanh gươm nhỏ trong một bao kiếm bằng da sờn mòn. Rồi ông rút nó ra, và cái lưỡi sáng loáng được chăm sóc kỹ của nó sáng lên, lạnh lẽo và lấp lánh. "Đây là Chích," ông nói, và nhẹ nhàng nhét sâu nó vào cái cán gỗ. "Cầm đi, nếu cháu thích. Bác sẽ không cần đến nó nữa, bác tin vậy."

Frodo trân trọng nhận nó.

"Và còn cái này nữa!" Bilbo nói, rút ra một cuộn giấy có vẻ như khá nặng so với kích cỡ của nó. Ông tháo ra nhiều lớp giẻ cũ, và lấy ra một cái áo giáp nhỏ. Nó gồm nhiều vòng nhỏ dẹt sát nhau, mềm mại như vải lanh, lạnh lẽo như băng tuyết, và cứng rắn hơn cả sắt thép. Nó sáng lên như ánh trăng bàng bạc, và được đính nhiều viên ngọc trắng. Thắt lưng của nó giắt đầy trân châu và pha lê.

"Đẹp nhỉ?" Bilbo nói, đưa nó ra ánh sáng. "Và hữu dụng nữa. Đó là chiếc áo giáp người lùn mà Thorin đã cho bác. Bác đã lấy nó lại từ chỗ Michel Delving trước khi bác khởi hành, và đóng gói nó trong hành lý của mình: bác mang tất cả những vật kỷ niệm trong cuộc Hành Trình đi với mình, ngoại trừ chiếc Nhẫn. Nhưng bác không định dùng nó, và bây giờ bác không cần ó, ngoại trừ thỉnh thoảng lại lấy ra ngắm mà thôi. Cháu sẽ không cảm thấy nặng nề gì khi mang nó."

"Cháu sẽ trông - vàng, cháu không nghĩ là cháu sẽ trông hợp với nó," Frodo nói.

"Đúng như những gì ta đã nói với mình," Bilbo nói. "Nhưng đừng quan tâm đến dáng vẻ trông bên ngoài. Cháu có thể mang nó dưới lớp quần áo bên ngoài. Nào! Cháu phải chia xẻ điều bí mật nào với bác. Đừng nói cho ai khác biết nữa. Nhưng bác sẽ cảm thấy vui hơn nếu bác biết là cháu đang mặc nó. Bác tin là nó thậm chí còn chống lại được cả những lưỡi dao của bọn Kỵ Sĩ Đen," ông hạ giọng khi nói câu cuối.

"Được lắm, cháu sẽ lấy nó," Frodo nói. Bilbo đưa nó cho ông, và siết chặt thanh Chích trên chiếc thắt lưng lấp lánh, và rồi Frodo phủ chiếc quần tùm vải lông đốm bản của mình lên trên, rồi áo dài và áo khoác.

"Cháu nhìn chỉ như một hobbit bình thường," Bilbo nói. "Nhưng bây giờ bên trong cháu giá trị hơn nhiều so với bề mặt bên ngoài. Chúc cháu may mắn!" Ông quay đi và nhìn ra cửa sổ, cố ậm ừ.

"Cháu không biết dùng lời nào để cảm ơn bác vì chuyện này, Bilbo ạ, và với tất cả quá khứ tốt đẹp của chúng ta nữa," Frodo nói.

"Đừng thử làm thế!" ông hobbit già nói, quay lại và vỗ lên lưng cháy. "Ồ!" ông kêu lên. "Cháu bây giờ đã cứng cáp lắm rồi! Nhưng cháu nghe này: các Hobbit phải luôn gắn bó với nhau, đặc biệt là những người nhà Baggins. Tất cả những gì bác muốn được đáp trả là: cháu hãy cẩn thận cho bản thân mình càng nhiều càng tốt, và hãy mang về tất cả những tin tức có thể, cùng với những bài hát và những câu chuyện cổ xưa mà cháu có thể có được. Bác sẽ cố hết sức mình để kết thúc cuốn sách của mình khi cháu quay về. Bác sẽ viết phần hai của cuốn sách, nếu như bác rảnh rỗi." Ông ngừng lời và lại quay về cửa sổ, hát khe khẽ.

Ngồi bên ánh lửa hồng

Ta nghĩ ngợi mênh mông

Những gì ta đã thấy

Những gì ta đã trông
Những cánh đồng hoa cỏ
Bướm vàng lượn tầng không
Giữa nắng hè vàng rực
Lá vàng tựa tơ trong
Tóc đẫm đầy sương sớm
Nắng bạc soi má hồng
Ta ngồi bên lửa đỏ
Vẫn nghĩ ngợi mênh mông
Về thế giới rộng lớn
Về giá lạnh mùa đông
Đến chẳng cần xuân thắm
Như điều tôi dỗi mong
Vẫn có quá nhiều thứ
Ta vẫn chưa được trông
Từng góc rừng ngọn suối
Từng bãi cỏ dòng sông
Ta ngồi bên lửa đỏ
Và nghĩ ngợi mênh mông
Về những người xưa vắng
Về những người hư không
Của tương lai thăm thẳm
Biết ta có dịp trông
Nhưng ta vẫn ngồi đây
Và nghĩ ngợi mênh mông
Về những ngày quá khứ
Ta nghe tiếng chân mong

Tiếng động nào vắng vọng

Trên ngưỡng cửa xa khơi

Đó là một ngày giá lạnh xám xịt gần cuối tháng Mười Hàng. Cơn Gió Mùa Động đang thổi băng qua những cành cây trơ trụi, và rồi cuộn lên sùng sục trên những cây thông trên những ngọn đồi. Những đám mây rời rã thấp và tối tăm đang vội vã trôi nhanh. Đội Đồng Hành đã sẵn sàng khi mà bóng tối buồn thảm đang bắt đầu đổ xuống buổi chiều sớm. Họ bắt đầu khởi hành lúc chạng vạng, vì Elrond khuyên họ nên cố đi dưới sự che phủ của bóng đêm càng nhiều càng tốt, cho đến khi họ đi xa khỏi Rivendell.

"Mọi người nên cẩn thận tai mắt của những kẻ phục vụ của Kẻ Thù," ông nói. "Ta không hề nghi ngờ gì về việc tin tức về sự thất bại của các Kỵ Sĩ Đen đã đến tai hắc, và hắc đang điên cuồng giận dữ. Ngay vào lúc này những tên gián điệp của hắc trên mặt đất và trên không sẽ tản rộng xuống những vùng đất phương bắc. Thậm chí các anh phải cẩn thận cả bầu trời phía trên đầu mình khi đi đường."

Đội Đồng Hành không mang theo nhiều những đồ dùng cho chiến tranh, vì họ hy vọng bí mật tránh được những cuộc giao tranh. Aragorn không mang theo vũ khí nào khác ngoài Anduril, và ông vận bộ một bộ đồ y phục chỉ có màu xanh và đen lấm bụi, nhưng một Ranger trong hoang dã. Boromir mang một thanh gươm dài, nhìn có vẻ giống cây Anduril nhưng không lâu đời bằng và ông cũng mang theo một thanh gươm và cây tù và chiến tranh của mình.

"Nó sẽ và to và rõ trong những thung lũng của những ngọn đồi," ông nói, "và nó sẽ khiến tất cả kẻ thù của Gondor phải bỏ chạy!" Ông đặt nó lên miệng và thổi một tràng dài, tiếng vọng của nó vang từ vách đá này qua vách đá kia, và tất cả những ai ở Rivendell nghe tiếng động này đều cả dậy.

"Anh nên cẩn thận khi phải thổi lại cái tù và lần nữa, Boromir ạ," Elrond nói, "cho đến khi anh lại đặt chân lên biên giới vùng đất của mình, nơi mọi người đều vô cùng trông chờ anh."

"Có thể" Boromir nói. "Nhưng tôi luôn luôn để cái tù và của mình cất tiếng khi tiến bước, và cho dù sau đó chúng tôi có thể sẽ đi trong bóng tối, tôi sẽ không đi như một tên trộm trong bóng đêm."

Người lùn Gimly là người duy nhất công khai mặt cái áo ngắn làm bằng những vòng thép, vì những người lùn thường làm những vật nặng rất nhẹ; và trên thắt lưng của ông là một cây rìu to bản. Legolas có một cây cung và một bao đựng tên, và trên thắt lưng của chàng là một con dao dài. Những hobbit nhỏ hơn mang những thanh gươm mà họ lấy ra từ hầm mộ; nhưng Frodo chỉ cầm theo thanh Chích; và cái áo giáp của ông, như ý muốn của Bilbo, đã được giấu kín. Gaffer cầm theo cây quyền trượng của mình, nhưng ông đeo thanh gươm Glamdring của người elves trên thắt lưng, thanh gươm bạn của thanh Orcist đang nằm trên ngực của Thorin dưới Ngọn Núi Cô Đơn.

Tất cả mọi người đều vận những bộ y phục ấm và dày được làm bởi Elrond, và họ có những cái da và áo choàng có lông thú. Thức ăn và quần áo dự trữ, chăn màn và những thứ cần thiết đã được chất lên một con ngựa lùn, không gì khác hơn thì là con vật tội nghiệp mà họ đã mang đi từ Bree. Những ngày sống tại Rivendell đã tạo nên một sự thay đổi đáng kinh ngạc trên nó: nó đã trở nên bóng loáng có vẻ như tràn đầy sinh lực của thời trai trẻ. Sam đã khẳng khẳng đòi chọn nó, vì anh cho rằng Bill (anh gọi nó thế) sẽ trở nên héo hon tiêu tụy nếu nó không được đi.

"Con vật ấy gần như có thể nói được," anh nói, "và nó sẽ nói, nếu như nó ở đây lâu hơn nữa. Nó đã nhìn tôi một cách rõ ràng như thể ngài Pippin có thể nói thành lời: nếu anh không để tôi đi với anh, Sam ạ, thì tôi sẽ tự đi theo anh." Thế nên Bill sẽ đóng vai trò con thú chở hàng, song nó là thành viên duy nhất của Đội Đồng Hành không tỏ ra căng thẳng.

Buổi chia tay của họ đã được tổ chức trong cái hội sảnh vĩ đại bên ngọn lửa, và lúc này họ chỉ còn đợi Gaffer, người vẫn chưa ra khỏi nhà. Một ánh lửa loé lên từ phía những cánh cửa mở rộng, và ánh sáng nhẹ nhàng đang toả ra như nhiều cửa sổ. Bilbo lúng

bùng trong cái áo khoác đang đứng lặng bên ngưỡng cửa cạnh Frodo. Aragorn ngồi, gục đầu xuống gối; chỉ có Elrond là biết rõ việc này có ý nghĩa như thế nào với ông. Những người khác loáng thoáng như những bóng xám trong màn đêm.

Sam đang đứng bên con ngựa lùn, mím răng, và ủ ê nhìn vào vùng tối mờ mịt bên dưới nơi con sông đang gầm vang; ước muốn tham gia vào chuyến du hành của anh đang xuống đến mức thấp nhất.

"Bill, chàng trai của ta," anh nói. "mi không nên đi với bọn ta. Mi nên ở lại đây và nhai cỏ khô cho đến khi cỏ mọc trở lại" Bill vẫy đuôi và không nói gì.

Sam nhẹ nhàng nhắc hành lý lên vai, và lo lắng điểm lại tất cả những gì mà anh đã chứa trong đó xem mình có quên thứ gì không: những châu báu chính của anh, những món đồ làm bếp, và cái hộp nhỏ đựng muối mà anh luôn mang theo và luôn đổ đầy nó khi có thể; một lượng lớn thuốc lá sợi (nhưng không đủ đâu, tôi bảo đảm thế); đá lửa và bùi nhùi; những cái bút tất len; những đồ đạc vặt vãnh của chủ anh mà Frodo quên phát đi và Sam đã đắc thắng lôi nó ra khi nó cần tìm. Anh điểm qua tất cả mọi thứ đồ vật.

"Dây thừng!" anh lẩm bẩm. "Không có dây thừng! Thế mà mới hôm qua mây còn tự nhủ: 'Sam, thế còn việc có thêm một ít dây thừng thì thế nào? Mây sẽ cần nó nếu mây không có nó.' Phải, tôi đang muốn nó. Và bây giờ tôi không có nó."

Ngay lúc đó Elrond đi ra cùng với Gandalf, và ông gọi Đội Đồng Hành lại phía mình. "Đây là lời cuối của ta," ông hạ giọng nói. "Người mang chiếc Nhãn sẽ khởi hành để giải đáp Câu Đố của Ngọn Núi Địa Ngục. Anh ta sẽ tự mình gánh mọi trách nhiệm: không được ném chiếc Nhãn đi, hay không được đưa nó cho bất kỳ tên phục vụ nào của Kẻ Thù, hoặc không được để ai cầm nó, trừ các thành viên của Đội Đồng Hành và Hội đồng, và chỉ khi vô cùng cần kíp. Những người khác đi với anh là những bạn đồng hành tự nguyện, để giúp đỡ anh trên đường đi. Anh có thể nán lại, hoặc quay trở về, hoặc rẽ sang một lối đi khác, tùy theo tình huống. Anh càng đi xa thì càng khó mà rút lui, nhưng không có sự tuyên

thê hay ràng buộc nào buộc anh đi xa hơn anh muốn. Bởi vì anh vẫn chưa biết đến sức mạnh của tâm hồn mình, và anh không thể thấy trước những gì có thể gặp trên đường."

"Không thể tin được là ông ta lại nói lời tạm biệt như thế trước một con đường tối tăm." Gimly nói.

"Có thể," Elrond nói, "nhưng anh không cần phải thê là sẽ đi trong bóng tối, khi anh không thấy trước buổi hoàng hôn."

"Nhưng lời thê sẽ giúp trái tim run rẩy trở nên mạnh mẽ," Gimly nói.

"Hoặc làm cho nó tan vỡ luôn," Elrond nói. "Đừng nhìn ra phía trước quá xa! Nhưng bây giờ cứ hãy lên đường với những trái tim vui vẻ! Tạm biệt, và mong rằng điều tốt lành của người Elves và Con Người cùng với những Người Tự Do sẽ cùng đi với các anh. Mong cho những vì sao sáng soi trên những khuôn mặt của các anh!"

"Chúc... chúc may mắn!" Bilbo nghẹn ngào, lấp bắp vì giá lạnh. "Bác không nghĩ là cháu sẽ có thể viết một cuốn nhật ký, Frodo cháu ta, nhưng bác vẫn mong muốn được thuật lại đầy đủ khi cháu trở về. Đừng đi lâu quá nhé! Tạm biệt!"

Những người nhà khác của Elrond đứng trong bóng tối và quan sát họ đi, nhẹ nhàng chào tạm biệt họ. Chẳng có tiếng cười, chẳng có lời ca giọng hát. Cuối cùng họ quay đi và lặng lẽ biến mất vào bóng hoàng hôn chạng vạng. Họ băng qua cầu và chậm chạp leo lên con đường dốc lên trên dẫn về phía thung lũng Rivendell đang tách rộng ra; rồi cuối cùng họ đến một cánh đồng hoang cao với những tiếng gió tru vọng quanh những cây thạch nam. Thế rồi, với một cái liếc nhìn về phía Ngôi Nhà Giản Dị Sau Cùng đang lấp lánh bên dưới, họ dần bước xa vào màn đêm. Khi đến Khúc Cạn Bruinen thì họ rời khỏi con đường và rẽ phía nam, đi trên những con đường hẹp dọc theo những vùng đất uốn khúc. Mục đích của họ là đi theo phía tây của Rặng Núi suốt nhiều ngày và nhiều dặm sau đó. Cảnh làng quê trở nên gập ghềnh và cằn cỗi hơn thung lũng xanh mượt của Dòng Sông Vĩ Đại trên Miền Đất Hoang Dã nằm ở phía bên kia, và họ đi khá chậm, nhưng họ hy vọng là bằng

cách này họ sẽ tránh được sự chú ý của những đôi mắt không thân thiện. Cho đến nay những tên gián điệp của Sauron rất ít khi xuất hiện trên những vùng quê trống vắng, và những con đường này thì ít người biết đến ngoại trừ những người ở Rivendell.

Gandalf đi bộ phía trước, Aragorn đi cùng với ông, Aragorn biết rõ vùng đất này thậm chí là trong bóng tối. Những người khác nối đuôi phía sau, và Legolas với đôi mắt tinh tường bảo vệ đoàn hậu. Chẳng đầu tiên trong chuyến hành trình của họ vất vả và buồn chán, và Frodo không nhớ gì về nó, trừ ngọn gió thổi cảm cảm. Suốt nhiều ngày thiếu ánh mặt trời, những cơn gió tuyết đổ xuống từ Rặng Núi phía đông, và có vẻ như chẳng quần áo nào giữ cho cơ thể tránh khỏi những ngón tay xục xạo của nó. Mặc dù Đội Đồng Hành mặc rất kỹ, họ vẫn ít khi nào có được cảm giác ấm áp, kể cả khi đi hay nghỉ. Họ ngủ một cách đầy bất tiện vào lúc giữa người, trong một cái hốc nào đó trên vùng đất, hoặc ẩn dưới những bụi gai chẳng chịt mọc dày đặc ở nhiều nơi. Đến buổi chiều muộn thì người canh gác đánh thức họ dậy, và họ ăn bữa chính trong ngày: thường thì nó rất lạnh lẽo và ảm đạm, vì họ ít khi nào mạo hiểm nhóm lên một đống lửa. Đến chiều tối thì họ lại tiếp tục đi, luôn luôn nhắm thẳng hướng nam mà tiến khi họ tìm được đường đi.

Lúc đầu thì các hobbit cảm thấy rằng mặc dù họ cứ đi và vấp cho đến khi mệt lử, họ vẫn đang bò lên tới trước như những con ốc sên, và chẳng đi đến đâu hết. Mỗi ngày trôi qua mà vùng đất trông vẫn giống hệt như ngày hôm trước. Nhưng rõ ràng là rặng núi đang thu lại gần hơn. Họ leo cao dần về phía nam của Rivendell, và rồi rẽ sang hướng tây, hướng về phía chân của chặng núi chính khắp khuỷu trên những vùng đất trải rộng với những ngọn đồi ảm đạm, và những thung lũng sâu đầy những dòng nước hỗn loạn. Những con đường vắng vẻ và lộng gió, thường dẫn họ đến bên lề của ngọn thác thẳng dốc, hoặc dẫn họ xuống những đầm lầy bí hiểm.

Họ đã đi được khoảng hai tuần thì thời tiết bắt đầu thay đổi. Gió thành linh đổ xuống và đổi chiều về phương nam. Những đám mây trôi nhanh tan đi, và mặt trời lộ dạng, sáng trắng mờ nhạt.

Đó là một buổi bình minh lạng lẽ và quang đãng sau một đêm dài vất vả lội bộ. Những người lữ hành đến bên một đỉnh một chỏm núi đầy những cây nhựa ruồi cổ đại với những thân cây xanh xám tuồng như được làm từ chính những lớp đá trên đồi. Những cái lá thẫm màu của chúng sáng lên và những chùm quả mọng của chúng rực đỏ dưới ánh mặt trời đang lên. Frodo có thể nhìn thấy từ phía nam hình bóng lơ mơ của rặng núi cao ngất sừng sững lúc này tuồng như đang đứng chắn ngang con đường mà Đội Đồng Hành đang đi. Ở phía trái của dãy núi cao này mọc lên ba đỉnh nhọn; ngọn cao nhất và gần nhất đứng sừng sững như một cái răng phủ đầy tuyết; nó to lớn, trơ trọi, bờ vách phía bắc của nó vẫn trải rộng trong bóng đêm, nhưng khi ánh mặt trời chiếu xiên lên nó, thì nó sáng đỏ lên.

Gandalf đứng cạnh Frodo và nhìn xuống phía dưới tay mình. "Chúng ta đi khá đấy," ông nói. "Chúng ta đã đến biên giới của vùng đất mà Con Người gọi là Hollin; đã có nhiều người Elves từng sống hạnh phúc ở đây; khi mà tên của nó còn là Eregion. Chúng ta đã vù qua bốn mươi lăm dặm như những con quạ, cho dù vẫn còn nhiều dặm xa phía trước vẫn đang chờ đợi chân ta. Đất đai và thời tiết sẽ trở nên dễ chịu hơn, nhưng có thể tất cả sẽ nguy hiểm hơn."

"Nguy hiểm hay không thì một ánh bình minh thật sự vẫn dễ chịu vô cùng," Frodo nói, kéo cái mũ trùm về phía sau để cho ánh mặt trời toả xuống mặt.

"Nhưng rặng núi đang ở phía trước chúng ta," Pippin nói. "Chúng ta hẳn là đã rẽ sang hướng đông vào ban đêm."

"Không," Gandalf nói. "Anh sẽ nhìn xa hơn khi sáng rõ. Đằng sau những cái đỉnh cao ngất đó, rặng núi sẽ rẽ về phía tây nam. Ở nhà Elrond có nhiều bản đồ lắm, nhưng chắc là anh chưa bao giờ ngó qua chúng hả?"

"Có chứ, thỉnh thoảng tôi có nhìn qua," Pippin nói, "nhưng tôi không nhớ chúng. Frodo giỏi ba cái trò này hơn."

"Tôi không cần bản đồ," Gimli nói, ông đang đứng cạnh Legolas, và đang nhìn chăm chăm ra phía trước, đôi mắt sâu loé

lên một ánh sáng kỳ lạ. "Đây chính là vùng đất mà ông cha tôi đã làm việc vào ngày xưa, và chúng tôi đã ghi lại hình ảnh của những ngọn núi này trong nhiều công trình kim loại và đá của chúng tôi, trong nhiều bài hát và chuyện cổ. Chúng vẫn đứng sừng sững trong những giấc mơ của chúng tôi: Baraz, Zirak và Shathyr."

"Trước đây tôi chỉ mới thấy chúng từ xa có một lần trong cuộc đời lang bạt của mình, nhưng tôi biết chúng và tên của chúng, vì nằm bên dưới chúng là Khazad-dym, Dwarrowdelf, bây giờ người ta gọi là Hồ Đen, tiếng người Elves gọi là Moria. Đàng kia là Barazina, Sừng Đỏ, Caradhras hung ác; và sau nó là Nhánh Bạc và Đầu Mây: Celebdil Trắng, và Fanuildhol Xám, chúng tôi gọi là Zirak-zigil và Bundushathyr.

"Rặng Núi Sương Mù bị chia tách ra tại đó, và giữa những hàng núi của chúng là một thung lũng sâu thẳm mà chúng tôi không thể quên được: Azanulbizar, Thung Lũng Dimrill, nơi mà người Elves gọi là Nanduhirion."

"Chúng ta đang hướng đến Thung lũng Dimrill," Gandalf nói. "Nếu chúng ta leo lên con đường được gọi là Cổng Sừng Đỏ, dưới bờ Caradhras phía xa, chúng ta sẽ đi xuống Cầu Thang Dimrill dẫn vào thung lũng sâu của Người Lùn. Ao Gương nằm ở phía dưới đó, và đó là nơi con Sông Mạch Bạc đang tuôn chảy trong những dòng suối lạnh băng của nó.

"Nước Kheled-zvram tối đen," Gimli nói, "những con suối ở Kibil-vnla thì lạnh giá. Tim tôi run lên khi nghĩ rằng tôi sẽ lại sớm thấy chúng."

"Anh sẽ vui lên khi thấy chúng, anh người lùn tốt bụng!" Gandalf nói. "Nhưng dù anh làm gì, thì ít nhất chúng ta cũng không thể ở lại trong thung lũng này. Chúng ta phải đi xuống Mạch Bạc đi vào khu rừng bí mật, rồi đi vào Dòng Sông Vĩ Đại, và rồi-"

Ông ngừng lại.

"Phải, rồi sao ạ?" Merry hỏi.

"Đến cuối cuộc hành trình - đến kết cục," Gandalf nói. "Chúng ta không thể thấy rõ phía trước quá xa được. Chúng ta hãy cứ vui vì chặng đầu tiên đã trôi qua an toàn. Ta nghĩ là chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây, không chỉ hôm nay mà còn cả đêm nay. Hollin là một vùng đất trong lành. Đã có nhiều chuyện xấu đã xảy ra tại vùng đất này trước khi nó hoàn toàn quên lãng những người Elves, nếu như họ đã từng ở đây."

"Đúng vậy," Legolas nói. "Nhưng những người Elves trên vùng đất này là một giống nòi kỳ lạ so với những người rừng chúng tôi, và cỏ cây bây giờ không còn nhớ đến họ nữa: Tôi chỉ nghe những hòn đá than van về họ: họ đã chôn sâu chúng tôi, họ đã chế tác chúng tôi, họ đã xây cao chúng tôi; nhưng họ đã đi rồi. Họ đã đi rồi. Họ đến Những Bến Cảng từ lâu rồi."

Buổi sáng hôm đó họ nhen một ngọn lửa trong một cái hố sâu được phủ bởi những bụi nhựa ruồi đầy, và bữa khuya - sáng của họ đã vui vẻ hơn kể từ khi họ khởi hành. Họ không vội đi ngủ sau đó, vì họ muốn được ngủ trọn đêm, và họ không phải tiếp tục đi dưới bóng chiều tối của ngày hôm sau. Chỉ có Aragorn vẫn lặng lẽ bất an. Sau một lúc thì ông rời khỏi Đội Đồng Hành và đi lang thang lên đỉnh núi; ông đứng đấy như bóng một cái cây, nhìn về hướng nam và hướng tây, đầu nghiêng ngó như đang nghe ngóng. Rồi ông quay trở lại bờ thung lũng và nhìn xuống những người khác đang cười nói.

"Chuyện gì thế, Người Sải Bước?" Merry gọi lên. "Ông đang tìm gì thế? Ông nhớ ngọn Gió Đông à?"

"Không hẳn," ông trả lời. "Nhưng tôi nhớ một cái gì đó. Tôi đã từng ở vùng Hollin này nhiều mùa rồi. Hiện nay không có ai ở đây, nhưng đã thỉnh thoảng vẫn có nhiều sinh vật khác sống ở đây, đặc biệt là chim chóc. Nhưng bây giờ tất cả đều im lặng, trừ các ông ra. Tôi có thể cảm thấy điều đó. Suốt hàng dặm quanh đây chẳng có âm thanh nào cả, và giọng của các ông có vẻ như đang vọng lại trên nền đất. Tôi không hiểu chuyện này,"

Gandalf nhìn lên với vẻ quan tâm bất ngờ. "Nhưng anh có đoán được lý do của nó không?" ông hỏi. "Việc xuất hiện của bốn

hobbit, không kể đến người còn lại chúng ta, tại nơi mà mà con người ít khi được thấy hoặc nghe đến, thì còn hơn là một sự bất ngờ nữa."

"Tôi hy vọng thế," Aragorn nói. "Nhưng tôi có một cảm giác là đang bị theo dõi, hoặc tôi cảm thấy sợ, điều mà trước đây tôi chưa hề cảm thấy."

"Thế thì chúng ta phải cẩn thận hơn," Gandalf nói. "Nếu như anh mang theo một Ranger với mình, thì hẳn phải là nên chú ý đến anh ta, đặc biệt khi Ranger đó lại chính là Aragorn. Chúng ta không được nói chuyện lớn, phải nghỉ ngơi yên ả, và cất đặt người canh gác."

Hôm đó đến phiên Sam làm người canh gác đầu tiên, nhưng Aragorn canh cùng anh. Những người khác ngủ thiếp đi. Rồi sự im lặng cứ dâng lên dần cho đến khi Sam cảm thấy điều đó. Tiếng thở của những người đang ngủ đã có thể nghe thấy được một cách rõ ràng. Tiếng sột soạt của cái đuôi con ngựa lùn và tiếng chân thỉnh thoảng lại cử động của nó cứ trở nên lớn dần. Sam có thể nghe thấy tiếng khớp xương của chính mình cọt két mỗi khi anh trở người. Sự im lặng chết chóc đang trùm quanh anh, lan toả trên bầu trời xanh trong, khi mà Mặt Trời dâng lên từ phía Đông. Từ xa phương Nam, một vệt tối đen hiện ra, lớn dần, và lan về phương bắc giống như một làn khói bay lên trong gió.

"Đó là cái gì đó, Người Sải Bước? Nó không giống như một đám mây," Sam thì thầm với Aragorn. Ông không trả lời, ông chăm chú nhìn vào bầu trời; nhưng ngay sau đó Sam có thể tự mình nhìn thấy cái gì đang tiến đến. Một đàn chim, bay rất nhanh, đang lượn vòng vòng, và băng ngang tất cả vùng đất như thể chúng đang tìm một cái gì đó; và chúng đang hiện ra mỗi lúc một gần hơn.

"Nằm xuống và im lặng!" Aragorn thì thào, kéo Sam xuống vùng tối của một bụi nhựa ruồi; vì một đội chim đã đột ngột tách khỏi đội hình chính, và bay thấp xuống, tiến thẳng về phía đỉnh núi. Sam nghĩ rằng chúng là một là một loại quạ. Khi chúng băng qua từ bên trên, một vùng tối dày đặc theo chúng phủ lên vùng

đất bên dưới, người ta có thể nghe một tiếng kêu khó chịu vang lên.

Cho đến khi chúng đã biến mất từ phía xa, về hướng bắc và hướng tây, và bầu trời trở lại quang đãng thì Aragorn mới nhô lên. Rồi ông đứng dậy và bước đến đánh thức Gandalf.

"Một đàn quạ đen đang bay trên tất cả những vùng đất nằm giữa Rặng Núi và Lũ Xám," ông nói, "và tất cả bọn chúng đang băng qua Hollin. Chúng không phải sống ở đây, chúng là những crebain đến từ Fangorn và Dunlan. Tôi không biết chúng là gì: có thể chúng là dấu hiệu của những rắc rối đang đến từ phương nam, nơi chúng bay đi; nhưng tôi nghĩ chúng đang dò thám vùng đất. Tôi cũng nhìn thấy nhiều con chim ưng đang bay lên bầu trời. Tôi nghĩ là chiều nay chúng ta nên đi liền. Hollin không còn là một nơi trong lành đối với chúng ta nữa: nó đang bị quan sát."

"Và nếu thế Cổng Sừng Đỏ cũng thế," Gandalf nói; "và ta không thể tưởng tượng ra làm cách nào mà chúng ta có thể đi qua đó mà không bị quan sát thấy. Nhưng chúng ta sẽ nghĩ về những gì mà chúng ta phải làm. Còn về việc đi thật sớm khi trời còn tối, ta e rằng anh có lý."

"May mắn là ngọn lửa của chúng ta toả rất ít khói, và đã được khơi rất nhỏ trước khi bọn crebain đến," Aragorn nói. "Phải dập tắt nó và không được nhen lại."

"Phải, nếu nó không phải là một tai hoạ và phiền toái!" Pippin nói. Tin tức về việc không có lửa và lại đi tiếp vào ban đêm khiến ông suy sụp, ngay khi ông thức dậy vào buổi chiều muộn. "Tất cả chỉ bởi vì một đám quạ! Tôi đang trông đợi một bữa ăn thật sự vào tối nay: một cái gì đó sốt nóng."

"Phải, và anh có thể tiếp tục trông đợi," Gandalf nói. "Có nhiều bữa tiệc không được mong đợi đang ở phía trước anh. Về phần mình thì ta thích một ống tẩu toả khói dễ chịu, và những bước chân ấm áp hơn. Tuy nhiên, có một điều mà chúng ta có thể chắc chắn vào lúc này: khi chúng ta về phương nam thì sẽ ấm hơn."

"Tôi không biết là có quá ảm không," Sam lầm bầm với Frodo. "Nhưng tôi bắt đầu nghĩ rằng đây là lúc chúng ta có được dây hiệu của Ngọn Núi Bùng Cháy và thấy được đoạn cuối của Con Đường, như đã nói. Đầu tiên tôi nghĩ rằng đây là Sừng Đỏ, hoặc là tên gì cũng được, có thể là nó, cho đến khi Gimli nói ra. Một cái quái hàm cọt kết với một thứ ngôn ngữ của người lùn!" Những cái bản đồ không mang theo cho tâm trí Sam chút gì, và mọi hướng trên những vùng đất xa lạ này mênh mông đến nỗi anh đã bắt đầu mất tinh thần.

Suốt ngày cả Đội Đồng Hành vẫn ảm náu. Thịnh thoảng những con chim đen tối lại bay qua phía trên họ, nhưng khi ánh Mặt Trời phía tây chiếu đỏ lên thì họ biến mất về phía nam. Đến lúc hoàng hôn thì Đội Đồng Hành khởi hành, và bây giờ thì họ rẽ lưng chừng về phía đông, hướng về Caradhras, nằm xa thăm thẳm trong những tia nắng đỏ nhạt cuối cùng đang toả ra từ Mặt Trời đang biến mất. Từng ngôi sao trắng đang nhô lên trên bầu trời đang tối dần.

Được Aragorn chỉ dẫn, họ đi theo một con đường khá dễ đi. Frodo có vẻ thích những gì còn lại trên con đường cổ đại, đã từng được trải rộng và chăm sóc tốt, dẫn từ Hollin cho đến hẻm núi. Mặt Trăng, lúc này đã đầy tròn, đang dâng lên từ rặng núi, và toả ra một ánh sáng mờ nhạt khiến cho bóng những vách đá trở nên đem thắm. Nhiều khối đá nhìn giống như được làm bằng tay, cho dù chúng nằm rải rác và bị huỷ hại trên những vùng đất cằn cỗi, ảm đạm.

Những giờ đầy gió lạnh trôi qua trước khi ánh bình minh đầu tiên loé lên, và Mặt Trăng thấp dần/ Frodo nhìn lên bầu trời. Thịnh linh ông nhìn thấy hoặc cảm thấy một bóng đen đang băng qua những ngôi sao cao tít, khiến cho chúng như biến mất đi rồi lại loé lên trong một khoảnh khắc. Ông rùng mình.

"Ông có thấy cái gì vừa băng qua không?" ông thì thảo với Gandalf, người đang đi ngay phía trước.

"Không, nhưng ta cảm thấy nó, cho dù nó là gì đi nữa," ông trả lời. "Có thể nó chẳng là gì, chỉ là một màn mây mỏng."

"Nó di chuyển quá nhanh," Aragorn thì thầm, "trong khi chẳng có gió gì cả."

Chẳng có gì tiếp theo xảy ra trong đêm đó. Bình minh của buổi sáng hôm sau toả sáng thậm chí còn hơn hôm trước. Nhưng không khí lại lạnh lẽo trở lại; và gió đã lại đổi hướng về phía đông. Họ đi tiếp trong hai đêm, leo hần lên nhưng chậm hơn bao giờ hết khi đường đi của họ đang dẫn lên những ngọn đồi, và những ngọn núi đang nhô cao, gần hơn và gần hơn. Đến buổi sáng thứ ba thì Caradhras đang nhô lên phía trước họ, một ngọn núi khổng lồ, đỉnh phủ đầy tuyết trông như bạc, nhưng những bên sườn dốc đứng thì trơ trụi, nhuộm đỏ như thể nó đang loang lỗ máu.

Bầu trời có một vẻ đen tối, và mặt trời thì mờ nhạt. Gió bây giờ đang thổi xuống từ phía đông bắc. Gandalf đánh hơi không khí và nhìn ngược lại.

"Mùa đông đang gần sát sau lưng chúng ta," ông lặng lẽ nói với Aragorn. "Những ngọn núi cao phương bắc trắng hơn bao giờ; tuyết đang phủ xuống sườn của chúng. Đêm nay chúng ta sẽ đến con đường dẫn lên Cổng Sừng Đỏ. Chúng ta có thể bị những kẻ quan sát trên con đường hẹp trông thấy, và bị ma quỷ mai phục; nhưng thời tiết có thể là một kẻ thù tệ hại hơn bất kỳ kẻ thù nào. Anh nghĩ sao về con đường lúc này hả Aragorn?"

Frodo nghe thấy những từ này, và hiểu rằng Gandalf và ông đang tiếp tục cuộc đối thoại đã được bắt đầu trước đây khá lâu. Ông nghe đầy lo lắng/

"Tôi không biết nhiều về con đường của chúng ta từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc, như ông biết đấy, Gandalf," Aragorn trả lời. "Tất cả những mối nguy hiểm biết trước và không biết trước sẽ xuất hiện khi chúng ta tiếp tục. Nhưng chúng ta vẫn phải tiếp tục; việc trì hoãn trên những con đường núi này không hay chút nào. Không có đường hẻm núi băng tiếp về hướng na, cho đến khi đến được Đèo Rohan. Tôi không tin tưởng con đường này kể từ khi có tin tức của ông về Saruman. Ai biết là bây giờ những đám lầy của những Chúa Ngựa đang ngã về phía nào?"

"Thật sự là không ai biết cả!" Gandalf nói. "Nhưng không còn con đường nào khác từ đường hẻm núi Caradhras: con đường đen tối và bí mật mà chúng ta đã nói đến."

"Nhưng chúng ta đừng nói lại về nó nữa! Tôi van ông đừng nói gì với những người khác, cho đến khi chắc chắn là không còn con đường nào khác."

"Chúng ta phải quyết định trước khi đi tiếp," Gandalf trả lời.

"Thế thì chúng ta hãy cân nhắc mọi chuyện trong tâm trí mình, trong khi những người khác nghỉ ngơi và ngủ." Aragorn nói.

Đến buổi chiều muộn, trong khi những người khác đã ăn xong bữa sáng, Gandalf và Aragorn đi cạnh nhau và nhìn về phía Caradhras. Sườn của nó bây giờ tối thẫm và tang thương, đỉnh có nó lẫn trong một đám mây xám. Frodo quan sát họ, tự hỏi không biết bây giờ cuộc trao đổi đã dẫn đến đâu. Khi họ trở lại với Đội Đồng Hành, Gandalf nói và ông biết rằng họ đã quyết định đương đầu với thời tiết và đường núi cao. Ông nhẹ nhõm. Ông không thể đoán được con đường đen tối và bí mật khác là gì, nhưng mỗi lần nhắc đến thì Aragorn có vẻ mất tinh thần, và Frodo lấy làm vui mừng rằng nó đã được bỏ mặc.

"Từ những dấu hiệu mà chúng ta thấy gần đây," Gandalf nói, "Ta sợ là Cổng Sừng Đỏ có thể đang bị canh chừng; và ta cũng nghi ngờ về thời tiết nữa. Tuyết đang đến. Chúng ta phải đi nhanh hết sức mình. Cho dù như thế đi nữa thì chúng ta phải cần hơn hai ngày đường trước khi có thể đến được đỉnh đèo. Chiều nay sẽ tối sớm. Chúng ta phải rời khỏi đây ngay khi các anh sẵn sàng."

"Nếu được thì tôi muốn thêm vào một lời khuyên," Boromir nói. "Tôi sinh ra dưới bóng của Rặng Núi Trắng và biết đôi chút về việc du hành trên những vùng cao. Chúng ta sẽ gặp giá lạnh khủng khiếp, nếu không tệ hơn nữa, trước khi chúng ta xuống được sườn bên kia. Điều này sẽ không giúp chúng ta giữ được điều bí mật là chúng ta sẽ bị công đến chết. Khi chúng ta rời khỏi đây, nơi chỉ có một vài cây cối và bụi rậm lơ thơ, mỗi chúng ta nên mang theo một bó củi, càng lớn càng tốt."

"Và Bill cũng có thể mang theo được khá nhiều, phải không cậu trai?" Sam nói. Con ngựa lùn nhìn anh với vẻ buồn rầu.

"Được lắm," Gandalf nói. "Nhưng chúng ta không được dùng đến củi - trừ phi phải lựa chọn giữa lửa và cái chết."

Đội Đồng Hành lại khởi hành và đi khá nhanh vào lúc đầu; nhưng rồi con đường của họ sớm trở nên dốc đứng rất khó đi. Nhiều chỗ trên con đường uốn lượn và dằng cao này gần như biến mất, và bị chặn lại bởi những tảng đá rơi. Màn đêm càng làm gia tăng vẻ tối tăm u ám dưới những đám mây. Một cơn gió lạnh thổi cuộn lên từ những vách đá. Đến nửa đêm thì họ leo lên được lưng chừng rặng núi vĩ đại. Con đường hẹp lúc này đang lượn xuống dưới một bức vách đá thẳng dốc bên trái, phía trên những sườn vách khắc nghiệt của ngọn Caradhars cao ngất không thể thấy được trong bóng tối lơ mờ; phía bên phải là một cái vịnh tối tăm tại nơi vùng đất đột ngột sụp xuống thành một khe núi sâu thăm thẳm. Họ miệt mài leo lên vách đá sắc nhọn và ngừng lại một lúc trên đỉnh của nó. Frodo cảm thấy có cái gì mềm mềm chạm vào mặt mình. Ông đưa tay ra và thấy một bông tuyết trắng đang tan ra trên tay áo.

Họ tiếp tục đi. Nhưng tuyết đang rơi xuống rất nhanh, lấp đầy cả không khí, và cuộn vào mắt Frodo. Bóng tối phủ xuống khiến cho hình dáng của Gandalf và Aragorn ngay trước ông một hai bước chân cũng trở nên khó mà thấy được.

"Tôi không thích chuyện này chút nào," Sam hỗn hển ngay sau lưng ông. "Vào một buổi sáng đẹp trời thì tuyết còn chấp nhận được, nhưng tôi thích ở trên một chiếc giường êm khi nó đang rơi. Ước gì cái đám tuyết này đến Hobbitton nhỉ! Những người ở đây sẽ thích chúng lắm." Những đợt tuyết nặng rất ít khi xuất hiện ở Quận, ngoài trừ trên những đồng cao ở phía Bắc, và chúng luôn coi là một sự kiện tốt lành và là một cơ hội để vui chơi. Không hobbit còn sống nào (ngoài Bilbo) còn nhớ đến Đợt Tuyết Mùa Đông 1311, khi mà những con sói trắng xâm nhập vào Quận trên dòng Sông Rượu Mạnh bị đóng băng.

Gandalf ngừng lại. Tuyết rơi dày trên mũ và vai ông; và nó đã gần như ngập đến mắt cá chân của ông.

"Đây chính là điều mà ta đang sợ," ông nói. "Anh nói sao đây, Aragorn?"

"Tôi cũng sợ điều này," Aragorn trả lời, "nhưng không bằng những điều khác. Tôi biết là tuyết có thể rơi, cho dù là nó ít khi rơi dày ở miền na, ngoài trừ trên những đỉnh núi cao. Nhưng chúng ta chưa lên cao đến thế; chúng ta vẫn còn ở rất thấp, trong khi những con đường thì luôn luôn lộ thiên vào mùa đông."

"Tôi không biết việc này có phải là một trù tính của Kẻ Thù hay không," Boromir nói. "Ở nơi tôi người ta nói rằng hắc có thể điều khiển được những cơn bão ở Rặng Núi Bóng Đêm đứng ngay trên biên giới của Mordor. Hắc có những quyền lực kỳ lạ và có nhiều đồng minh."

"Tay hắc hắc là phải rất dài," Gimli nói, "nếu hắc có thể đổ tuyết xuống từ phương Bắc để gây rắc rối cho chúng ta tại nơi đây, cách xa những ba trăm dặm."

"Tay hắc đang dài ra đấy," Gandalf nói.

Trong khi họ ngừng lại, gió đã lặng đi, và tuyết cũng rơi nhẹ hạt dần cho đến khi ngừng hẳn. Họ lại tiếp tục lên đường. Nhưng họ chưa đi được bao xa thì cơn bão lại nổi lên với một sự giận dữ mới mẻ. Gió rít lên và tuyết trở thành một cơn mưa băng nặng hạt. Boromir nhanh chóng thấy rằng khó mà đi tiếp được nữa. Các hobbit, gần như gập đôi người lại, vấp vả đi dọc sau những người cao lớn phía trước, nhưng rõ ràng họ không thể đi xa hơn được nữa, nếu như tuyết vẫn rơi như vậy. Chân của Frodo nặng như đeo chì. Pippin lê bước đằng sau. Thậm chí Gimli, dù cứng cáp như bất kỳ người lùn nào, cũng bắt đầu cần nhà cần nhà khi lê bước đi.

Đội Đồng Hành chợt dừng lại, như thể họ vừa đạt được một thoả thuận mà không cần phải nói lời nào. Họ nghe những tiếng động kỳ quái vang lên từ vùng tối quanh mình. Có vẻ đó là một cái bầy của gió trên những khe và đường rãnh trên bức tường đá,

nhưng tiếng âm thanh vẳng lên nghe như những tiếng khóc than rền rĩ, những tiếng cười tru lên đầy man dại. Đá bắt đầu rơi xuống bên sườn núi, rít lên trên đầu họ, hoặc va đập răng rắc trên con đường phía sau họ. Cứ chốc chốc họ lại nghe thấy một tiếng động mạnh vô nghĩa, như thể một khối đá lớn đang lăn xuống từ vùng cao phía trên.

"Tôi nay thì chúng ta không thể nào đi tiếp nữa," Boromir nói. "Cứ để ai gọi nó là gió cứ việc gọi; đó là những tiếng vẳng vọng trong không trung; và những hòn đá này rõ là đang nhắm về phía chúng ta."

"Tôi gọi nó là gió," Aragorn nói. "Nhưng điều này không làm điều cho ông nói trở nên không đúng. Có nhiều sinh vật ma quái và không thân thiện trên thế giới này chẳng ưa thích gì những sinh vật đi trên hai chân, nhưng chúng không phải đồng bọn của Sauron, mà chúng có những mục đích riêng. Một số sinh vật đó còn tồn tại trên thế giới lâu hơn cả hần nữa."

"Caradhras được gọi là Độc Ác, và nó đã cái tên xấu xa này" Gimli nói, "từ nhiều năm trước, khi những lời đồn về Sauron vẫn còn chưa đến được những vùng đất này."

"Vấn đề ai là kẻ thù vào lúc này không quan trọng, nếu như chúng ta không thể chống lại sự tấn công của chúng;" Gandalf nói.

"Nhưng chúng ta có thể làm gì đây?" Pippin đau khổ nói. Ông đang lả trên Merry và Frodo, và ông đang run cầm cập.

"Hoặc là dừng lại ở đây, hoặc là quay lui," Gandalf nói. "Đi nữa không có ích lợi gì. Nếu như ta nhớ đúng, thì chỉ cần đi lên cao chút nữa, thì con đường này sẽ dẫn ra khỏi cách đá và đâm vào một cái một vùng lõm hẹp và rộng ở dưới đáy một vách đứng dài. Ở đây chúng ta sẽ không có gì che chắn khỏi tuyết hay đá - hay bất kỳ cái gì khác cả."

"Và việc quay lui cũng không hứa hẹn tốt lành gì khi bão vẫn còn đang nổi," Aragorn nói. "Chúng ta sẽ chẳng tới được nơi nào trên con đường này có được một mái che hơn là cái bức vách mà chúng ta đang ở bên dưới nó vào lúc này."

"Mái che!" Sam lầm bầm. "Nếu như đây được gọi là một cái mái che, thì một bức tường và không có mái đủ làm một căn nhà rồi."

Lúc này Đội Đồng Hành đã cố tập trung lại gần bên vách đá. Nó hướng mặt về phía nam, và nó hơi nghiêng đi một chút ở gần đáy, nên họ hy vọng là nó sẽ phần nào bảo vệ được họ trước những cơn gió bắc và những hòn đá rơi. Nhưng những cơn gió xoáy đang cuộn quanh họ từ khắp mọi hướng, và tuyết đổ xuống từ những đám mây dày đang không ngớt kéo lại.

Họ tụm lại với nhau, dựa lưng vào vách tường. Con ngựa lùn Bill kiên nhẫn đứng ủ rũ trước mặt các hobbit, che chắn được cho họ một chút, nhưng rồi tuyết rơi dày trên khuỷu chân của nó và dâng cao dần. Nếu như không có những người bạn đồng hành cao lớn hơn thì các hobbit sẽ sớm bị chôn vùi hoàn toàn.

Một cơn buồn ngủ khủng khiếp đổ xuống Frodo; bản thân ông cảm thấy mình đang nhanh chóng chìm vào một giấc mơ ấm áp và mịt mù. Ông nghĩ đến một ngọn lửa đang sưởi ấm những ngón chân của mình, và ông nghe thấy giọng của Bilbo đang vọng khỏi vùng tối ở phía kia lò sưởi. Bác không nghĩ nhiều đến cuốn nhật ký của cháu, ông nói. Cháu không cần phải trở lại để báo về những cơn bão tuyết vào ngày mười hai tháng Giêng!

Nhưng cháu muốn ngủ, bác Bilbo ạ, Frodo cố gắng trả lời, khi ông thấy mình đang chìm dần, và ông vất vả để cố mà tỉnh dậy. Boromir đang nâng ông lên khỏi mặt đất đã ngập tuyết đến tận cổ.

"Việc này sẽ dẫn đến cái chết, Gandalf ạ," Boromir nói. "Ngồi ở đây cho đến khi tuyết ngập quá đầu chúng ta sẽ chẳng được tích sự gì. Chúng ta phải làm gì đó để tự cứu mình."

"Đưa cho họ cái này," Gandalf nói, lục túi và lấy ra một túi da, "Mỗi người một hộp -từng người trong tất cả chúng ta. Nó rất quý giá. Nó là miruvor, một món thuốc kích thích của Imladris. Elves đưa nó cho ta lúc chúng ta khởi hành. Phát nó đi."

Ngay khi Frodo vừa nuốt được một hớp cái thứ chất lỏng ấm và thơm ngát này, ông cảm thấy một sức mạnh mới dâng lên trong tim, và tình trạng lơ mơ nặng nề rời khỏi chân tay ông. Những người khác cũng tỉnh lại và cảm thấy một niềm hy vọng và sinh lực mới bùng lên. Nhưng tuyết vẫn không giảm. Nó cuộn quanh họ mỗi lúc một dày, và gió thổi mạnh hơn.

"Thế nếu giờ ta đốt lửa thì sao?" Boromir chợt hỏi. "Bây giờ thì hình như ta phải lựa chọn giữa lửa và cái chết rồi, Gandalf ạ. Chắc chắn là chúng ta sẽ được che giấu khỏi những đôi mắt không thân thiện khi mà tuyết phủ kín chúng ta, nhưng điều này sẽ không giúp được gì cho chúng ta cả."

"Anh cứ nhóm lên một đồng lửa, nếu anh có thể," Gandalf trả lời. "Nếu như có những kẻ quan sát nào có thể chịu đựng nổi cơn bão này, thì họ chắc chắn có thể thấy chúng ta, dù có lửa hay không."

Thế nhưng cho dù họ đã mang theo củi và đồ nhóm lửa theo lời khuyên của Boromir, thì những kỹ năng nhen lửa của người Elves hay thậm chí là của Người Lùn cũng không thể nào giữ được lửa giữa cơn gió lốc xoáy hoặc nhen nó lên trên những món nhiên liệu ẩm ướt. Cuối cùng thì Gandalf miễn cưỡng giúp họ một tay. Ông nhặt lên một bó củi và giơ lên cao một lúc, rồi với một câu mệnh lệnh, naur an endraith ammen! ông thọc đầu cây quyền trượng của mình vào giữa chúng. Ngay tức khắc một ngọn lửa xanh và lục bắn phụt ra, rồi đám củi bùng lửa và bốc khói phù phù.

"Nếu như có ai đó đang quan sát, thì ít nhất ta đã ra mặt với họ," ông nói. "Những dấu hiệu của việc Gandalf đang ở đây đã được ta viết lên và tất cả mọi ai từ Rivendell cho đến ngưỡng Anduin đều có thể đọc được nó."

Nhưng Đội Đồng Hành không còn quan tâm gì đến những kẻ quan sát hay những đôi mắt không thân thiện nữa. Tim họ bùng lên khi lại thấy ánh sáng lửa hồng. Củi cháy riu rít, và cho dù tuyết rít lên quanh nó, và một vũng tuyết tan đang lan ra dưới chân họ, họ vẫn vui vẻ hơ tay mình lên lửa. Họ đứng đấy, tạo

thành một vòng tròn như thể đang nhảy múa và thổi lửa. Một luồng sáng đỏ soi sáng những khuôn mặt mệt mỏi và lo lắng của họ; và màn đêm phía sau họ trông giống như một bức tường.

Nhưng củi cháy rất nhanh, và tuyết vẫn cứ tiếp tục rơi.

Lửa tàn dần, và bó củi cuối cùng đã được ném vào ngọn lửa.

"Đêm đang tàn dần," Aragorn nói. "Bình minh không còn xa nữa."

"Nếu như có được một bình minh nào có thể xuyên qua được những đám mây này," Gimli nói.

Boromir bước ra khỏi vòng tròn và nhìn chăm chăm vào màn đen. Frodo mệt mỏi nhìn vào những đóm le lói lụi tàn vẫn còn toả trắng một lúc trong ngọn lửa đang tàn dần; nhưng rồi ông không còn thấy gì về dấu hiệu của chúng nữa. Rồi thành linh cơn buồn ngủ lại bao phủ quanh ông, ông nhận ra rằng gió thật sự đang lặng dần, và những bông tuyết càng lúc càng lớn và thướt tha hơn. Một thứ ánh sáng mờ mờ đang rất chậm chạp dần toả ra. Cuối cùng thì tuyết ngừng hẳn.

Khi ánh sáng trở nên mạnh hơn thì nó soi rõ cả một thế giới im lặng chết chóc. Bên dưới họ là những cái gò trắng, những mái vòm và những vực sâu không hình dạng cùng biến mất bên dưới con đường mà họ đang đang trình; nhưng độ sâu của chúng bị che giấu trong những đám mây khổng lồ nặng nề đang đe dọa phủ tuyết.

Gimli nhìn lên và lắc đầu. "Caradhras không tha thứ cho chúng ta," ông nói. "Nó sẽ tiếp tục ném tuyết xuống chúng ta, nếu chúng ta tiếp tục đi. Chúng ta quay xuống trở lại càng sớm càng tốt."

Tất cả đều đồng ý điều này, nhưng việc rút lui của họ rất khó khăn. Việc này rõ là bất khả. Chỉ cách khỏi đám tàn tro của ngọn lửa, tuyết đã phủ dày đến vài foot, cao hơn đầu của các hobbit; gió đã cào xới và vun nó thành một dòng chảy lớn hướng về vách đá.

"Nếu Gandalf đi trước chúng ta với một ngọn lửa sáng, ông ấy có thể làm tuyết tan chảy tạo thành một con đường cho chúng

ta," Legolas nói. Con bão không làm cho chàng quá lo lắng, và chàng là người duy nhất trong Đội Đồng Hành vẫn còn tỉnh trí.

"Nếu những người Elves có thể bay qua những đỉnh núi, họ có thể đem Mặt Trời về để cứu chúng ta," Gandalf trả lời. "Nhưng ta cần có cái gì đó để đốt. Ta không thể đốt tuyết được."

"Được," Boromir nói, "nếu như những cái đầu đã thất bại, thì những thân mình phải làm việc thôi, ở xứ tôi người ta nói như vậy. Người mạnh nhất trong số chúng ta phải tìm một con đường. Xem nào! Cho dù tất cả mọi nơi đã phủ đầy tuyết, những con đường chúng ta ấy, khi chúng ta đi lên, về hướng những vách đá ở đằng xa kia. Đó là điểm đầu tiên mà tuyết bắt đầu đè nặng xuống chúng ta. Nếu chúng ta có thể đến được điểm đó, thì có thể mọi việc sẽ dễ hơn. Nó không xa quá hai trăm thước đâu, tôi đoán vậy."

"Vậy chúng ta hãy mở đường đến đó, anh và tôi!" Aragorn nói.

Aragorn là người cao nhất trong Đội Đồng Hành, nhưng Boromir, chẳng kém mấy ông về chiều cao, lại vạm vỡ và nặng cân hơn. Ông mở đường, và Aragorn đi sau. Họ chậm chạp tiến bước, và nhanh chóng mệt lử. Ở một số chỗ tuyết mọc cao đến tận ngực, và Boromir thường phải bơi hoặc đào bơi bằng đôi tay lực lưỡng của ông hơn là đi bộ.

Legolas quan sát họ một lúc với nụ cười trên môi, rồi chàng quay về phía những người khác. "Người mạnh nhất phải mở đường ư? Nhưng tôi cho rằng thế này: cứ để người thợ cày cày bừa, nhưng hãy chọn một con rái cá để bơi, và để chạy nhẹ nhàng trên cỏ, trên lá và trên tuyết - thì hãy chọn một người Elf."

Chàng nói thế và nhẹ nhàng tiến tới, và Frodo như chợt nhận ra lần đầu tiên, cho dù ông đã biết điều này từ lâu, rằng người Elf này không mang giày ống, mà chỉ mang một đôi giày nhẹ, như chàng vẫn luôn luôn làm như thế, và bước chân của chàng in dấu rất ít trên tuyết trắng.

"Tạm biệt!" chàng nói với Gandalf. "Tôi đi tìm Mặt Trời đây!" Rồi chàng chạy vụt đi, nhẹ nhàng như thể đang chạy trên cát

cứng, và chàng nhanh chóng vượt qua những người đang lao động vất vả kia, chàng vẫy tay khi vượt qua họ, chạy vụt ra xa đám và biến mất quanh những những ngã rẽ đá.

Những người khác ngồi lại bên nhau chờ đợi, quan sát cho đến khi Boromir và Aragorn thu nhỏ lại dần như những đốm đen trên nền trắng. Cuối cùng rồi họ cũng biến khỏi tầm mắt. Thời gian trôi đi. Mây dày dần, và lúc này vài bông tuyết đã lại rơi xuống.

Khoảng một giờ đã trôi qua, cho dù nó có vẻ như lâu hơn nhiều, và cuối cùng họ thấy Legolas trở lại. Cùng lúc đó Boromir và Aragorn cũng xuất hiện ở ngã rẽ xa đằng sau chàng, và đang miệt mài leo lên vách đá.

"Ồ," Legolas kêu lên khi chàng chạy đến, "tôi không mang Mặt Trời về. Nó đang ở những cánh đồng xanh ở phía Nam, và một ít vòng tuyết trên ngọn đồi Sừng Đỏ sẽ không ảnh hưởng gì nhiều đến nó. Nhưng tôi mang về đây một tia hy vọng cho những ai tuyết vọng vì phải đi bộ. Có một luồng tuyết được tạo ra bởi cơn gió mạnh nhất, và Những Con Người Mạnh Mẽ của chúng ta gần như bị chôn vùi trong đó. Họ đã tuyết vọng, cho đến khi tôi quay lại và nói với họ rằng luồng tuyết ấy chẳng rộng hơn mấy so với một bức tường. Ở phía bên kia tuyết thành linh giảm đi, và ở phía xa hơn nữa thì nó chẳng khác gì một tấm khăn trải giường trắng êm ái phủ lên những ngón chân hobbit."

"A, đúng như tôi đã nói," Gimli cầu nhàu. "Đó không phải là một cơn bão thường. Đó là một trò của Caradhras. Nó không thích người Elves và Người Lùn, và nó đã xua làn gió đó xuống để ngăn không cho chúng ta trốn thoát."

"Nhưng vui thay rằng Caradhras của ông quên rằng bên ông còn có con người," Boromir nói, ông vừa hiện ra trở lại. "Và là những người Con Người gan dạ nữa, nếu như tôi có thể nói thế; cho dù những người nhẹ nhàng hơn với những cái mai có thể phục vụ ông tốt hơn. Chúng ta đã vạch một con đường qua luồng gió, và tất cả những ai ở đây không thể chạy nhẹ nhàng những người Elves nên biết ơn về điều đó."

"Nhưng làm sao mà chúng ta xuống đó, thậm chí nếu như ông đã cắt ngang được luồng gió?" Pippin nói lên suy nghĩ của tất cả các hobbit.

"Hãy hy vọng!" Boromir nói. "Tôi rất mệt, nhưng tôi vẫn còn sức lực, và Aragorn cũng vậy. Chúng tôi sẽ mang những người nhỏ này đi. Những người khác thì chắc chắn có thể lê bước trên con đường phía sau chúng tôi. Đi nào, thưa Thầy Peregrin! Tôi sẽ bắt đầu với ngài."

Ông nâng người hobbit lên. "Bám vào lưng tôi! Tôi sẽ cầm dùng đến tay mình," ông nói và bước về phía trước. Aragorn cũng theo Merry đi phía sau. Pippin sửng sốt trước sức mạnh của ông, quan sát con đường mà ông đã mở ra với không gì khác hơn ngoài những cánh tay lực lưỡng của mình. Thậm chí ngay vào lúc này, khi đang ngập trong tuyết, ông vẫn khơi rộng một lối mòn cho những người khác đi theo, tuyết rẽ ra khi ông bước đi.

Cuối cùng họ đến dòng tuyết. Nó chảy băng ngang con đường núi như một bức tường dốc đột ngột mọc ra, và đỉnh của nó, sắc cạnh như để được gọt bằng dao, dốc lên cao gấp đôi chiều cao của Boromir từ phía sau, nhưng một con đường đã được đào ra giữa nó, vòng lên và hạ xuống như một chiếc cầu. Merry và Pippin được đặt xuống ở phía bên kia, và họ cùng với Legolas ngồi nghỉ trong khi đợi Đội Đồng Hành đến.

Sau một lúc Boromir quay lại để cống Sam đi. Ở đằng sau lối mòn hẹp nhưng lúc này đã dễ đi là Gandalf, dẫn theo Bill với Gimli vất vả giữa đám hành lý. Đi cuối cùng là Aragorn cũng theo Frodo. Họ băng qua lối mòn, nhưng Frodo khó mà cảm thấy được nền đất khi mà những hòn đá đang ì ầm lăn xuống trượt đi trên tuyết. Tuyết té ra khiến Đội Đồng Hành rất khó quan sát được chung quanh khi họ nép quanh vách đá, và khi mọi thứ đã rõ trở lại thì họ thấy con đường đã bị chặn lại từ phía sau.

"Đủ rồi, đủ rồi!" Gimli kêu lên. "Chúng ta nên khởi hành càng nhanh càng tốt!" Và thật sự dường như đó là đòn cuối cùng mà ngọn núi hiểm độc đang tung ra, như thể Caradhras đã hài lòng và cho rằng những kẻ xâm nhập đã bị đánh bại và sẽ không

dám quay lại. Mối đe dọa của tuyết đã hết; mây bắt đầu tan đi và ánh sáng lại trải rộng.

Đúng như Legolas đã thuật lại, họ thấy rằng tuyết bắt đầu nông dần khi họ đi xuống, đến nỗi thậm chí các hobbit cũng đã có thể tự đi. Rồi họ lại sớm đứng trên một mặt thềm bằng phẳng trên đỉnh của một vách dốc nơi họ đã cảm thấy được những bông tuyết đầu tiên vào đêm trước.

Lúc này đã sáng hẳn. Họ nhìn về những vùng đất thấp hơn ở phía tây từ trên cao. Vùng đất hỗn độn xa xa nằm dưới chân núi chính là cái thung lũng mà họ đã bắt đầu leo vào đường đèo.

Chân Frodo đau nhức. Ông lạnh đến tận xương và đói ngấu; đầu ông ong ong khi ông nghĩ đến chặng đường đau khổ dài dằng dặc dẫn xuống đồi. Những đốm đen loé lên trước mắt ông. Ông dụi mắt, nhưng những đốm đen vẫn còn đó. Ở xa xa phía dưới ông, nhưng vẫn còn cao hơn những chân đồi thấp phía dưới, những đốm đen đang lượn quanh không khí.

"Lại những con chim!" Aragorn nói, chỉ xuống.

"Bây giờ thì không thể làm gì được," Gandalf nói. "Cho dù chúng là tốt hay xấu, hay không liên quan gì đến chúng ta, thì chúng ta cũng phải đi xuống ngay. Chúng ta sẽ không đợi ở lưng chừng Caradhras cho một đêm khác!"

Một cơn gió lạnh thổi thốc xuống phía sau họ, khi họ quay lưng về phía Cổng Sừng Đỏ, và một nhọc lê bước xuống. Caradhras đã đánh bại họ.